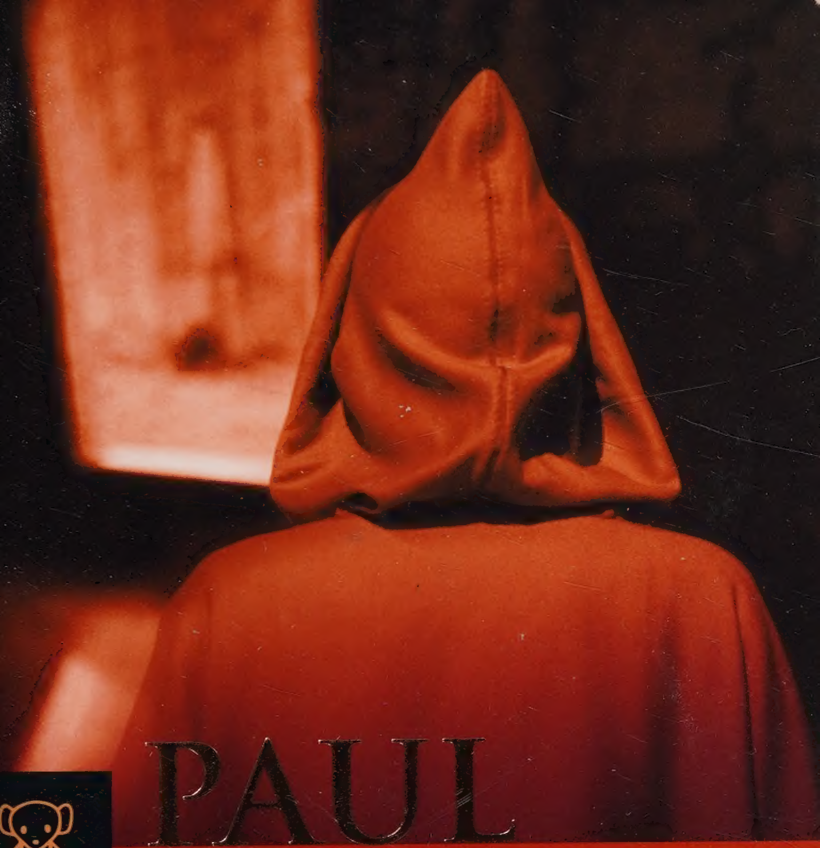

PAUL GOEKEN

CAMOUFLAGE

'Een onnederlandse pageturner, meeslepend en fris geschreven!'
– **Saskia Noort**, auteur van *De eetclub*

Digitized by the Internet Archive
in 2024

https://archive.org/details/camouflagelectur0000unse

Camouflage

3272

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken.

Paul Goeken

Camouflage

Zwarte Beertjes
Utrecht / Amsterdam

© 2004 Paul Goeken
Omslagontwerp: Select Interface
© 2005 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Dit is een uitgave van A.W. Bruna Uitgevers B.V.
in samenwerking met Zwarte Beertjes.

ISBN 90 461 1151 2
NUR 313

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Proloog

Het heeft iets onwezenlijks: een op het oog compleet verlaten straat die gevuld wordt met stadsgeluiden. Niets of niemand snoert Madrid de mond, weet hij. Ook geen bommelding.
Hij kijkt op zijn horloge. Zevenentwintig minuten geleden sprak een onbekende stem het voor intimi bekende, maar vooral gevreesde codewoord in op een beveiligde lijn van de *guardia civil*. Daarna volgden de straatnaam, merknaam, kleur en kentekennummer, en de resterende tijd tot detonatie. Dertig minuten klinkt langer dan een halfuur; een eeuwigheid voor sprinters, een flits voor duuratleten. Voor de speciale eenheden van de guardia civil en *policia national* was het echter een tijdsbestek waarin de klus geklaard kon worden.
In gedachten complimenteert hij de stoere kerels in kevlar outfit die op zo'n gedisciplineerde manier de omwonenden evacueerden en gelijktijdig de straat afsloten. Volgens de mannen en vrouwen van de uniformdienst zijn het superprofs waar flink tegen opgekeken wordt. In zijn visie goedwillende amateurs die pas enkele sporten van de ladder hebben beklommen. Een redelijk gecompliceerde ontruiming zoals vandaag is daar slechts één van.
Na afloop van incidenten waarbij speciale eenheden zijn betrokken volgt altijd een evaluatie. De bandopnames daarvan belanden op zijn bureau. Eens in de zoveel tijd valt zijn oog op een deelnemer. Slimme positionering in het operationele gebied staat hoog bij hem in het vaandel. Daarentegen heeft hij ook personen enkel op hun houding geselecteerd. Dit is één van de redenen waarom hij hier lijfelijk aanwezig is. In het veld registreren zijn ogen soms dingen die voor de camera verborgen blijven. Pas nadat hij het dossier van de uitverkorene heeft doorgespit en er aansluitend een kennismakingsgesprek heeft plaatsgevonden, beslist hij of de am-

bitieuze ambtenaar als bordenwasser in de haute cuisine van de Spaanse veiligheidsdienst mag beginnen.
Eigenlijk is het een mengelmoes van intuïtie, ervaring en vakmanschap om de juiste persoon eruit te pikken, weet de man die eens onder de codenaam 'Lobo' voor zoveel consternatie binnen 'El Servicio' zorgde.
Geheel volgens de procedure zet hij de helm op en drukt het vizier van veiligheidsglas naar beneden. Hoewel hij zich op 100 meter afstand van de rode Seat in een gepantserde minibus bevindt, draagt hij volgens de voorschriften beschermende kledij.
De secondewijzer telt geluidloos af. Zonder een spoor van nervositeit richt hij zijn ogen op de personenauto waarin het wapen geduldig op dat ene moment van destructie wacht. Zoals verwacht ontploft de bom exact op het juiste moment... acht straten verderop.
Alfonso Silva schiet overeind. Zijn ademhaling is als die van een astmalijder in een Nederlandse coffeeshop tijdens het *happy smoking hour*. Zweet alom, elke plek op zijn lijf voelt doorweekt aan. Hij kijkt naar rechts, waar zijn vrouw in stilte van haar nachtrust geniet. Gelukkig maar, denkt hij opgelucht. Zij heeft al genoeg zijn hand vastgehouden gedurende angstaanvallen waarbij hij als een juffershondje lag te trillen.
'JOS,' fluistert hij nauwelijks hoorbaar. '*Jefe de Operaciones Secretos*, god, wat klinkt dat toch stoer.'
Chef van *Oficina numero nueve*, een elite-eenheid die binnen de Spaanse geheime dienst, de CESID, opereert, denkt hij dan. Uitspreken lukt niet meer, daarvoor walgt Alfonso Silva in deze situatie te veel van zichzelf.
Berustend sluit hij beide ogen, de beelden komen toch wel. Maakt niet uit of zijn ogen gesloten of open zijn. De geseling van zijn gestel duurt al vele maanden. Twee, hooguit drie nachten aaneen kan zijn geest afweer bieden tegen de verschrikkingen die in zijn kop wortel hebben geschoten. Vannacht is verzet kansloos, dus nutteloos. De imaginaire film begint de beelden al te projecteren.

Slowmotion en flitsen wisselen elkaar af. Een vragende blik van de commandant van de guardia civil die naast hem in de bus zit, nadat de resonantie van de ontploffing hen bereikt. Een blikken stem die in zijn oortelefoon melding maakt van een explosie in het centrum. Het adres dat even later volgt, heeft op zijn geest dezelfde impact als een naald die zenuwuiteinden bewerkt. Calle Princesa, El corte Inglès.
Hij ziet in de achteruitkijkspiegel tijdens de dollemansrit naar hartje centrum zijn mannen in burgerkleding in zwarte personenauto's door het drukke verkeer slalommen. Zwaar opgefokt dat zij in de buurt van de lintenafrastering op zoek waren naar bekende gezichten die live van hun afzichtelijke werk wilden genieten. Wat bij beroeps vrijwel nooit voorkwam; die bleven zelden langer dan noodzakelijk op de onheilsplek rondhangen. Toch stonden de teams van Nueve er, tenslotte kon iedereen een fout maken.
Zijn geest neemt de route met het gemak van een computerfreak die elke racegame tot in de finesse beheerst. Gillende sirenes behoren evenals houterige chauffeurs en overijverige politiefunctionarissen tot naargeestige figuranten naar wie hij een scala aan beledigingen smijt. Angst, pure angst voor wat hij zo dadelijk aan zal treffen zoekt een verbale uitweg.
Silva knijpt een deel van de lakens tot groezelig beddengoed. Zijn permanent gesloten oogleden trillen neurotisch. De op waarheid gebaseerde nachtmerrie lijkt keer op keer aan kracht te winnen.
De stenen huid van het filiaal van Spanjes meest prestigieuze warenhuisketen is opengescheurd en verminkt. Brokstukken en glasscherven liggen over het trottoir verspreid. Wezenloos kijkende mensen strompelen door de welvaartsruïne of worden door al dan niet geüniformeerde personen ondersteund. Dit zijn de gelukkigen, dacht hij toen en denkt hij nu opnieuw. Voor de zoveelste keer betreedt hij de baarmoeder van de hel.
Hoewel er voldoende ventilatie is, neemt de stank hem direct in een bedwelmende omklemming. Het eindproduct van de explosie heeft in het luchtruim een alliantie gevormd die elke

beschrijving tart. Hij drukt zijn hand voor zijn neus en mond om een noodfront tegen de geur te vormen. Het afgeknepen 'Observeer, concludeer... help' klinkt hier in de slaapkamer even machteloos als op de mishandelde parterre van het warenhuis. Hier observeren is een belediging, conclusies trekken een gotspe van formaat, en helpen... Hij kan alleen zichzelf assistentie verlenen, de enige gevolgtrekking die niet vloekt.
De hopen gebroken glas onder zijn voeten knarsen bij elke stap even opstandig als kiezelstenen op een tuinpad na een gortdroge periode. Wat eens de parfumerieafdeling van El corte Inglès was, is door de explosie getransformeerd tot een vergaarbak van stukken interieur, druipende vloeistoffen, glassplinters en menselijke resten. Het was druk op het moment van de explosie, meldt een deel van zijn hersens dat nog in functie is.
Schurende voetstappen klinken achter hem en winnen terrein. Mensen van Nueve, denkt hij terwijl zijn benen slapper worden. Want wie anders haalt het in zijn hoofd om hier binnen te stappen? Een automatische denkwijze waarin nochtans voor chauvinisme geen plaats is.
Zijn maag begint op te spelen. Een kwestie van seconden voordat de inhoud ervan de wijk neemt, weet hij. Om niet in het directe bijzijn van zijn mannen een vorm van slapheid te tonen, doet hij een paar stappen schuin naar voren waar een zwaar beschadigde pilaar van natuursteen toch onwankelbaarheid uitstraalt. Nadat hij de tijdelijke schuilplek heeft bereikt, verliest hij terstond het aura van zelfbeheersing en begint oncontroleerbaar over te geven. Tijdens de derde golf valt zijn blik op het lievelingstruitje van zijn dochtertje met daarin het gemaltraiteerde lichaam van een kind zonder hoofd.
'Uggghhhh,' raspt Silva. Zijn stem klinkt als de overlevering van een overdaad aan onschuldige slachtoffers. Hij haalt een paar keer stevig adem, en bemerkt dat zijn vrouw op haar knieën naast hem zit. Haar tengere vingers rusten op zijn linker onderarm.

'Rustig, Alfonso, je bent gewoon thuis. Alles is in orde, schat,' klinkt het vanuit een schijnbaar andere dimensie.
'Oké,' reageert hij timide, hoofdzakelijk op de automatische piloot.
'Het gaat wel weer, Grace,' kent dezelfde, nietszeggende, klankkleur.
De daaropvolgende minuten verlopen voorspelbaar traag, alsof de imaginaire zandloper die de resterende tijd aangeeft aan de binnenkant met stroop is ingesmeerd.
'Ga maar, liefste,' is het gedempte startschot voor een wedstrijd zonder winnaar die altijd dezelfde twee verliezers kent. Hij kust zijn vrouw teder op haar lippen en stapt uit bed. Nagestaard door twee betraande ogen opent hij de tussendeur naar het aangrenzende vertrek. Eenmaal binnen, buigt hij over de opstaande houten wand van het bedje heen en kust zijn dochter Carmen voorzichtig op haar wang. Geluidloos laat Alfonso Silva zich door beide knieën zakken, waarna hij naast het bedje op de houten vloer plaats neemt.
Het wachten begint. Waarop weet hij niet. Zolang hij hier zit, is alles veilig. Daar draait het om. De standvastige blik in zijn bruine ogen bevat meer duisternis dan de omgeving rondom hem. Het is tevens de oogopslag van een killer.

1

Abdelkader Ben Brahim kijkt zo strak mogelijk voor zich uit. Hij haat elke vorm van dociele beleefdheid, maar laat de situatie onveranderd omdat deze er nou eenmaal om vraagt. Wachten tot de meester spreekt, het is niet anders. Hij onderdrukt een opkomende vloek, aangezien het op dat moment zo stil in de auto is dat de andere passagiers zijn gedachten misschien wel kunnen horen.
Rotsachtige uitlopers van het Atlasgebergte zorgen voor een korte, knersende onderbreking van de onheilspellende kalmte als de banden van de Mercedes even van het provisorische wegdek raken.
De schemering is vijf minuten geleden ingetreden om tijdens een bescheiden overgangsperiode het landschap met een variëteit aan grijstinten te bedekken. Met de minuut worden de lichtbundels die de chauffeur moeten leiden sterker. Hier op het platteland wordt het snel donker, weet Ben Brahim. Een dikke kwarteeuw geleden heeft hij vaker dan hem lief was het miljoensterrenhotel zijn deuren voor hem zien openen. Een prachtig gezicht, dat stond buiten kijf, maar de slaapzak van toen haalt het niet bij de slaapvertrekken van nu in zijn geriefelijke landhuis, even buiten Marrakech.
Hij schraapt zijn keel.
'Ahummm.' Een reactie van de overige inzittenden blijft uit. De gelige blik van de wagen tast steeds nadrukkelijker de route af. Silhouetten van kale bomen en zwerfpuin integreren met de tel meer in de duistere mantel van het heuvelachtige landschap. Een onherbergzaam oord waar alleen een schorpioen verliefd op kan worden, of heel misschien een uitgemergelde gier na een productieve dag die in het teken stond van het verorberen van rottend vlees.
Ben Brahim verplaatst zijn blikveld naar links. Nergens licht er aan de zijkant van de auto iets op, wat erop zou duiden dat

ze gevolgd worden. Toch zijn er meerdere wagens in het spel, weet hij zeker. 'Chillaba', de Zwerver, zoals de bijnaam van de man aan zijn rechterzijde luidt, neemt geen genoegen met een chauffeur en de lijfwacht die hen op dit moment scheidt. Bij elke zichzelf respecterende westerse, of westers georiënteerde veiligheidsdienst, staat Khalid Mossaoui al jarenlang in de top-tien van meest gezochte personen. Dus is het niet meer dan logisch dat deze superterrorist zich op vijandig terrein als een staatshoofd laat omringen door een cordon lijfwachten.

In tegenstelling tot het gevolg rondom publieke personen zijn deze onzichtbaar. Hun aanwezigheid staat echter voor hem vast. Ergens in de vallende duisternis houden spiedende ogen het luxueuze vervoermiddel nauwlettend in de gaten. Wellicht vanuit de Japanse middenklasser met geblindeerde ramen waarin hij dik een uur geleden stapte.

Een klinische rit bracht hem van Marrakechs bruisende centrum naar een uitvalsweg waar opstuivend zand de aangrenzende krottenwijken van nog meer ellende voorzag.

De overstap in de limousine was even kort en onverwacht als het telefoontje dat hij vanmorgen kreeg. Een paar seconden waarin hem werd toegesnauwd hoe laat en waar te zijn, bleken het resultaat van een intensieve speurtocht die vijf maanden had gevergd. Uitgevoerd door een team van specialisten dat doorlopend balanceerde op een flinterdunne draad, waarbij een enkele misstap al rampzalige gevolgen kon hebben. Er zat een tijdsdruk op de klus, terwijl de oppositie uit twee kampen bestond: het terroristische web met daarin de tarantula Mossaoui waarmee, via via, toetreding moest worden gezocht, én de Marokkaanse veiligheidsdienst, de DST, wiens almachtige blik overal loerde. Alleen al de gedachte aan informatie die kon leiden tot arrestatie van Chillaba, voorzag de van oudsher aartsluie agenten van extra energie. Een bezoek aan het hof van koning Mohammed VI – dat ongetwijfeld na zo'n heroïsche daad zou volgen – was niets minder dan het voorportaal van een glanzende carrière zonder daadwerkelijke inspanning.

Ben Brahim draait zijn hoofd kalm naar rechts. Ongemak en nieuwsgierigheid hebben het van geduld gewonnen. Hij kan er begrip voor opbrengen dat een uitgebreide introductie die in de Arabische wereld zo vanzelfsprekend is, hier geen opgeld doet. Daarvoor is de entourage ongeschikt, laat staan het onderwerp. Maar om nu stommetje te gaan zitten spelen... Onwillekeurig kruipt een koude rilling langs zijn nekwervels omhoog. Dit is een ontmoeting die te lang op zich heeft laten wachten, maar desalniettemin te vroeg komt, gaat het in een kortstondig ogenblik van paniek door hem heen. Door denkbeeldig met zijn hoofd te schudden geeft hij zichzelf een reprimande. Dwaze contradicties zijn speeltjes voor nietsnutten met een overschot aan tijd. Geen van beide is op zijn persoon van toepassing. Wat hem betreft heeft deze zwartgallige klucht in dit macabere theater lang genoeg geduurd.
De man naast hem heeft een volle baard en draagt een wit gewaad waaronder de torso van een volwassen mannetjesbuffel verscholen gaat. Hoewel de reus met schijnbaar misdadige desinteresse voor zich uit staart, voelt Ben Brahim dat elke beweging van zijn kant wordt opgemerkt.
Lamtaka, de Hamer, meer dan een bijnaam plus gruwelijke anekdotes uit het geruchtencircuit hebben de informanten niet bereikt. Zo zou Mossaouis favoriete lijfwacht nooit wapens bij zich dragen en er een duivels genoegen in scheppen om nekken en ruggen als twijgen tussen zijn armen af te breken. In de luttele seconden dat hij het monstrueuze wezen heeft kunnen bekijken, weet Ben Brahim dat in dit geval de geruchten jammer genoeg op waarheid berusten.
Hij raapt al zijn innerlijke moed bijeen en buigt een fractie naar voren. Khalid Mossaoui is klein van stuk en mager, wat nog eens extra geaccentueerd wordt door de aanwezigheid van de levende vleesberg naast hem. Diepe groeven vanaf de geprononceerde jukbeenderen tot de kaken waar een verzorgde baard de slag met de grijze tand des tijds aan het verliezen is. Zijn huid heeft de kleur van de Sahara op een onstuimige dag. Licht- en donkerbruine tinten zijn in de loop der

jaren samengesmolten, waardoor een kleur is ontstaan die het dichtst in de buurt van mokka komt. In tegenstelling tot zijn lijfwacht draagt Chillaba geen zonnebril. Een verstandige zet, denkt Ben Brahim vol ontzag. Door de vurige blik in de gifgroene ogen zouden de glazen toch maar smelten.
Doordat hij zijn hoofd weer in de standaardpositie manoeuvreert, komt de tulband van de chauffeur, waarin de donkere kleur *nill* waarop het nomadenvolk zo gek is, in beeld.
'Het pact van Corona,' klinkt het rechts van hem. Een constatering, geen vraag. Mossaoui heeft gesproken. Op een toon die even ondoorgrondelijk klinkt als de stem van de woestijn. Nu niets zeggen, legt hij zichzelf op. Alleen luisteren. Wachten tot er een concrete vraag wordt gesteld.
'Wat door moet gaan voor een samenwerkingsverband, vormt in werkelijkheid een papieren manifest waarmee ons volk op een sluwe manier van al haar normen en waarden zal worden beroofd. In den beginne zullen de ongelovigen hun kapitalistische denkwijze met een satanische glimlach die oogt als uiterst vriendelijk onder het volk verspreiden. Hemelszoet, als waren het dadels, verkwikkend als muntthee. Eenmaal verzekerd van de nodige bijval zal hun gedachtegoed zich vermenigvuldigen met de snelheid van maden in bedorven vlees.'
Even abrupt als Mossaoui begon met spreken, stopt hij. Het is Ben Brahim onduidelijk of er bijval wordt verwacht, dus houdt hij zijn lippen stijf op elkaar. Wie zwijgt, stemt tenslotte toe, wellicht het verstandigst. Een belerend vervolg, waar hij min of meer op rekent, blijft uit. Echt rouwig kan hij daar niet over zijn. Zijn hersens hebben al moeite genoeg om de opruiende nagalm van de merkwaardige woordkeus in het juiste perspectief te plaatsen. Aan citaten uit de Koran, waar Chillaba volgens zeggen er meer van kent dan er daadwerkelijk bestaan, heeft hij nu geen enkele behoefte.
De stilte in de auto wordt plotseling beklemmend. Een te hoog verwachtingspatroon voor een te beperkte ruimte is daar debet aan. Ondanks de onaangename atmosfeer laat zijn gezonde verstand zich niet intimideren. Nog niet, hoewel

de vreemde, naargeestige stemming al driftig knaagt aan de stabiliteit ervan.
Analyseer! legt hij zichzelf in stilte op, je bent nu nog fris. Hij sluit een paar seconden zijn ogen en ademt zo geluidloos mogelijk een borstkas vol onzichtbare brandstof in.
Mossaoui is een Marokkaanse handelaar in dood en verderf, dat is zo zeker als het gegeven dat de zon altijd vanuit het oosten een nieuwe dag aankondigt. is de eerste zin die bij hem opkomt. Een intermediair die contacten heeft met een onwaarschijnlijk aantal radicale, gewelddadige moslimcellen over de hele wereld.
Muze van hooggeplaatste godsdienstwaanzinnigen die met een enkel gebaar *annar almukaddasa*, het heilige vuur, in de blikken van fanatieke strijders kunnen laten gloeien. Gelukkig getrouwd met een abstractie genaamd Jihad. Andere geloofsovertuigingen worden door deze man per definitie als goddeloos betiteld. Een compromisloos iemand, wars van elk product dat maar in de verste verten naar het duivelse Westen riekt.
Ja, ja... Het tweede gedeelte van de voorlaatste zin is een pertinente leugen. Hij onderdrukt een opspelende glimlach, aangezien dit op deze oncomfortabele plaats en met dit onaangename gezelschap bedelen om moeilijkheden is. De enige reden waarom hij hier nog levend en wel zit, is even simpel als banaal.
Geld.
Een onderhandelingspunt waarvoor uiteindelijk iedereen door de knieën gaat. En zeker Mossaoui. Want evenals Chillaba heeft hij zijn huiswerk door anderen laten maken.
Uit dit gedegen onderzoek bleek dat de werkzaamheden van de man met de gifgroene ogen die intenser straalden dan de meest zorgvuldig geslepen saffier, bepaald lucratief te noemen waren. Een *laksar*, paleis, buiten Rabbat, twee gelijksoortige stulpjes rond Tripoli en Tunis, nummerrekeningen bij vijf banken in evenzoveel landen, en transportmiddelen waar je U tegen zegt.
Ook deze sector was dus met zijn tijd meegegaan. Na het

bestuderen van researchmateriaal werd dat hem al snel duidelijk. Tja, de tijden dat werknemers in deze branche in tochtige achterkamers hun snode plannen moesten smeden en kampten met een chronisch tekort aan financiële middelen, zijn voorbij, weet hij nu. Het gegeven dat Mossaoui regelmatig gesignaleerd wordt in vijfsterrenhotels, onderschrijft dit. In het geval van Chillaba is terrorisme *big business* waarbij, afhankelijk van de situatie, het geloof fungeert als product of pressiemiddel. Een bedrijfstak die floreert naargelang het aantal werknemers toeneemt.
In tegenstelling tot het reguliere bedrijfsleven zijn de arbeidskrachten goedkoop en vallen ze buiten elke sociale verzekering of andere wetgeving. Het gros van de 'soldaten van God' bestaat uit in achterstandswijken geronselde islamitische jongeren. Mensen die, behalve hun leven dan, weinig tot niets te verliezen hebben.
Eenmaal in de opleidingskampen worden ze één met de doctrine. Hun leven krijgt weer zin. Ze zijn strijders van God, zo wordt hun voortdurend ingepeperd, in plaats van armlastig uitschot dat slechts uit mensonwaardige holen kruipt om amok te maken.
Door de ongelovige imperialisten stelselmatig geroofd erfgoed moet herwonnen worden. Het enige ware geloof dient verspreid te worden, evenals het onverschrokken bestrijden van de ongelovige honden met alle daarvoor voorhanden middelen.
Dit is een taak die slechts voor weinigen is weggelegd, horen ze dagelijks vele malen. Een heilige missie, gewenste plicht, het hoogst haalbare. De uitverkorenen wacht het martelaarschap. Een enkele reis naar de hemel waar Allah hen persoonlijk zal binnenleiden. Achtergebleven familieleden worden financieel ondersteund. Het feit dat hun eigen bloed het martelaarschap heeft bereikt, zorgt voor aanzien binnen de gemeenschap. En achting is precies datgene waarvan de jonge rekruten gedurende hun korte nachtrust dromen.
Een dikke fundamentalistische saus verbergt het vergiftigde gerecht dat uiteindelijk bij iedere strijder zwaar op de maag

zal komen te liggen, weet Ben Brahim. Desalniettemin weigert hij Mossaoui en zijn vileine kompanen, die als volleerde managers de opleidingen in goede banen leiden, te veroordelen. Natuurlijk haat hij de mannen en vrouwen die het enige geloof voor geld verkwanselen en daarmee de profeet Mohammed te schande zetten intens. Als goed moslim dient hij deze onderkruipsels dan ook bij de ware autoriteit, de imam, aan te geven.
Zo'n actie van zijn kant blijft evenwel uit. Hij heeft deze schoften nodig om zijn plannen te realiseren, wat van hem automatisch een slecht mens maakt. Komt bij dat hij in het verleden meerdere malen de regels van de Koran heeft overtreden. De 2 procent van zijn geschatte vermogen die hij als gerespecteerd moslim elk jaar aan de minderbedeelden schenkt, weegt niet op tegen zijn zonden. Hij heeft gewoonweg te veel boter op zijn hoofd, zoals ze in het Westen zeggen, denkt hij ironisch.
Ben Brahim sluit even zijn ogen. De bespiegelingen verdwijnen.
Geld, het paspoort dat elke denkbare grens tot een formaliteit bestempelt. Jij betaalt, zij leveren. Tijd om een concreet bedrag te noemen. Dit heeft vooralsnog lang genoeg geduurd. Deze deal is voor beide partijen even lucratief. Voor hen op korte, voor jezelf op de lange termijn. Spreek! beveelt hij zichzelf.
'Vijfhonderd miljoen dirham, contant. In elke valuta die u wenst. De helft vooraf.'
Hoewel hij de woorden beheerst articuleert, lijkt zijn eigen stem aan een ander toe te behoren. Een overdaad aan aarzeling, ontzag en angst heerst in zijn optiek over het geringe luchtruim. In de daaropvolgende stilte onderwerpt zwerfpuin de schokbrekers van de limousine aan een serieuze test. De achterwielophanging pareert de aanslag met verve, waardoor zijn bovenlichaam slechts een paar seconden licht naar rechts overhelt.
'Vijftig miljoen dollar is een alleszins redelijk bedrag voor wat u van mij verlangt, Abdelkader Ben Brahim.'

Pure hebzucht klinkt door in de bedachtzame stem. Opmerkelijk, denkt Ben Brahim cynisch terwijl hij weer strak voor zich uit kijkt.

2

Matthew Price ziet vanaf het strand van Meloneras de adembenemende zonsondergang. Violette tinten absorberen kalm het heldere blauw dat twaalf uur lang het dak boven de horizon heeft gevormd. Een verdwaalde meeuw speelt met de luchtlagen, een stapeltje cumuluswolken is nietig aanwezig in het grote geheel. De zeewind blaast liefdevol een zalvende fractie van haar longinhoud over de zuidelijke kuststrook van Gran Canaria.
Zou dit de ultieme definitie van vrede zijn? denkt hij in een filosofische opwelling. Aansluitend krullen zijn mondhoeken licht. Mafkees, genieten is één, dat mag, maar stom tegen jezelf lullen slaat helemaal nergens op. Hij draait zijn hoofd naar rechts, en ziet zijn klanten eveneens met volle teugen van het uitzicht genieten.
Buiten hun huidige gezichtsveld bedekken de contouren van Gran Hotel Costa Meloneras een fors gedeelte van het achterliggende landschap. Het grootste viersterrenhotel van Spanje, in tegenstelling tot de meeste logementen op de archipel volledig in Canarische handen, heeft een capaciteit van twaalfhonderd kamers die het meest van de tijd ook geboekt zijn. Een vakantiefabriek met alles erop en eraan. Uiterst verzorgd massatoerisme in het kwadraat. Hoewel de geboren Amerikaan diep in zijn hart gruwelt van de groteske omvang die misschien wel beledigend te noemen valt, overheerst er toch een gevoel van dankbaarheid bij een blik op het gecultiveerde stenen paradijs. Zijn inpandige duikschool draait vrijwel uitsluitend op cliënten vanuit het hotel. Wat jammer genoeg niet gold voor Pío Diving in Bella Vista. Daarvoor had het hotel eenvoudigweg een te gering aantal beschikbare bedden. Zijn duikschool daar moest het hoofdzakelijk hebben van buitenstaanders uit San Agustín zelf en het aangrenzende toeristenbolwerk Playa del Inglès.

Toch draaide het uitstekend, wat ook te maken had met de massale belangstelling van de pers nadat hij samen met de PADI-*examiner* Jens Hamann, onder water een dolgedraaide Engelsman, overmeesterde. Een rancuneuze gek, die in opdracht van een diepgestoorde zakenman heel duikminnend Europa met tal van aanslagen op duikbases in zijn greep hield. Dat deze opdrachtgever de vader van zijn vrouw Claudia bleek te zijn, maakte de zaak voor de pers alleen maar interessanter. Aangezogen door verhalen in de media, viel een invasieleger van duikers zijn bescheiden duiktoko binnen.

Prettig bezopen door de ontstane euforie, besloot hij een balletje op te gooien bij de directie van het megahotel in Meloneras, het verlengstuk van Maspalomas, dat weer grensde aan Playa del Inglès. Niet eens tot zijn verbazing – goh, wat had ik toen eigenlijk een hoge pet van mezelf op, denkt Price terwijl zijn ogen over het toeristenimperium glijden – gaven de hotshots hem toestemming een duikschool in het hotel te beginnen.

'Daarna diende de grote recessie zich aan,' fluistert hij onhoorbaar voor anderen.

Mensen kregen beduidend minder te spenderen. Een gegeven dat de reiswereld tijdig onderkende, waarna vergaande maatregelen getroffen werden.

Door de reisorganisaties, waarvan het Duitse TUI verreweg de grootste speler was, werd 'Operatie Buurman' opgestart. Drijfveer hierachter waren talloze enquêtes waaruit overduidelijk bleek dat naast de auto, de vakantie voor de burgerij een heilige koe bleef. Alleen de bijkomende kosten tijdens het uitstapje bleken in veel gevallen een onoverbrugbare kloof. Hieruit trok het kader van de reiswereld de conclusie dat het roer radicaal om moest. Niet de consument, maar de aanbieders moesten wegen creëren waarop de klant de weg naar de bestemming vond. Het oeroude *All inclusive*-systeem waarmee Club Med ooit zoveel furore had gemaakt, werd uit de kast getrokken.

De prijzen gingen drastisch naar beneden om zo de invoering

van het 'nieuwe' systeem te bespoedigen. De consument betaalde op het reisbureau een bedrag, waarna de financiële kous af was. Dit hield onder meer in dat de klanten zoveel konden eten en drinken als ze beliefden. Animatieteams stonden op welhaast elk uur van de dag klaar met een overdaad aan lullige spelletjes waarin, geheel volgens de statistieken, het overgrote deel van het vakantievolk participeerde. Het kleine beetje geld dat men te spenderen had belandde bij inpandige shops. Bij aankomst het hotel in, bij vertrek eruit. Armoetoerisme, lonend voor de reiswereld, funest voor de middenstand die knarsetandend constateerde dat de complexen weliswaar afgeladen waren, maar slechts een handvol nieuwsgierigen de omliggende winkels bezocht.
De hotels en appartementscomplexen konden slikken of stikken. Beter een halfvol ei dan een lege dop. De organisaties die meewerkten konden rekenen op flinke mondelinge promotie en een uiterst verzorgde pagina in de reiscatalogi. Aangezien de situatie voor complexen qua bezettingsgraad ronduit alarmerend te noemen was, ging het merendeel om. Hotel Bella Vista besloot dit niet te doen, herinnert Price zich als de dag van gisteren, wat uiteindelijk zou resulteren in een faillissement.
Voordat de bank ging overwegen zijn afschriften in rood te printen, had hij samen met Claudia al de beslissing genomen hun oude stek de rug toe te keren en alles op de nog in de kinderschoenen verkerende duikschool in Meloneras te zetten. Ze moesten wel, want terugkeren naar Boston of Frankfurt, Claudia's geboorteplaats, was een weinig aanlokkende optie. Regenachtige groet met zonnige intenties, was het eerste wat hem te binnen schoot als hij aan deze oorden dacht.
Carmelo, hun goedlachse vriend, *divemaster* en tevens uitbater van een Ierse pub in San Agustín die tegen alle nieuwe regels in goed bleef lopen, was het met de beslissing om in Bella Vista het slot op de deur te gooien, roerend eens.
Price draait zijn hoofd een kwartslag terug. Aansluitend steekt hij zijn hand omhoog en zwaait naar de twee grijze rubberboten die snel zijn richting opkomen. Het gebaar is

meer voor de show dan uit noodzaak. De bestuurders weten exact waar hun klanten zich bevinden.
Het gejank van de benzinemotoren verstomt, waarna de boten zichtbaar vaart minderen. 'Ritsen dicht, uitrustingen omdoen, vrienden,' zegt Price vol enthousiasme.
'Met een beetje geluk liggen de zeemonsters al op jullie te wachten!'
Een dame van middelbare leeftijd glimlacht flauwtjes om de standaardgrap. Naast haar schatert een grote blonde kerel het net even te hard uit.
Die moet straks dus in de gaten gehouden worden, prent hij zichzelf in. Grote waffels op het land zijn vaak een voorbode van angsthazerij in het donkere water waar enkel een lichtbundel desoriëntatie voorkomt.
'Als je klaar bent, loop je rustig naar de boten toe,' hoort hij Carmelo in het Engels gebieden. Het eerste buddypaar meldt zich, waarna de rest rap volgt. Een goed teken, weet Price. Twijfel en treuzelaars houden de boel op, hetgeen voor irritatie zorgt bij de rest van de groep. Deze mensen staan te popelen, wat bij de staf enige geruststelling teweegbrengt.
Qua vaardigheid en discipline vraagt een nachtduik veel van de gasten. Van de begeleiding wordt een veelvoud hiervan geëist. Vanwege het beperkte zicht, duikt men in kleine groepen. Twee buddyparen onder begeleiding van één staflid. Voor onervarenheid is er 's avonds op zee geen plaats. Dit geldt zowel voor deelnemers als begeleiders.
Aangezien er zich maar liefst twintig duikers hebben ingeschreven, zijn Dirck den Vlieger en Jens Hamann aan de staf toegevoegd. Weliswaar concurrenten die duikscholen in het nabijgelegen Arguineguin en Puerto Rico runnen, doch zeer ervaren instructeurs.
Wat vanavond essentieel is, weet Price. Een *Master Instructor* en een *Course Director*, hooggebrevetteerde kerels die evenals hijzelf aangesloten zijn bij PADI (*Professional Association Diving Instructors*), 's werelds grootste organisatie op het gebied van persluchtopleidingen.
De waadpartij bedraagt een kleine 20 meter, dichterbij kun-

nen de rubberboten niet komen. Geroutineerd tillen Den Vlieger, Hamann, Claudia en een divemaster uit Den Vliegers stal genaamd Pablo de aangereikte duiksets in de boten. Voorafgegaan door een grijnzende Carmelo hijst Price zich als laatste aan boord.

Tien meter. De inktzwarte duisternis wordt tijdelijk opengescheurd door lichtbundels die ogen als zwaarden uit de zoveelste aflevering van Star Wars. Price richt zijn onderwaterlamp op zijn linkerhand en maakt het 'alles oké'-teken; drie opstaande vingers, terwijl de wijsvinger en de duim samen een rondje vormen. Zonder dralen bevestigen zijn vier metgezellen het teken. Prima, denkt hij, *so far so good.* Behoedzaam strekt hij zijn rechterarm schuin omhoog – voor een instructeur is het een doodzonde om tijdens een nachtduik iemand te verblinden – en schijnt naar boven. Daarna laat zijn rechterhand de lamp rondjes draaien; het internationale teken voor 'alles oké' op afstand.
Claudia, Carmelo en Den Vlieger beantwoorden het signaal direct. Hamann laat een tiental seconden op zich wachten, waarna het gevraagde teken verschijnt.
Goed getimed, jongen, denkt Price, terwijl twee pretaccolades zijn ademautomaat omsluiten. Aangezien er tussen de begeleiders onderling plusminus 2 meter ruimte moet zitten, is de wetsuit van Hamann, de laatste man die van boord is gegaan, hooguit tien seconden werkelijk wet. Nauwelijks in het water, dient de Zwitser zich al naar de wensen van de duikleider te schikken. Geen lol aan, weet Price. Helemaal niet als je een course director, voormalig examiner zelfs, bent, en dientengevolge veel hoger op de hiërarchische duikladder vertoeft. Even een summier lesje in nederigheid, Jens, spreekt Price zijn vriend op een denkbeeldige, treiterende ondertoon toe.
Hij draait zich 180 graden om en vervolgt de afdaling. Zonder het daadwerkelijk te zien, weet de Amerikaan dat de rest volgt.
Op 15 meter diepte verschijnen contouren van vergane glorie

in het uiteinde van zijn sterke lichtbundel. Eens zo glimmend ijzer is in de loop der jaren door de oceaan systematisch mishandeld. Aangevreten stukken vergezeld door een veelvoud van donkerbruine roestplekken vormen hiervan het ontegenzeggelijke bewijs.
Op 23 meter diepte klopt hij uit de macht der gewoonte tegen de klinker waaraan de afdaal- en opstijglijn is bevestigd. Met zijn linkerhand beweegt hij het gevlochten nylon een paar maal ruw op en neer. Op een enkele rafel na, oogt dit gedeelte van de lijn solide. Nog een maand of drie, schat Price, dan moet het tuig vervangen worden. Weliswaar is de Atlantische Oceaan in dit specifieke geval van slijtage schappelijk, een prijs dient er altijd te worden bepaald.
Vier beheerste vinslagen brengen hem van midscheeps naar de boeg waar de tour begint. Tien jaar geleden besloot de toenmalige eigenaar dat het verouderde vaartuig zelf een groter gevaar voor de bemanning vormde dan de oceaan met al haar grilligheden. Voordat de sloophamer toesloeg, kocht een duikvereniging uit de hoofdstad Las Palmas de kotter voor een habbekrats. Met toestemming van de Canarische regering werd het wrak op een voor duikers toegankelijke plek afgezonken. Een rode boei aan de oppervlakte markeerde de duikplek, en diende tevens de netten van de beroepsvisserij voor schade te behoeden.
Price vangt in de sterke lichtbundel van 100 Watt een handvol leden van een krabbenfamilie. Tussen de bruine scharen van het grootste exemplaar zit iets wits ter grootte van een pinknagel. Gelet op de nervositeit die bezit van de soortgenoten heeft genomen, is het voedsel. Hoogstwaarschijnlijk ontsnapt aan de gulzige kaken van een roofvis. De een z'n dood is de ander z'n brood, concludeert hij nuchter.
Zijn linkerhand maakt een opwaartse beweging, zodat de romp van wat eens een stoere visserboot was, in beeld komt. De kiel is tot de waterlijn door het mulle zand verzwolgen. Ter verfraaiing heeft de tand des tijds roestige patrijspoorten in de romp geslepen, waarvan het zeeleven gretig gebruikmaakt.

De donkerbruine kop van een Atlantische murene verschijnt in de ronde opening. Ritmisch gaan de kaken van het dier open en dicht. De werking van de kieuwen achter de agressief ogende kop loopt simultaan met deze beweging. Gewoon een manier van ademen, weet Price, ervan uitgaande dat de ervaren duikers om hem heen ook van dit feit op de hoogte zijn. Een juiste veronderstelling, aangezien iedereen ogenschijnlijk kalm het dier bestudeert. Hij laat de lamp bescheiden heen en weer bewegen, waardoor de directe omgeving van de murene oplicht.
Rond het gat maakt een kleine bewoner van het nautische rijk clowneske zwembewegingen. De gele strepen op de bleke rug van het beestje lichten in de bundel duidelijk op. Price grijnst wanneer de rakker vlak voor de murene stilhoudt, om er daarna vliegensvlug vandoor te gaan. Nadat de durfal dit spelletje tot driemaal toe heeft herhaald, zet hij samen met de twee buddyparen, die lampen van 'slechts' 50 Watt hebben, nog eenmaal de donkere rover in de spotlights. Een witgeel aureool omlijst de altijd kauwende kaken waardoor alleen water stroomt. De heldere, tevens spookachtige entourage geeft het dier nu iets duivels goddelijks, een soort heilige satan. In de spits toelopende bek glinstert een rij messcherpe naalden vervaarlijk.
Price meent achter in de muil iets wits waar te nemen. Gespietst voer dat dus niet weg kan, of zo. Zonder er verdere notie van te nemen, besluit hij verder te trekken. Genoeg blinkende naalden voor vandaag. Op datzelfde moment verdwijnt de murenekop met voor het menselijk oog onwaarneembare snelheid. Voordat iemand van het gezelschap er zelfs maar aan denkt het kunstlicht iets te verplaatsen, ligt het dier weer in de standaardpositie. Het eens zo levenslustige visje tussen de rij solide naalden is het bijna dode bewijs dat in een fractie van een seconde branie in doodsangst en honger in voldoening kan omslaan. De cyclus daarentegen blijft intact. Eten en gegeten worden.
Price haalt zo laconiek mogelijk zijn schouders op, waarmee hij aan wil geven dat wat ze net hebben aanschouwd min of

meer een lichtelijk lugubere afspiegeling was van datgene wat zowel boven als onder water dagelijkse kost is. Een dooddoener, weet hij, maar ze moeten door. Een gebiedende beweging volgt. Een vijftal vinslagen later bevindt de kopgroep zich recht boven het wrak. Price houdt in en steekt beide handen naar voren. Bevestigingen volgen, waarna de buddyparen op onderzoek gaan naar iets wat al uitentreuren geïnspecteerd is. Lichtbundels flitsen over het wrak, waardoor het decor wat krijgt van een nachtelijke rally waarbij iedereen hopeloos is verdwaald.
De vijf begeleiders hangen 3 meter boven het wanordelijk georkestreerde lichtspektakel. Hun taak is het opsporen van buitenproportionele bellenstromen, wat kan duiden op paniek. Tevens houdt men goed in het oog dat geen van de duikers het wrak door de halfvergane luiken binnenzwemt, wat ten strengste verboden is. Geen enkele recreant schendt echter de van tevoren gemaakte afspraken. Blijkbaar voldoet hetgeen geboden wordt, denkt Price tevreden. Na vijf minuten besluit hij de neutrale status waarin de begeleiding zich bevindt op te heffen. Hij wijst met wijs- en middelvinger naar zijn masker, en houdt gelijktijdig de hogedrukslang van zijn manometer omhoog. Een universeel gebaar in de duiksport; evenals zijn staf heeft hij de beschikking over een polscomputer waarop alle benodigde informatie in één oogopslag valt af te lezen.
Zonder plichtplegingen trekken de vier stafleden simultaan aan de ontluchtingskoorden van hun trimvesten waardoor er lucht uit de ventielen ontsnapt. De zorgvuldig opgebouwde neutrale status verdwijnt hierdoor even snel als de stijgende luchtbellen.
Ze dalen op de manier van een parachutist wiens valscherm nog ongeopend is. Vlak voordat ze naast de *fundivers* belanden, drukken ze met hun linkerduim de inflatorknop in.
'Pfffffft,' spreekt de samengeperste lucht ongecompliceerd tijdens het betreden van het trimvest. De vrije val wordt abrupt afgeremd, zachtjes toucheren hun onderbenen het aloude ijzer.

Binnen anderhalve minuut krijgt Price de gevraagde informatie doorgeseind. Er zitten geen 'happers' bij, iedereen heeft minder dan de helft van zijn of haar luchtvoorraad geconsumeerd. Een contente glimlach speelt rond zijn ademautomaat, de duik loopt voorbeeldig. Toch wacht iedereen, afhankelijk van de lichaamstaal, heimelijk of openlijk op het slotakkoord.

De boeg dient als referentie. Eenmaal recht daarboven, begint hij te tellen. Na zestien identieke vinslagen houdt hij zijn benen stil. De bodem bevindt zich 3 meter onder hem en oogt in het kunstlicht maagdelijk wit. Met een welhaast majestueus gebaar nodigt hij zijn cliënten uit om er op hun knieën plaats te nemen.

Binnen de minuut zitten twintig duikers braaf naast elkaar, terwijl evenzoveel lampen recht vooruit wijzen. Wanneer de begeleiding tot slot met hun schijnwerpers participeert, licht de rechthoek verder op. Een bioscoop op de bodem van de oceaan, denkt Price. Jammer dat het doek leeg is. Hoewel iedereen voor de hoofdfilm betaald heeft, is het nog maar de vraag of deze daadwerkelijk vertoond gaat worden. Om misverstanden te voorkomen heeft hij in de briefing duidelijk gemaakt dat de kans op een spektakelstuk gering zou zijn. Dit om hooggespannen verwachtingen te temperen.

Tien meter voor hen ligt de rand van een trog. De zandbodem loopt hier fors af naar een diepte van 400 meter. Langs de wanden hiervan patrouilleren de grote diepzeejagers; haaien, marlijnen, grote tonijnen en soms dolfijnen. Doordat de oceaan altijd golft en stuwt, drijft op deze plek een scala aan kleine organismen naar het oppervlaktewater. Voor inktvissen, barbelen, sardines en makrelen een lekkernij.

In het kielzog van deze kleine rovers die meestal in grote groepen opereren, zwemt de top van de voedselketen. Solitaire jagers met een eeuwige honger, verder aangespoord door de trillingen die een potentiële prooi uitzendt. De zandbodem als natuurlijke dekking gebruikend, stormen ze in een sneltreinvaart met geopende bekken op de buit af.

Een prachtig schouwspel, weet Price uit ervaring. Mits vanaf gepaste afstand bekeken, een ongevaarlijke bezigheid. Mensenvlees staat in principe niet op de menukaart van haaien, om over marlijnen maar te zwijgen. Deze prachtig gestroomlijnde dieren die in sommige gevallen een lengte van wel 4 meter kunnen bereiken, zich bij voorkeur op grote diepten ophouden en enkel om te jagen het oppervlaktewater trotseren, hebben, voorzover hij weet, nooit een mens ook maar één haar gekrenkt.
Haaien daarentegen genieten zelfs in de 21e eeuw nog een kwalijke reputatie. Alle gedetailleerde informatie ten spijt, blijft voor het overgrote deel van de wereldbevolking de haai dezelfde meedogenloze moordmachine die het dier al sinds mensenheugenis is. Een absurde stelling, aangereikt en aangewakkerd door mediamongolen die er als de kippen bij zijn wanneer een haai een surfplank voor een onvoorzichtige zeehond heeft aangezien. Indien mogelijk zoomt de camera onverbiddelijk in op de wond van een opgeschoten brandinggod die stamelend verklaart dat het uiteindelijk wel meevalt. Zoals altijd, stelletje mediaklootzakken, denkt Price, terwijl de film op het witte doek voor hem maar niet op gang wil komen.
Er zijn ruim 350 soorten haaien, waarvan er door de experts zeven als eventueel agressief, en drie als gevaarlijk betiteld worden. Wil het maar niet tot jullie botte hersens doordringen dat elk volwassen exemplaar van deze groepen de capaciteit bezit om met één stevige hap een mens te halveren? En hoeveel mensen vinden op deze manier jaarlijks de dood op hun pad?
Eigenlijk meer een constatering dan een vraag. Want gerelateerd aan het aantal zwemmers in water waar veel haaien voorkomen, een schijntje. De kans om door een wespensteek of blikseminslag te worden gedood is vele malen groter. Haaien vallen mensen niet bewust aan, daarvan is hij overtuigd. Als er sprake is van een grote witte die in Australië badgasten opvreet, of een solitaire tijgerhaai die in de wateren rond Hawaii poogt het toeristenbestand naar aanvaard-

baar niveau terug te dringen, dan gaat het uitsluitend om gestoorde exemplaren. Vissen waaraan een behoorlijke steek loszit. Qua gedrag verre van representatief ten opzichte van soortgenoten.
Een op de, tja, honderd miljoen of zo? Misschien wel minder. Seriemoordenaars met vinnen. De kans op een ontmoeting met zo'n lijp schepsel is even groot als een fatsoenlijke nachtrust na een experimenteel diner bij Hannibal Lecter die in de hoedanigheid van gerant, gastheer en kok niets aan het toeval overlaat.
Het scherm voor hem blijft wit, maar vooral akelig leeg. Op zoek naar eigen succes loopt hier en daar een bundel uit de pas. Geen enkele poging om met een veredelde streep geheimen aan de immense duisternis te ontfutselen wordt gehonoreerd.
Ik heb ze erop gewezen dat de kans op grote vis gering is, verzekert Price zichzelf, terwijl bij de duikers de verveling zichtbaar toeslaat. Door met name de overbevissing is de populatie van haaien de laatste tien jaar met 75 procent gedaald. Voor de hamerhaai, een soort die vroeger regelmatig rond het eiland werd gesignaleerd, ligt het percentage beduidend hoger, namelijk 89 procent.
Een ecologische ramp.
Door een gebrek aan natuurlijke vijanden stijgen bepaalde soorten een aantal sporten op de voedselketenladder. De hiërarchie onder de waterspiegel verandert langzaam maar zeker in een wereld waar de manke boven de blinde staat. Zwakkere dieren... Wat krijgen we nou? De witte rechthoek waaruit slechts een paar ongedurige stralen zijn gedeserteerd, verandert langzaam van kleur. Helder wit wordt gebroken wit en vervolgens crèmekleurig. Door opstuivende zandkorrels verandert de rechthoek spoorslags in één grote vlek waarvan de randen binnen *no time* onzichtbaar zijn.
Verrast door de ontstane situatie, kijkt Price bevreemd om zich heen. Hoewel het zicht bedroevend slecht is, kan hij ontwaren wat op dit moment noodzakelijk is.
Evenals hijzelf, zijn de overige begeleiders een armlengte ver-

wijderd van de buddyparen waarvoor zij verantwoording dragen. In een noodsituatie – wat hier en nu verre van fictief bij hem overkomt – kan er direct adequaat ingegrepen worden.
Het beetje dat de spikkelmist prijsgeeft, ziet er in elk geval rustgevend uit. Duikers nog op de aangewezen plek, lampen recht vooruit. Schijnend in het niets. De miljarden oplichtende zandkorrels kunnen voor verwarring zorgen. Een soort sneeuwblindheid, weet Price. Toch peinst hij er niet over om zijn klanten te sommeren de lichten te doven. Hij weet nu wat hij heeft, wat hij ervoor terugkrijgt, is giswerk. Afwachten, spreekt hij zichzelf in gedachten toe. Die onverklaarbare storm waait wel over. Waarna we rustig... Shit!
Een kolossale vis schiet vanuit het beangstigende decor rakelings langs hem heen. Nadat het dier hem gepasseerd is, krimpt hij instinctief ineen. Jezus christus, wat was dat nou? Tijd om hierover na te denken wordt hem nauwelijks gegund. Vier armen recht voor hem zwaaien wild in de lucht. Trekken strepen door de crèmekleurige huid die wonderbaarlijk snel heelt. Price maakt zich breed, spreidt beide armen zo ver mogelijk uit en krijgt met veel moeite aan weerszijden twee schouders van de buitenste buddy's te pakken.
'Rustig blijven!' schreeuwt hij door zijn ademautomaat tegen de twee duikers die zich in het midden van de merkwaardige sandwich bevinden.
Water geleidt geluid prima, een gegeven waarmee hij nu zijn voordeel doet. Er wordt geknikt, niet van harte, maar dat zal hem een zorg zijn. Deze mensen hebben een tiental seconden geleden volledig onverwacht een gigantische vis aan zich voorbij zien glijden en zijn zich logischerwijze het leplazarus geschrokken.
Terwijl hij de twee buddyparen omarmt, kijkt Price vanuit zijn ooghoeken naar de contouren van Claudia. Tot zijn opluchting heeft zij exact dezelfde beslissing genomen, en zo op het eerste gezicht lijkt de zaak onder controle. Over het wel en wee van de rest kan hij enkel speculeren. Verantwoorde-

lijk daarvoor is de aanzwellende zandstorm die het zicht tot hooguit 3 meter beperkt.
'Auuuuw!' Een onzichtbare hand slaat zijn hoofd naar rechts. De staartvin is fors en typerend voor het haaiensoort waarmee hij in deze netelige toestand niet geconfronteerd wil worden. Mako, gaat het in een opspelend waas van pijn door hem heen. Volle neef van de grote witte, openwaterjager, bij tijd en wijle een agressieve klootzak.
Tot zijn verbazing verdwijnt de haai niet door het gordijn dat hen omfloerst, maar blijft bijkans roerloos in het nog aanwezige blikveld hangen. Bij een tweede blik op het dier steigeren tienduizenden haren ongecontroleerd tegen de binnenkant van zijn wetsuit.
Ietwat gekromde rug, borstvinnen naar beneden, een staartvin die ontegenzeglijk aanzet voor een sprint.
Fuck, hij valt aan!!!
De staartvin verplaatst in een fractie van een seconde miljarden watermoleculen, waarna de jager uit het zicht verdwijnt. Op weg naar een onzichtbare prooi. Onverbiddelijk, accuraat als het zwaard van de eenzame samoerai.
Beheers je, legt Price zichzelf op, geen gekke dingen doen. In de palmen van allebei zijn handen trillen twee verschillende schouders een erbarmelijk ritme, wat weinig goeds voor de komende minuten voorspelt.
Een korte blik op Claudia onthult een overkill aan naargeestigheid. Evenals bij hemzelf bungelt haar duiklamp aan een koordje dat om de linkerpols is gewikkeld. Nochtans komt ze overduidelijk handen tekort om het paniekspook dat in de geesten van haar klanten rondwaart tegenspel te bieden.
Wegwezen voordat er ongelukken gebeuren, beslist hij gedecideerd. Vrije opstijging maken, terug naar het wrak, alles is beter dan hier rond blijven hangen.
Drie hartslagen later bevestigt een gruwelijke aanblik zijn gelijk. Miljarden korrels wijken venijnig voor iets wat schoksgewijs hun kant uit komt. Zijn eerste indruk is scheepsafval, misschien wel een oversized plastic tas.
In een flits verscheurt een haaienkop de mist, waarna een

angstaanjagend gebit zich een weg door het geval voor hen baant. Het dier schudt hevig met de monsterlijke kop, waardoor de rest van het imposante lijf een wanstaltige dans uitvoert. Kaken scheuren en trekken, tussen de gekartelde tanden glanst mat een witte buit. Een snelle beweging van het puntige achtersteven doet de haai buiten beeld verdwijnen. Wat rest van de prooi stuitert onhandig in de richting van de duikers die als versteend het gedrocht in hun lichtbundels gevangen houden.
Price slikt koortsachtig om braakneigingen te onderdrukken. Wat eens een mens was, is veranderd in een klomp aangevreten vlees waaruit een wirwar van witte spieren en afgekloven botten steken. Vanwege het ontbreken van gelaatstrekken is het gezicht onherkenbaar. Holtes in plaats van ogen staren hem leeg aan. Fladderend op de ontstane watercommotie bieden resten wit vlees zich ongegeneerd aan ter consumptie.
Begeleid door een wilde kreet van afschuw kotst Price zijn automaat onder. Zijn geluk is de moderne techniek in de ademautomaat die de smurrie direct filtert en verwijdert, zodat hij onbelemmerd door kan ademen. Zijn ongeluk drijft speels op de onderstroming Claudia's kant op. De schouder in zijn rechterhand schokt; meer halfvergane etensresten stoken het vuur van de voedselgekte verder op.
De duiker recht voor hem ontdoet zich met een door paniek geregeerde beweging van de menselijke beklemming. Tijdens deze dwaze ontsnapping reikt de doodsbange vluchteling naar zijn linkerkuit en haalt vliegensvlug een mes tevoorschijn. Hoewel zijn zintuigen door de voorafgaande braakscène nog verre van optimaal functioneren, reageert Price als door een zeeslang gebeten.
'Nee, lul, doe weg!' Hij zet zich af en krijgt de pols van de drieste sufferd te pakken.
'Heeft geen zin, bloed, bloooeeeeeeed!' schreeuwt hij angstig en pissig tegelijk.
Een volwassen makohaai met een mes bewerken heeft evenveel effect als een olifant met een knuppel slaan. Het grote

verschil is echter dat de olifant je uit narrigheid hooguit een ros met zijn of haar slurf geeft, terwijl de mako compleet gestoord wordt van de eigen bloedgeur en geheid in een moordmachine verandert.
'Terug!' brult Price. Zijn ogen spuwen blauw vuur. De man recht voor hem aarzelt een split-second, waarna zijn opgefokte lichaam enigszins verslapt. Met opengesperde ogen waarin angst opzichtig resideert, glijdt de man terug naar de fictieve bescherming van zijn kompanen. Price volgt direct, weg van de menselijke resten die voor even binnen handbereik waren.
Op het moment dat hij een aantal decimeters stijgt om zodoende achter het bibberende kwartet te geraken, wordt het helscenario dat al even aan zijn gezonde verstand vrat bewaarheid.
Een kleine 2 meter boven hem doemt een witte buik op. Aangedreven door een nerveuze staart verdwijnt het lijf in de richting van Claudia. Voordat hij kan vloeken, schreeuwen, janken of wat dan ook, verschijnt een grauwe kop in de vorm van een aambeeld op het macabere toneel. Ruim 3 meter pure spierbundel trekt in enkele seconden die tientallen minuten lijken te duren aan hem voorbij.
Waar aarzeling als ratio fungeerde, claimt zelfverzekerdheid nu het alleenrecht. De mako is geen solitaire jager die toevalligerwijze op een lijk is gestuit, weet hij zeker. Het zit hier vol met hongerige, dolgedraaide haaien, wat impliciet inhoudt dat er nog veel meer buit rondzweeft. En om daar onderdeel van te worden ligt geenszins in zijn toekomstplanning. Claudia en de rest verkeren in doodsgevaar, gonst het door hem heen. Ingrijpen, nu!
Hij draait om zijn as en haalt met zijn vlakke linkerhand stevig uit. De tik raakt twee hoofden. Ogen waarin lethargie, angst en wanhoop settelen, werpen blikken waaruit sprankjes drijvende hoop naar een anker reiken.
Price grijpt de voor hem meest rechtse duiker bij de schouder, en gebaart de rest door middel van een korte hoofdbeweging hem te volgen. Terwijl hij aanzet, doorkruist een bar-

racuda drie lichtstralen. Vanwege de enorme snelheid waarmee het dier zich voortbeweegt, ziet Price slechts een flits van de 'zeesnoek'.
De ultrakorte ontmoeting spreekt echter boekdelen. Hij is een absolute fan van barracuda's, heeft tussen duizenden gedoken, en kent ze derhalve als zijn eigen broekzak. Deze reactie is uniek. Hij voelt dat de door het desolate dier verspreide trillingen in het water doordrenkt zijn van opperste hysterie. Wat zich hier afspeelt, valt buiten zijn league.
Door!
Het zandkordon geeft silhouetten prijs. Duikers die plat op hun buik op de bodem liggen, de lampen schuin naar boven gericht. Twee haaien scheren over hen heen. Price misbruikt de eerste duiker als kussen om naar Claudia toe te kunnen kruipen. Terwijl hij 'naar het wrak!' schreeuwt, treft haar oogopslag hem frontaal. In haar donkere kijkers leest hij een afschuwelijke angst. Instinctief volgt Price haar ontzette blik die haast apathisch in de crème doodsdeken links van hem staart.
In de buitenste rand van het aanwezige lichtschijnsel happen drie haaien gretig naar evenzoveel ontzielde lichamen. De uitzinnige dieren staan zo goed als loodrecht in het water, de koppen naar de bodem gericht. Doordat de voedselgekte naar het kookpunt stijgt, is de doelmatigheid verdwenen. Blind bijten de monsters om zich heen. Zowel naar de prooi als naar elkaar. Stukken zwevend vlees fungeren vluchtig als extra huiveringwekkend detail. In een belachelijk korte periode is de gestileerde tijdloze gratie die hij altijd zo bewonderde, veranderd in een betonnen muur van dodelijke realiteit, realiseert Price zich in een kortstondig moment. Hierbij vergeleken is Dantes hel een wandvulling voor de peuterspeelzaal.
Hij wil sommeren, maar komt niet verder dan wat binnensmonds gestamel. Een contrasterende penseelstreek in dit tafereel van de waanzin splijt de lethargische cocon waarin ook hij zomaar dreigt te verzwelgen, open. Zijn linkerhand doet een bij voorbaat kansloze poging de stijgende duiker te stop-

pen. Even maken zijn nagels contact met vibrerend rubber, een kwart tel later streelt het gladde lichaam van de oceaan alweer sarcastisch zijn vingers. Hij kreunt inwendig om de aanstaande pijn van een ander.

Menselijke restanten hobbelen in zijn richting. De wilde meute volgt zoals strontvliegen bij een vergeelde bruidstaart doen.

'Wit,' mompelt hij, terwijl beelden van de murene en de krabbenfamilie in een flits aan hem voorbijtrekken.

'Iets wits,' softe preview van de keiharde horrorfilm. Ongewild is zijn linkerarm nog steeds in gestrekte positie om te redden wat hoogstwaarschijnlijk al verloren is. Zijn knieën draaien een verre van volmaakte cirkel in het zand. Door de snelheid van handelen komt de lamp die aan zijn linkerpols hangt omhoog.

Overal waar het licht priemt, zijn lichaamsdelen van predators aanwezig. Hier heelhuids uit komen lijkt volslagen onmogelijk, vluchten is een tijdelijk uitstel van executie.

Toch moet hij een poging wagen, lijdzaam afwachten totdat de gekartelde dood hen komt halen mag geen optie zijn.

Zijn hersens bevinden zich in een gordiaanse knoop die met één geniale handbeweging ontward dient te worden. Op het moment dat hij gevoelsmatig in een parodie op een standbeeld verandert, snijdt rationele paniek rücksichtslos het spectaculair groeiende gezwel van aanstormende vertwijfeling in stukken. Zijn vingers openen de twee kliksluitingen van het trimvest. In één vloeiende beweging buigt hij voorover, duwt zijn onderrug hard omhoog, pakt met twee handen de fleskraan achter zijn nek, en trekt.

Met een doffe klap belandt de duikset vlak voor hem op het zand. Doordat de aansluiting van de rubberen lagedrukslang eenvoudig meedraaien toestaat, blijft het bitje van de ademautomaat stevig in zijn mond zitten.

De knokkel van zijn rechter wijsvinger tikt tegen Claudia's masker. Hij heeft haar onverdeelde aandacht nodig, zij is nu de spil waar het om draait. Daarna wijst hij op zichzelf en houdt de duikset als een soort van schild omhoog. Vervol-

gens priemt in het licht van haar duiklamp zijn rechter wijsvinger naar zijn doodsbange vrouw.
Als eerste maakt zijn hand een golvende beweging, wat gevolgd wordt door een gestrekte, vlakke hand die traag op en neer gaat. Een paar tellen laat hij de duikset los. Twee wijsvingers die vastberaden tegen elkaar worden gehouden maken de opdracht tot een fait accompli. Een blik vol onzekerheid is zijn deel.
'Nu, godverdomme!' schreeuwt Price met alle overredingskracht die nog in hem huist. Zonder op een reactie te wachten pakt hij de duikset op, zet af en belandt naast de drie duikers uit zijn eigen groep. De duikset in zijn rechterhand volgt anderhalve seconde later. 'Zwemmen, volgen!' Ter aansporing geeft hij de laatste van het tragische gezelschap een por. Langzaam komt de menselijke trein op gang. Price zwemt een kleine meter hoger dan de duikers die zich vlak boven de bodem voortbewegen. Met beide handen omklemt hij het backpack (verharde rugsteun van het trimvest waaraan de persluchtcilinder is bevestigd) en houdt de set met halfgebogen armen voor zich uit.
Twee zwemslagen later heeft hij Claudia's lichtbundel in het vizier. De laatsten in de rij bevinden zich ter hoogte van zijn vinnen. Het tempo dat Claudia aangeeft, is van cruciaal belang. Gaat ze te snel, dan is hij het overzicht kwijt. Zwemt ze daarentegen te langzaam, dan zijn ze niets anders dan *sitting ducks*.
Price positioneert zijn lichaam in een hoek van 45 graden. Tijdens de helse trip draait hij constant om zijn as zodat zijn blik een weids bereik heeft. Zijn lamp volgt de beweging als het licht van een vuurtoren tijdens een verre van heldere nacht waarop iedereen het liefst binnen wil zijn.
Uit de mist duikt de spitse grijns van een mako op. De punten van de borstvinnen wijzen naar beneden, rug gekromd...
'Kut!'
Voordat het dier zijn tanden in de duiker beneden hem kan zetten, haalt Price uit. De duikfles raakt de haai frontaal op de torpedovormige kop. Het akelige geluid van metaal op

kraakbeen vult voor even zijn gehoorgangen. Meer geschrokken dan aangeslagen kiest de jager het hazenpad. Alsjeblieft, kolerelijer, denkt hij, zonder daarbij euforisch te worden.
Hij begint weer te draaien en bemerkt onmiddellijk dat de duikers te dicht op elkaar zwemmen. Het tempo voorin stokt.
Claudia! Krachtig zet hij aan.
Op de plek waar eigenlijk Carmelo en zijn duikers zich zouden moeten bevinden, vechten twee blauwe haaien letterlijk om een been. Eromheen zwemmen, denkt hij en zwenkt met zijn lamp naar rechts. Doordat het mistgordijn van geen wijken wil weten, blijven ze verstoten van de betrekkelijke veiligheid van diep zwart.
Carmelo en de rest zijn pleite, weet hij nu zeker. Hun plek is opgevuld door furieuze monsters. Aan zijn rechterzijde neemt de zandstorm in hevigheid toe. Wat zich daar afspeelt, is hem meer dan duidelijk. Een huivering raast over zijn ruggengraat. Rest nog één mogelijkheid. Extra dosis krankzinnigheid in een poel vol waanzin.
Hij maakt een paar handgebaren die door zijn vrouw met ongeloof worden ontvangen. Aansluitend schuift hij zijn rechterarm door de banden van het trimvest en pakt met zijn linkerhand de bungelende reserveautomaat vast. In de rechterhoek van zijn masker ziet hij Claudia de aanwijzingen aan de rest doorgeven.
Gaan!
Met de hoogste snelheid die zijn benen hem toestaan schiet hij op de haaien af. Vlak voordat het provisorische schild contact met de vijand maakt, draait hij de reserveautomaat op z'n kop en drukt gelijktijdig de waterloosknop in.
Een belletjesgordijn begeleidt de forse klap. Eén rover heeft hij zeker geraakt; de staartvin die zich uit het strijdtoneel terugtrekt, is daarvan het bewijs. Tussen de wilde stroom van de 'blazende automaat' in glinsteren stukken blauwe huid als hard plastic in zonlicht.
Een combinatie van overmoed en angst geeft hem de kracht

om naar, wat hij aanneemt, de flank van het dier te trappen. Zonder aarzelen kiest de haai het hazenpad. Voor even, weet Price. Hij stijgt anderhalve meter, waarna de bellentrein onder hem door raast. Bedachtzaamheid is nu geen issue meer. Ze moeten zo snel mogelijk naar het wrak.
Het fictieve schild van opstijgende lucht dat uit negen automaten spuit kan de groep een paar kostbare seconden bescherming bieden. Langer niet, hij kent zijn klassiekers. Bij op film vastgelegde experimenten is duidelijk aangetoond dat haaien na de eerste schrik met het grootste gemak door bellenschermen heen zwemmen.
Zijn kuiten protesteren als hij wederom het uiterste ervan vraagt. Een paar ferme klappen brengen hem recht boven Claudia die als een bezetene de groep aanvoert.
Nog 5 meter, denkt Price. Een kompas of patronen in het zand waaraan je de juiste richting kunt aflezen zijn overbodige luxe. Hij weet exact waar ze zich bevinden.
In de optrekkende mistflarden twinkelen lichtpunten.
Goed gedaan mannen! denkt hij opgetogen.
Ook Claudia kent de route. Met de lenigheid en gratie van een dolfijn stijgt ze op. Met een speling van enkele centimeters schiet de reling onder haar buik door, waarna ze haar rug kromt en in de ingewanden van het schip verdwijnt.
Price maakt zich breed, schiet met zijn rechterarm door de banden van het trimvest en grijpt in volle vaart naar de reling. De vingers van zijn linkerhand vinden houvast. Tijdens het verliezen van hoogte pakt zijn rechterhand de reling en reikt zijn linker naar beneden. Zijn rechterschouder protesteert krakend vanwege het overgewicht. Hij grijpt de eerste duiker in zijn blikveld bij de schouder, trekt haar omhoog en duwt haar vervolgens onzachtzinnig over de reling. Hoewel het een tengere vrouw betreft, voelt zijn linkerarm aan alsof er langdurig 200 kilo lood aan heeft gehangen.
De volgende duiker in de panische rij behoeft geen hulp. Geflankeerd door een obstinate wolk luchtbellen glijdt de man soepel over de reling heen.
Wanneer Price opnieuw iemand de helpende hand wil reiken,

is een andere arm hem voor. Op het oog probleemloos wordt een gezette vluchteling in veiligheid gebracht. Terwijl Price' vingers op contact wachten met een in wilde vaart naderende klant, kijkt hij opzij.
Carmelo hangt als de nautische broer van Spiderman naast hem. Linkerhand aan de reling, de rechter vooruitgestoken. Beide vinnen lijken met onzichtbare lijm aan de ijzeren boegwand geplakt. Op het moment dat Price de duiker binnen de muren van het maritieme fort trekt, ziet hij een ondeugende flikkering in de ogen van zijn beste vriend.
Onvoorstelbaar.
Twee volle seconden lang denkt hij woedend: waarom ben jij me niet komen halen, klootzak? De stupiditeit van deze vraag dringt echter een armstrekking later tot hem door. Carmelo, Den Vlieger en Hamann hebben hun klanten in veiligheid gebracht, en daarmee juist gehandeld, beseft hij. Klasbakken, zonder wie de problemen vele malen groter zouden zijn geweest. Gezamenlijk werken ze de laatste drie duikers naar binnen. Direct hierna zwemmen ze naar het middengedeelte waar een concentratie van lichtbundels is geposteerd. Het zicht is zeer redelijk tot goed. Slechts uitlopers van onversaagd omgewoeld zand dwarrelen eenzaam in de zwarte materie.
Price schijnt naar boven, maar kan vooralsnog geen predators ontdekken. Hoewel de weg die zij nu nog af hebben te leggen door duisternis omgeven zal zijn, gloort er toch enige hoop. Hij zwenkt met zijn lichtbundel over de groep. Wat hij vreesde wordt direct bewaarheid. De zeven duikers die aan zijn doldrieste ontsnappingspoging hebben deelgenomen zitten zonder lucht. Doordat zij met hun reserveautomaat of octopus een bellengordijn vormden, zijn de persluchtflessen bijkans vacuüm getrokken.
Den Vlieger en Hamann hebben adequaat gereageerd; twee duikers slurpen bij hen aan de octopus, vijf onttrekken lucht uit de flessen van nieuwe buddy's.
Price kijkt op zijn polscomputer. De digitale cijfers geven 40 bar aan. Niet veel, maar voldoende voor een normale opstij-

ging. Claudia zal over dezelfde voorraad lucht beschikken. Sportduiken is hun werk, waardoor ze minder lucht verbruiken dan recreanten.
Er is geen tijd om zijn plan aan het begeleidingsteam uit te leggen. Elke seconde telt. De stafleden zijn sowieso ervaren rotten die precies weten wat er nu dient te gebeuren, denkt hij op het moment dat hij als eerste de opstijging langs de lijn inzet.
Met de duikset om zijn rechterhand ter verdediging draait hij om de lijn heen. De lichtbundel in zijn linkerhand kerft willekeurig in de zwarte entourage. Niets te zien, laat het alsjeblieft zo blijven, bidt hij in stilte.
Zoals hij al verwachtte, rijst er vanuit de diepte een aanzienlijk aantal luchtbellen omhoog die hem in een consequent tempo voorbijstreven. Hij laat zijn lamp even langs zijn lichaam zakken en ziet twee hoofden op nauwelijks anderhalve meter van zijn vinnen. Perfect.
De stafleden in het schip sturen meteen de duikers die assistentie met de octopus verlenen naar boven. Normaal gesproken hebben de duikers die zich als eerste uit het vreetfestijn terugtrokken voldoende lucht over. Normaal gesproken wachten zij dus enkele minuten om duw- en trekpartijen tijdens de opstijging te voorkomen. Normaal gesproken... jezus, wat is normaal gesproken in deze doldwaze situatie?
Price duwt zijn linkerpols tot vlak bij het glas van zijn masker en leest de getallen van het scherm af, 14 meter, 24 bar. Moet lukken. Hij haalt rustig adem en blaast gelijkmatig uit. Het laatste beetje lucht is voor hem even belangrijk als insuline voor een suikerpatiënt. Mocht hij zonder komen te zitten, dan behoort flauwvallen tot de mogelijkheden. De duik heeft lang geduurd, te lang. Stikstofbellen hebben zich tijdens het verblijf onder water in de bloedbanen genesteld. Daar komt nog eens bij dat zware emoties en fysieke inspanningen dit proces enkel versnellen.
De eerste zet om de stikstof te laten verdwijnen is een opstijging met een snelheidspercentage dat de 18 meter per minuut niet mag overschrijden. Close, tweemaal heeft hij het door-

dringende piepje dat waarschuwt als er te snel wordt gestegen, gehoord. Toch gaat het, kantje boord waarschijnlijk, maar het kan, nee moet, verbetert hij zichzelf, lukken.
Volgens de PADI-regels dient er bij elke duik een veiligheidsstop van drie minuten op 5 meter diepte gemaakt te worden. Bij andere organisaties varieert dit van drie tot vijf minuten op dieptes van 6 tot 3 meter. De waarheid ligt ongetwijfeld ergens in het midden. 'Uitgassen' is de term onder duikers waar iedereen wel mee kan leven.
Geconcentreerd houdt Price zijn computer in de gaten. Vier meter diep, 15 bar over. Hij stopt met stijgen. Naast het duikschild probeert zijn lamp agressie op te sporen. Niets, geen aangespannen vin of hongerige bek te bekennen. Hij duwt zijn benen achterwaarts omhoog, waardoor hij horizontaal in het water komt te liggen. Rond hem wemelt het nu van de luchtbellen. Tussen de 6 en 4 meter diepte is de eerste groep bezig de overdaad aan stikstof uit hun bloed te verwijderen. Nog tweeënhalve minuut te gaan, 9 bar in de fles. Hij kan slechts hopen dat de mensen onder hem een gunstiger luchtperspectief hebben. Hier op het zuidelijke gedeelte van het eiland is slecht één beschikbare recompressietank. In het geval van een collectief decompressieongeval ontstaat er een gigantisch probleem. De 'minder erge' gevallen krijgen dan zuurstof toegediend, waarna je op de beurt moet wachten. Een scenario dat hij snel uit zijn gedachten verbant.
Hij volgt de lichtbundel. Zwart. Rustgevend fluweel zwart. Nog twee minuten hangen, *three fucking bar left*. Rustig ademt hij de in theorie laatste teug perslucht in. Eén minuut vijftig, 0 bar. Uit ervaring weet Price dat er altijd een restje lucht in de fles zit dat niet door de sensor van de computer wordt opgepikt. In het zwembad heeft hij het uitgeprobeerd. Drie, soms vier extra teugen.
Onder hem valt godzijdank nog geen onrust van een zonder-lucht-situatie waar te nemen. Het merendeel van de overtollige stikstof is nu zo goed als verdwenen, waardoor de kans op een zwaar geval van caissonziekte vrijwel tot nul geredu-

ceerd is. Hij vraagt en krijgt lucht. De digitale letters op de computer worden hem per seconde gunstiger gezind.
Bij de vijfde hap naar lucht in *overtime* stokt de automaat. Hij trekt zichzelf in een verticale lichaamshouding, strekt zijn linkerarm en begint langzaam omhoog te zwemmen. Om een longembolie te voorkomen, blaast hij geleidelijk luchtresten uit die zich nog in zijn longen bevinden. Vlak voordat zijn hand met frisse zeelucht in aanraking komt, schampt er iets tegen zijn rechterkuit. Hij negeert tijdens het bovenkomen de brandende pijn, spuugt de automaat uit, waarna de adem van de oceaan een gelukzalig moment zijn beide longen voedt.
'Pablo, help!'
Gevoelsmatig schreeuwt hij bijzonder luid. Voor de divemaster die aan boord de logistiek verzorgt, klinken de woorden als timide gefluister in de duisternis. Hij reikt naar het lichtschijnsel en trekt Price met set en al in de boot.
'Wat is er allemaal aan de hand?' vraagt hij zonder plichtplegingen. In zijn ogen proberen de eerste panieksoldaten door de barricades heen te breken.
Price zet zijn masker af en ontdoet zich van zijn vinnen. De extra verlichting op het console geeft een met dekens bedekte, op zijn zij liggende duiker prijs. Ontdaan van zijn duikspullen ademt de man door een masker dat aangesloten is op een fles waarin pure zuurstof zit. Het meest probate middel tegen stikstof dat er op dit ogenblik voorhanden is, weet Price. In gedachten complimenteert hij de divemaster met zijn kordate optreden.
'Hoe erg?' vraagt hij zo neutraal mogelijk.
'Voorzorg, voorzover ik het kan beoordelen is het eerder een shock dan een deco-geval. Hij is volledig bij kennis en verzekerde me de hele opstijging doorgeademd te hebben. Stijgsnelheid onbekend. Wist wel te melden dat het hem nog veel te langzaam ging vanwege happende haaien.'
Quasi-nonchalant haalt hij zijn schouders op. 'Dat laatste zal de schrik wel wezen. Mensen roepen maffe dingen in stresssituaties. Verder geen plotselinge flauwtes of zichtbare

bloedingen.' Aansluitend dwaalt zijn blik naar de polyester bodem onder Price' rechterbeen af.
'Wat van jou niet valt te zeggen, jefe. Wat is dat voor een rare wond?'
Na deze zin voelt Price de stekende pijn terugkeren. Hij betast zijn rechter onderbeen dat een onaangename grimas tot gevolg heeft. Alsof het een afgedragen derdehands wetsuit betreft, zit er ter hoogte van zijn kuit een gat. Afgeschaafd door ruwe haaienhuid; de opstaande randen voelen aan als grof schuurpapier. Hoewel er straaltjes zwartglinsterend bloed langs zijn enkel lopen, beseft Price wat een ongelofelijke mazzel hij heeft gehad.
Een doodordinaire schaafwond. Aangebracht door een krachtbron die in staat was hem in een handomdraai te verminken.
'Gaat wel over voordat ik een meissie ben,' zegt hij zo stoer mogelijk. Pablo gaat de komende minuten genoeg hysterie voor zijn kiezen krijgen. Bloederige voorinformatie zou zo maar verkeerd kunnen vallen. Met het oog op werk dat nog verzet moet worden, zijn gespierde armen die plotsklaps in papperige nietsnutten veranderen een verre van aanlokkelijk vooruitzicht.
Price gaat op zijn knieën zitten en zet strijdlustig de duikset rechtop naast zich neer. Aansluitend plant hij zijn linkerelleboog op de gespannen wand die nukkig en geluidloos meegeeft. Geholpen door de maan komen de luchtbellen in zijn vizier.
'Beurtelings trekken we ze in de boot. Geen gesprekken of gedraal. Pakken, trekken, daarna de volgende. Jij neemt de eerste.' De afgebeten toon waarop hij spreekt, doet Pablo zijn wenkbrauwen fronsen.
'Opletten,' zegt Price bits. Voor een vraag of tegenwerping is nu geen ruimte. Zijn rechterhand draait rap de aansluiting van de eerste trap met de fleskraan los. Ontluchten van de tweede trap, wat door middel van het drukken op de waterloosknop van de ademautomaat gebeurt nadat de fleskraan is dichtgedraaid, is overbodig. Lege tank, druk is dus niet

meer aan de orde. Ten slotte trekt hij aan het klittenband waarmee de fles aan het backpack bevestigd zit. Het backpack verdwijnt met een achteloze zwaai ergens achter in de boot, de fles legt hij binnen handbereik naast zich neer.
Pablo reikt naar voren, en commandeert midden in de beweging: ‘Automaat uit,’ tegen de buddy met de octopus in zijn mond. Hij grijpt de luchtdonor bij diens fleskraan, waarna de man als een uit de kluiten gewassen pinguïn over de wand naar binnen glijdt. Enkele seconden later ondergaat de buddy hetzelfde lot. Tijdens deze handeling kijkt Price met een schuin oog naar de omgeving rondom de luchtbellen. Het schuimt en bruist, als zeepbellen spatten ze aan de oppervlakte uit elkaar. Waar hij naar zoekt, blijft ongezien. Totdat iedereen uit het water is, hoopt hij. Voorlopig, vreest hij.
Het volgende buddypaar dient zich aan. Met vereende krachten brengen ze hen in veiligheid. Tot Price’ grote opluchting verschijnt het gezicht van zijn vrouw aan de oppervlakte. Voordat er een woord aan haar lippen kan ontsnappen, helt hij ver naar voren en hijst haar binnen. Dat mensje heeft dus toch kieuwen, denkt hij meer bewonderend dan badinerend. In plaats van zijn gevoel te volgen en haar te omarmen, snauwt hij veel te bits: ‘Schijn me bij.’ Confuus van alle gebeurtenissen reageert Claudia op de automatische piloot. Ze neemt naast Price plaats, waarna het bellenfestijn oplicht.
‘Eromheen, lieverd,’ beveelt Price op een heel wat aangenamere toon. Gehoorzaam draait ze met haar lamp cirkels. De rest van eerste groep komt boven. Heelhuids, ziet Price een bedrijvige minuut later. Wanneer Claudia hulp wil bieden, houdt hij haar tegen.
‘Blijven schijnen,’ zegt hij gedecideerd. ‘Net zolang tot iedereen binnen is.’
Vijftien man binnen, Carmelo, Den Vlieger, Hamann en vijf recreanten nog onderweg, rekent hij snel. Carmelo één, de instructeurs twee man onder hun hoede. Op grond van ervaring sluit Jens de rij, tenminste, zo zou ik het doen. Twee hoofden komen gelijktijdig boven water. ‘Jezus, wat een...’

Verder komt Carmelo niet. Price pakt hem vast en sleurt zijn vriend in de Zodiac.
'Niemand stapt over, maat. Iedereen blijft in deze boot, zorg daarvoor!'
Enkele ogenblikken later heeft ook Carmelo's buddy houvast onder zijn zitvlak.
'Jawel, commandant,' hoort Price zijn gabber mopperen. Terwijl deze rasouwehoer verder knort, verschijnt er een schim in Price' linker ooghoek.
'23.00 uur, nu!' reageert hij zowel snibbig als alert. De lichtbundel schiet van linksonder naar linksboven. In tegenstelling tot wat hij dacht te zien, kabbelen de golven gemoedelijk door. Nergens een oneffenheid te bekennen. Claudia kamt de beperkte zone verder uit, maar krijgt niets anders dan het ritme van de zee voor het voetlicht. Hij vloekt uit opluchting.
Pablo strekt zich voor de zoveelste keer. Weer een binnen, denkt Price. Zonder zijn ogen van het zoeklicht af te wenden, verleent hij assistentie aan de eerstvolgende in de minirij.
Pablo sjort aan het zware lijf van Den Vlieger, achter zijn rug belet Carmelo duikers voor meer ruimte in de naastgelegen boot te kiezen, Claudia schijnt erop los zonder het succes te behalen dat niemand daadwerkelijk wil boeken. Verlichting wint met sprongen terrein. Welbehagen verstoot enig voorbehoud uit zijn systeem.
We gaan het redden, gonst het door zijn hoofd. We gaan het redden, verdomme!
De woeste kreet van Claudia en de schrik die zijn hartspier een halve tel verlamt, vallen in dezelfde ijzige seconde. De nachtmerrie die zich vooralsnog in zijn gedachte afspeelde, wordt nu een onmiskenbare realiteit. Als een misplaatst rekwisiet steekt de monsterlijke afmeting van de vin tegen het vlakke, lichtgele decor af. Op de donkergrijze huid glinsteren waterdruppels vreugdeloos. De vin verplaatst extreem weinig water, waardoor het lijkt alsof dier en materie één zijn. De schuine lijn waarin de haai nadert ligt in het verlengde van de rubberboot.

Tien meter, schat Price. Een afstand van niks voor zo'n kanjer.
'Carmelo, vervang me!' Hij helt naar rechts over en omklemt de fles. Geheel volgens schema duiken drie hoofden op. Vijf meter, de vin verdwijnt soepel onder de oppervlakte. Onder een wolk van paniekerig gegil grijpen twee handen naar evenzoveel fleskranen.
'Uuumppfh!'
Hoewel Hamann volledig wordt overstemd, heeft de korte kreun op Price meer impact dan het wilde gebrul dat het luchtruim vult.
'Hij proeft,' fluistert Price onhoorbaar voor de rest. Zijn ogen speuren naar een puntig gezwel op de huid van de oceaan. 'Licht rechts van Jens,' is een gok, en klinkt idem dito.
Naast hem glibberen twee kerels de tjokvolle boot binnen. Onbeholpen staat hij op. De flesvoet rust op de wand. In één beweging tilt hij de cilinder op en draait deze 180 graden zodat de fleskraan naar beneden wijst. Aansluitend brengt Price beide armen boven zijn hoofd. In stilte doet hij een schietgebedje; laat 'm niet van onderen komen.
Dan gebeurt alles in een flits. Een hand omklemt Hamanns fleskraan, waarna het bovenlichaam van de Zwitser omhoogkomt. Op het moment dat alleen zijn benen in het water bungelen, verschijnt de driehoek in het zoeklicht. De snelheid van de haai is enorm. Als een geleide torpedo schiet het dier door het water.
Price' armen reageren op een beslissing die zijn hersens een nanoseconde eerder hebben genomen. Krachtig ramt hij de fleskraan in de rug van de aanstormende jager. Hij verliest zijn toch al wankele evenwicht en klapt schuin voorover. In zijn val ziet hij hoe Hamanns lichaam onder hem vandaan wordt getrokken. Exact op de plek waar de Zwitser zich zo-even bevond, raakt zijn linkerschouder het water. Instinctief trekt hij zichzelf in de foetushouding. De klap, de pijn, de afgrijselijke afdaling in de onverzettelijke kaken van het monster blijven echter uit. Het neopreen duwt hem terug naar de oppervlakte, waar Carmelo's hand als hijs-

kraan fungeert. Tijdens zijn klauterpartij over de gladde wand duiken Pablo en Claudia het water in.
'Wat...'
'Jens is bovengekomen,' legt Carmelo hem het zwijgen op. Price rolt onhandig de boot binnen. Ledematen en apparatuur dienen nu uitsluitend als houvast waarmee hij zichzelf weer op de been helpt.
'Meer licht!' brult hij tegen iedereen en niemand in het bijzonder.
Hoewel elke beschikbare lamp op hen staat gericht, en de drie in het water dientengevolge baden in het licht, kan het Price' goedkeuring allerminst verdragen.
'Spreiden!' roept hij met een stem waarin angst, bezorgdheid en paniek orkestreren.
'Spreiden, verdomme. Laat me die kloteomgeving zien.'
De helft van de duikers voldoet direct aan zijn eis. Rondom het trio dat zienderogen naderbij komt, tasten lichtbundels schichtig het wateroppervlak af. Price' blik is overal en nergens. In het centrum ervan zwemt de liefde van zijn leven. Tunnelvisie, toch zien zijn ogen elk detail, elke huidrimpel van de oceaan.
Hij wil van alles schreeuwen, maar zijn vocabulaire blijft beperkt tot een stamelend 'Kom op nou'. Na een paar seconden die hem enkele jaren van zijn leven kosten, biedt een woud van armen assistentie aan. Door deze spontane manoeuvre helt de rubberboot vervaarlijk over. 'Terug, stelletje klootzakken!' gilt Price woest. Zijn hart bonkt als een wildeman in zijn borst, alleen het laatste restje zelfbeheersing weerhoudt hem ervan om willekeurig klappen uit te delen. Geschrokken deinst het overgrote deel van de vrijwillige hulpverleners terug. De zwaar beladen boot komt hierdoor weer recht te liggen.
Ten gevolge van de menselijke golfbeweging stroomt het zeewater over de randen naar binnen. Price, Carmelo en Pablo tellen met gestrekte armen de centimeters af. Geen van hen heeft oog voor de extra ballast die ongewild aan boord is gekomen.

Bijna gelijktijdig vinden de drie mannen een houvast. Claudia, Den Vlieger en Hamann landen onzacht tussen het duikvolk dat zich direct over hen ontfermt. Gek van opluchting kruipt Price op handen en voeten naar zijn vrouw. In zijn kielzog volgen Carmelo en Pablo. Opnieuw helt de boot over, een flinke plens maakt een apathisch tegen de wand steunende vrouw nog natter dan ze al was.

'We zinken.' De meest gevreesde zin op zee spreekt ze zonder stemverheffing uit. Voor de mensen om haar heen die bij één duik meer ellende hebben meegemaakt dan bij alle voorafgaande onderdompelingen samen, is dit zowel letterlijk als figuurlijk de druppel die de emmer doet overlopen.

Een eens zo stoere Zweed begint ongecontroleerd te schokschouderen. Naast hem bijt een jonge vrouw onsmakelijk hard met haar bovengebit in haar onderlip.

'We gaan eraan!' verwoordt een Schot op akelig luide wijze het gedachtegoed van de meerderheid. Aanzwellend gekreun en gegil bevestigt dit.

Op zoek naar de visualisering en het voorportaal van een vreselijke nachtmerrie, schieten lichtstralen over het wateroppervlak. Price ziet dat zijn vrouw niets mankeert. Zijn linkerhand rust voor even op haar door neopreen omsloten rechterbeen. De drang om haar voor eeuwig te omarmen is groot, toch draait hij zich half van haar weg.

Den Vlieger is al op de been, terwijl Hamann naar zijn linkervin wijst waaruit een hap in de vorm van een halve maan is genomen.

'Die sufferd had mijn vin te pakken. Na een paar meter vond ie het welletjes en liet hij los,' zegt hij met de afstandelijke bravoure van een course director.

'Jezus, Jens,' stamelt Price. Voordat hij iets in de trant van 'wat een geluk' toe kan voegen, dringt de zojuist ontstane situatie van zijn klanten tot hem door.

De groep recht voor en rondom hem bestaat grofweg uit hysterische en lethargische componenten. Of ze gillen en doen lijp, of ze wachten als dode vogels op wat komen gaat.

'Pablo, leg de andere boot zo strak mogelijk langszij,' beant-

woordt de vragende blik in de ogen van de divemaster. De Canario trekt met alle macht aan het touw dat beide boten verbindt, waarna twee wanden zacht met elkaar in aanraking komen.
Op eigen initiatief hopt Carmelo over. Na een lichte aarzeling volgt Den Vlieger.
'Materiaal overbrengen,' zegt Price rustig, in de hoop de wildebrassen hiermee enigszins te temperen. Claudia ontdoet een emmer van loodgordels en begint daadkrachtig te hozen. Onder leiding van Hamann en Price zelf verzamelen de overactieve recreanten allerhande duikmateriaal dat onverwijld in twee paar vragende divemaster-armen verdwijnt.
Hoewel het water nog tot aan Price' kuiten reikt, wint de boot aan drijfvermogen. Het is echter te weinig om de oceaan op snelheid te kunnen bedwingen, weet Price. Een paar flinke golven uit het niets jagen een boot met een diepgang als deze onherroepelijk naar de spreekwoordelijke kelder.
'Haai,' wordt er timide, haast liefkozend, door een vrouw gezegd. Als een van de weinigen schijnt ze nog met haar lamp over het gerimpelde uiterlijk van de oceaan. Met de handigheid van een volleerd schilder blijft haar gele penseel de vin bestrijken. Ze giechelt wat voor zich uit en zegt op de toon van een ondeugend kostschoolmeisje: 'Haaie baaie haaiebaai.'
'Eerste twee man overstappen,' meldt Price terwijl een heel naar gevoel zich van zijn ruggengraat meester maakt. Aansluitend start hij de motoren. Het robuuste dieselgeluid overstemt geheel zijn 'volgende'.
De evacuatie verloopt snel. Bij iedere duiker die de overstap maakt, ontstijgt de boot verder aan de zuigende omarming van de oneindig veel sterkere tegenstandster.
'Claudia, anker.'
Inclusief zichzelf telt Price zes passagiers. De snelle stijger ligt nog altijd onder een inmiddels doordrenkte deken. Zittend op haar knieën houdt zijn buddy de wacht. Ze heeft enkel oog voor haar duikmaat. Met links plukt ze nerveus aan

de deken. Haar lippen bewegen continu. Blijkbaar spreekt ze zacht, want Price vangt zelfs geen geluid op, laat staan dat hij kan horen wat ze zegt. Het is alsof hij naar een tolk van het journaal voor doven kijkt.
Naast de doemdenkster wier lichtbundel de haaienvin nog steeds weigert los te laten, heeft de bonkige Schot plaatsgenomen. Begrijpend knikkend als een uit de kluiten gewassen kleuter hoort hij haar wartaal aan.
'Tien kleine duikertjes... haaie, baaie, haaie, ...en het zijn er nu nog maar negen... hi, hi, hi, hi, hi.' Een harige hand aait de vrouw teder over haar wang.
'Negen kleine duikertjes... haaie, baaie, haaie, ...en het zijn er nu nog maar acht... hi, hi, hi, hi, hi.'
Hemelse goedheid, denkt Price. Hij schudt met zijn hoofd om flarden van nonsens door de stampende diesels te laten verpulveren.
'Anker binnenboord!' schreeuwt Claudia vanaf de punt. Handig de inderhaast achtergelaten duikspullen ontwijkend, komt ze zijn kant op.
'Wegwezen, Matt.' Ze grijpt de emmer en begint weer te hozen. Op het moment dat Price de gashendel naar voren wil drukken, treft een waanzinnige gil hem als een verdwaalde zweepslag.
'Zijn broer, oooooohhh, zijn broer, oooooohhh, zijn broer komt ons opvreten!!!'
De Schot heeft de compleet over haar toeren geraakte vrouw stevig rond haar middel vastgepakt. Met haar rechterhand maakt ze wilde steekbewegingen naar een plek vlak naast de boot. Elke keer als de lichtbundel neerdaalt, komt hooguit een halve seconde een donkergrijze vin in beeld.
Twee volwassen haaien rond de boot, analyseert Price zo snel als zijn hersens toelaten. Eén in het zicht, de andere omsloten door duisternis. Wachtend op een kans, misschien.
Beelden van de wateren rond Zuid-Afrika schieten door zijn gedachten. Opengesperde kaken die zomaar een bootschroef aanvielen, waardoor deze prompt vastliep. Of was het niet zomaar, doch bewust gedaan?

‘Hou op!’ ontschiet hem. Zwaar geërgerd wil hij de constant blèrende vrouw een extreem grote smoel geven om haar, al is het maar voor even, de mond te snoeren. Hij kan zich echter net op tijd beheersen.
Daaropvolgend een moment van zwakte. Waarom sluit ik niet gewoon mijn ogen en wacht tot alles voorbij is? Zijn geest zakt weg in een droge waterval van welbehagen. Lekker slapen, ontbijtje, beetje rondlummelen...
‘Matthew!’ De scherpte in Claudia’s stem brengt hem terstond terug in enkelhoog water. De realiteit eist een beslissing. Het voorrecht van geestelijk verstoppertje spelen is alleen weggelegd voor kinderen. Hij knikt kort naar Claudia.
‘Pak twee lampen en ga op de punt liggen.’ Zijn rechterhand neemt de gashendel in een stevige greep.
‘Op nul, gas,’ zegt hij luid tegen Den Vlieger die al in een startpose staat.
‘Naast elkaar blijven.’
‘Right.’ Mede door de spanning weet de Belgische duikschoolhouder dit typisch Engelse woord met een Vlaamse saus te overgieten.
‘Drie, twee, een...’ Gelijktijdig worden de dieselmotoren opgezweept. Het rauwe gebrul van de op toeren rakende machines overstemt allesbehalve Price’ gedachten. Doordat de boot snelheid maakt, klimt de boeg. Hij maant zijn rechterhand tot beheersing. Rustig aan. Hoe harder je vaart, des te hoger reikt de voorplecht naar de horizon. Het binnengestroomde water zoekt dan logischerwijze een uitweg bij de achtersteven waar de motoren zich bevinden. Nou kunnen die noeste diesels wel het nodige verdragen, denkt Price gespannen, maar een plotselinge golf die van bovenaf komt brengt toch de nodige risico’s met zich mee. Nu stilvallen staat garant voor een collectieve breakdown.
Tijd om hier verder over na te denken wordt hem niet gegund. In Claudia’s lamplicht doemt een obstakel van importantie op. Aangezien het dier recht op hen afzwemt, heeft de haaienvin meer weg van een kromme peilantenne van een uitheemse diersoort die boven de oppervlakte uitsteekt.

Vijftien meter, vliegensvlug schat Price de kansen in. Hij moet het dier ontwijken, dat staat buiten kijf. Het stevige hypolon overleeft ongetwijfeld een frontale botsing; na de klap blijft de boot gewoon dobberen. De rotorbladen zijn de achilleshiel, weet hij. Een klap tegen de vin overleven ze wel, maar komen deze in aanraking met het robuuste lijf, dan slaat de motor zeker vast. Meer bloed in het water, een stuurloos vaartuig waarop de massale gekte uitbreekt.
'Hou je vast!' gilt hij. Er is geen tijd meer om zijn wankele strijdplan met Den Vlieger te bespreken. Acht meter, zeven, zes. Op hoop van zegen, denkt Price en draait het stuurwiel met een reuzenzwaai naar links. Door deze drieste actie stroomt het nog aanwezige water naar bakboord. De natuurlijke balans verdwijnt met de snelheid van een enkele ademtocht. De gehele stuurboordzijde maakt zich los van het water.
De Zodiac ligt nu 'op één oor'. In tegenstelling tot de zeilsport waar schippers dit soort capriolen met catamarans regelmatig uithalen, wordt dezelfde stunt met een rubberboot door eenieder in het bezit van enige vaarkennis bestempeld als 'waanzinnig'.
Claudia houdt met beide handen het touw dat rondom de boot is gespannen vast. Als een volleerd trapezewerker wier trapeze is losgeslagen, vecht ze tegen de zwaartekracht. Haar enkels hangen in het water, waardoor er nog meer spanning op haar armen komt te staan.
De vier duikers zijn tegen elkaar aangerold en zoeken wanhopig naar houvast dat er helaas niet is. Het is een kwestie van luttele seconden voordat er iemand overboord slaat.
Price rukt het stuurwiel naar rechts. De boot gehoorzaamt direct. De bodem krijgt meer greep, waarna de gehele stuurboordzijde bruusk op de oppervlakte van de oceaan landt. Hij sluit instinctief zijn ogen en zet zich schrap. De zo gevreesde klap blijft echter uit. De Zodiac glijdt zonder op ontoegeeflijke hobbels te stuiten over de golven. Vijf seconden houdt Price zijn adem in, om daarna krachtig uit te blazen. We hebben de haai ontweken, gaat het door hem heen. Het is

verdomme gelukt! Hoe het exact is gegaan – wellicht was de haai allang ondergedoken – is onbelangrijk. Iedereen, incluis het materiaal, heeft het overleefd. Sterker nog, in vergelijking tot wat ze hebben moeten doorstaan, is de schade minimaal.
Enigszins onvast op haar benen komt Claudia zijn kant op. Bij de overige vier passagiers aangekomen gaat ze op haar hurken zitten. Hoewel Price het gemurmel niet kan verstaan, concludeert hij uit de lichaamstaal en voorzichtig opgestoken duimen dat de gemoedstoestand er, wonder boven wonder, op vooruit is gegaan.
Voordat zij zich bij haar man voegt, deelt Claudia een paar welgemeende schouderklopjes uit. Op het moment dat zij haar benen weer strekt, ziet Price zelfs een fragiele glimlach op het gezicht van de vrouw die zo-even nog compleet over haar toeren was, doorbreken.
Great!
Hij zwaait uitbundig naar Den Vlieger die met zijn zwaar beladen boot zuinig zijn richting op komt.
'Alles oké hier!' schreeuwt de gezette Vlaming boven het gebrom van de motoren uit.
Price balt triomfantelijk zijn vuist vanwege de geslaagde ontsnapping.
Aan de horizon twinkelen de lichtjes van Meloneras ondeugend, uitnodigend. Daarachter grijnst de complementaire trance van Playa del Inglès' commerciële gezelligheid hem toe. Eten, drinken, feesten. Geniet, het ergste waar je tegenop kunt lopen is een kater.
De Amerikaan lacht uitbundig. Pure zenuwen, weet hij.

3

Ernst Ulm kijkt met een vette grijns die een rij onnatuurlijk witte jackets blootlegt om zich heen. Het uitzicht laat zich niet met één enkel woord definiëren. Schoonheid, wanstaltigheid, geilheid, hebberigheid, eenzaamheid, gelukzaligheid en vergankelijkheid rouleren systematisch.
God kolere, wat een circus, denkt hij geamuseerd. Het gros van wat een mens begeert maar waar hij tevens van walgt binnen handbereik.
In vergelijking met enkele minuten geleden is de marmeren dansvloer beneden hem betrekkelijk leeg. Het hoogbejaarde volk rust uit op de geïntegreerde stenen zitjes rondom de plantenbakken. Puffend, hoestend, schalks lachend. Opnieuw hebben ze een etappe uit hun Tour de la Vie waarvan de finish angstig naderbij komt, uitgereden. In afwachting tot het gelukzalige moment waarop de organist populaire wijsjes uit vervlogen tijden ten gehore brengt, sparen ze nu hun krachten. Langs hen heen schuifelen toeristen uit alle windstreken over het marmer. Overduidelijk op zoek naar het wils dat hier voor eenieder verkrijgbaar is.
Het terras rondom Ulm is tot op de laatste plaats bezet. Openlijke gluurders van allerlei pluimage. Op deze uitspanning is er frontaal uitzicht op het pleintje dat elke avond op gezette tijden dienstdoet als balzaal voor de oudere medemens.
Aan het tafeltje links voor hem zit een opvallend echtpaar. Zij is het lekkerste wijf dat hij in tijden heeft gezien. Grote tieten, hoogblond opgestoken haar, een door de zon donkerbruin gepolitoerd gezicht. Ze spreekt tamelijk veel met haar handen waardoor de lange, paarse nagels, uitdagend door de lucht zweven. Haar zware, zoete parfum overbrugt schaamteloos de afstand tot zijn forse reukorgaan, wat hem alleen maar meer ophitst.

Zogenaamd geïnteresseerd in het potsierlijke optreden van de oudjes, heeft hij het afgelopen kwartier onopvallend een aantal steelse blikken op dit zalig, ordinaire ding kunnen werpen. En stuk voor stuk waren ze de moeite waard, denkt hij verlekkerd. Ze heeft echt alles waar hij zo gek op is. Waarom deze kanjer zich laat duwen door het oerlelijke schepsel naast haar, is voor hem geeneens een vraag maar een weet. Geld. Iets anders komt er in zijn brein niet op.
Met een jaloerse blik vol gezonde afkeer onderwerpt hij de man aan een korte inspectie. Een mouwloos wit shirt met daarop een groene krokodil is op zich geen verkeerde keus voor iemand die tegen de zeventig loopt, denkt Ulm sarcastisch. Een ware collectie extravagante ringen waarvan de ingezette briljanten een slechtziende nog zouden verblinden, kan zijn goedkeuring wel verdragen. Hij wil 'Prima spul' mompelen, maar houdt zich in. Knokige vingers waaraan al dat moois wordt gedragen, zijn daar grotendeels verantwoordelijk voor. Tien twijgen die bijeen worden gehouden door een morsig netwerk van aderen.
Het gezicht van de man slaat echter alles. Het is hem een raadsel dat de dramatische topografie ervan niet heeft geleid tot een parodistische remake van *The Elephant Man*. De oude snoeper heeft een kop als een maanlandschap, ultieme uitdaging voor bestuurders van four-wheel drives. Wangen en voorhoofd worden ontsierd door een regiment aan bulten van variabele grootte. Een zeldzame vorm van acne heeft indrukwekkende kraters in de rijstpapieren huid achtergelaten. Toch lacht de alien alsof hij net is gecast voor een reclamespot van Lancôme.
Tering, wat moet die gozer gevuld zijn, denkt Ulm met zowel respect als afgrijzen. Zijn ogen laten het oude monster los, waarna diens minstens dertig jaar jongere echtgenote weer volop in the picture komt.
'Blijf je soms de hele avond naar die hoer staren?' vraagt zijn vrouw Ingrid bits. Ze loenst vuil naar de dame die qua uiterlijk door kan gaan voor haar ietwat oudere zus.
'Ach, hou toch op mens,' antwoordt Ulm quasi-verontwaar-

digd. ‘Ik zit die griezel naast haar te bekijken.’ Hij speurt de directe omgeving af naar voer, wat aanleiding geeft tot acute verandering van de gespreksstof. Schuin rechts van hem zitten twee vrouwen innig te converseren. Spijkerjack versus kort wit truitje. De één stijl donker haar, de ander golvend blond. Lijkbleek gezicht contra lichte make-up op een gebruind gelaat. Mannetje, vrouwtje. Bingo.
Na het stigma welt een bundel misplaatste woordspelingen en vulgaire grappen op. Afhankelijk van de situatie een kwestie van kiezen, weet hij. Geheel tot zijn genoegen trekt het vrouwtje opzichtig haar hoofd terug nadat het manwijf haar plotseling over de wang aaide. Schalks tikt Ulm zijn vrouw tegen haar bovenarm en knikt met zijn hoofd in de richting van het tweetal.
‘Eén pot nat!’ Zonder op een reactie te wachten, begint hij onstuimig te lachen waarbij zijn imposante bovenlijf driftig meedeint.
‘Die lelijkerd hoeft vanavond haar slipje echt niet tevoorschijn te toveren.’
Uit ergernis laat zijn vrouw een diepe zucht ontsnappen.
‘Ik heb te veel van dit soort onderbroekenlol aan moeten horen, Ernst,’ zegt ze op kille toon. ‘Zonder uitzondering van klootzakjes die het verschil tussen 22 centimeter en 22 millimeter niet wisten.’
Ulm lacht vrolijk door. Ingrid heeft jarenlang in een toplessbar gewerkt, iets wat haar verbale kwaliteiten alleen maar ten goede is gekomen. En wat ze nou precies zegt zal hem ook een rotzorg zijn. Zijn escapade van daarnet is naar de achtergrond verdreven, en daar draaide het uiteindelijk allemaal om.
De eerste tonen uit het elektrische orgel klinken als modern hoorngeschal door *Shopping Center Kasbah.*
Gladiatoren, maak u gereed!
Het overgrote deel van de oudjes staat kwiek op, de toeristen maken terstond plaats, terwijl het publiek op de terrassen er weer eens goed voor gaat zitten. De organist zet een wals in waarop met hemeltergende tierigheid wordt gezwierd.

‘Mooi hè?’ zegt Ingrid vertederd. Een prettige glimlach speelt om haar vuurrode lippen. Ze knippert hevig met haar lange wimpers waarop mascara een opzichtig wonder heeft verricht. ‘Zo wil ik ook oud worden, lieve beer van me.’ Haar slanke linkerhand toucheert liefelijk zijn rechter kolenschop, waardoor een assortiment van gouden hebbedingetjes rond haar pols vrolijk rinkelt.
‘Ach, poppetje van me,’ antwoordt Ulm zo aanminnig mogelijk. ‘Dat gaat helemaal goed komen. Jij bent toch mijn eeuwige zonnetje?’
Hij heeft een uitgesproken hekel aan dit soort weeïge conversaties. Al helemaal omdat zijn vrouw zomaar door kan gaan voor een buitenechtelijke dochter van Marilyn Monroe. En tegen dat soort vrouwen spreek je domweg niet op deze manier. In sommige gevallen komt hij er echter niet onderuit. Alleen vanwege het feit dat hij anders een narrig ding in plaats van een acrobate in zijn bed vindt, laat hij zich verleiden tot zulke prietpraat.
‘Geniet maar lekker, schat, ze zijn weer begonnen.’ Het kost hem moeite de zoetsappigheid uit zijn strot te persen. Het resultaat mag er daarentegen zijn. Met een gelukzalige blik bekijkt Ingrid het in zijn ogen wanstaltige gebeuren. Evenals bij de stoot naast het monster, heeft het dombo-aureool van afwezigheid toegeslagen. Een pose waar hij en ontelbare andere mannen volledig plat voor gaan.
Ulm speurt voorzichtig in de rondte. Beetje bij beetje, aangezien zijn vrouw nog in de beginfase van de trance verkeert. Het is godverdekut toch ongehoord, denkt hij, terwijl zijn ogen stiekem verkennen. Wat een onvoorstelbare handel!
De tip die hem drie dagen geleden ten gehore kwam, leek in eerste instantie lariekoek. Pocherij van een plaatselijke dealer die regelmatig op het terras van zijn Bierstube Hannover in Shopping Center Yumbo te vinden is. Bij flinke inname kan *Arehucas Ron*, de alcoholische trots van het eiland, je hersens flink door elkaar schudden, weet hij uit ervaring. Blijkbaar had de poeierhandelaar juist op die dag een heldere kop,

want in diens beweringen vallen tot nog toe geen lacunes te ontdekken.
De eigenaar van het terras is inderdaad een volslagen idioot die zijn geld er in recordtempo doorheen jaagt. Kennissen uit 'het milieu' bevestigden dit. Een neusgeile gokverslaafde, wat zeggen wil dat hij tussen het spelen door verbazingwekkende hoeveelheden cocaïne opsnuift. Waar de absurde bedragen vandaan komen, is hem nu volledig duidelijk.
De vijfentwintig tafeltjes van café Veltins zijn tot op de laatste stoel bezet. Vier serveersters lopen hun benen uit hun reet om het gulzige vakantievolk van drank en snacks te voorzien. Een tafel is hoogstens een handvol seconden vrij voordat er weer gretig wordt aangeschoven. Samen met het aangrenzende Pepito is dit dé hotspot van de Kasbah, misschien wel van heel Playa del Inglès, realiseert Ulm zich.
Natuurlijk wist hij dat die halve lijken zich hier elke avond stonden uit te sloven tot de dood er zowat op volgde. Geheel oninteressant, aangezien dat spulletje nog geen eurocent bezat om uit te geven. Armoedevolk dat elke dag een halve kip of pizza opsmikkelde. Met z'n tweeën, welteverstaan. Maar da's nu helemaal geen issue meer. Die wandelende skeletten zijn de trekkers, het geld wordt door anderen uitgegeven. Voor een aanzienlijk deel hier, op dit fantastische terras. Wat dus heel snel van mij is, weet de omvangrijke Duitser zeker. Hij drukt zichzelf op het hart er morgenochtend direct werk van te maken.
'Die snuifkop moet lekker oppleuren,' murmelt hij binnensmonds.
Zonder haar hemelse blik geweld aan te doen fluistert zijn vrouw: 'Zei je iets?'
'Wat een lieve mensjes, hè?' antwoordt Ulm in aanzwellende euforie. Het uitzicht begint hem met de minuut beter te bevallen.
Rond de op leeftijd zijnde gladiatoren vinden voornamelijk routineuze activiteiten plaats. Samen met Marokkaanse lederverkopers hangen Hindoes uit India verveeld met hun armen over de reling heen. West-Europese jongeren proberen

leeftijdsgenoten te ronselen voor een bezoek aan een discotheek, later op de avond. Canarische uitbaters van speelholen hangen wat in hun hokjes. Wisselgeld glijdt als water door hun beringde vingers. Glad glimlachende gerants beschikken over een overvloed aan vreemde talen en mooie praatjes waarmee de klant als het ware naar binnen wordt gezogen.
Ulm lacht genoegzaam. Het is een geraffineerd opgebouwde filmset. Wat op moet vallen heeft ook feitelijk de hoofdrol. Bladderende verf, scheuren in het plaveisel en krakkemikkige daken figureren nadrukkelijk. Een fata morgana voor massatoerisme waar neonlichten van verrotting zowel couleur locale als charme en elegantie van vergane glorie gestileerd voor het voetlicht plaatsen. Prachtig, gewoonweg smullen.
'Hé oma, denk aan je stoma!' bralt een jongeman achter hem die het aloude ad fundum tot een gewoonte heeft verheven. In plaats van een duit in het zakje te doen, houdt Ulm zijn lippen stijf op elkaar. Waait wel over, denkt hij.
Ingrid zit echter gebiologeerd naar de levende handel te staren. Het beoogde avondje uit voldoet tot nog toe zichtbaar aan haar verwachtingen. Hij hoopt dat die brulboei verder zijn bek houdt, aangezien zij zich wel eens aan het geschreeuw zou kunnen gaan ergeren. Wat dat betreft kent hij Ingrid goed genoeg. Dan kan ze als een blad aan de boom omslaan, en veranderen in een ware furie.
'Opa kijk eens naar je lul, d'r hangt nog een gebit aan!' Ulm reageert voordat Ingrids vervoering in afkeer verandert. Hij draait zijn lompe bovenlijf een kwartslag naar links om daarna de boosdoener eens diep in de ogen te kijken. Een methode die bij personen zonder doodsverachting altijd werkt. Zover komt het echter niet. In zijn gespeelde verontwaardiging vergeet hij de indrukwekkende zwemband om zijn middel die de laatste maanden een buitenproportionele vorm heeft aangenomen. Het tafeltje krijgt een zwiep, zijn bierpul en Ingrids karaf witte wijn kletteren op de grond.
Zijn *'Scheisse'* wordt aangevuld door 'wat doe je nou, zak!', waarna Ingrid geschrokken zijwaarts buigt om de schade op te nemen. In een volstrekt ridicule poging om te redden wat er

te redden valt, helt zijn lichaam met de gratie van een zwangere zeekoe naar zijn vrouw over. Volledig in zijn eigen wereld verdiept, ontgaat hem wat zich verder afspeelt volkomen.
Tussen de dansende ouderen die in plaats van dood te gaan aan herinneringen willen leven van dromen, verschijnt een opvallend heerschap. Hij is van top tot teen gekleed in kakigroen. Zijn baardgroei is even wild als de blik in zijn gitzwarte ogen. Eenmaal in het midden van de groep aangekomen, houdt de man plotsklaps stil. Het ongetemde in zijn oogopslag verdwijnt, aangezien beide ogen wegdraaien alsof het een epileptische aanval betreft.
'Kijk, die gekke Turk gaat ook...' De grappenmaker kan deze zin niet afmaken. Een ijzingwekkende gil overstemt alles en iedereen.
'Iaaaaalalalalalalalayayayay!!!' Aansluitend trekt de woesteling in één beweging met beide handen zijn jacket open.
'Allah oakbar, ialalayayaya, Allah oakbar!!!' Een explosie gaat vooraf aan de allesverzengende vuurzee op de dansvloer. De daaropvolgende schokgolf voelt als een onzichtbare hand die een ongenadig harde zwiep uitdeelt.
Ondanks zijn verdekte positie rolt Ulm op zijn zij. Ingrid ligt half onder hem. Ze kreunt, maar op het eerste gezicht lijkt ze niet gewond. Ulm schudt enkele malen met zijn hoofd en kreunt: 'Tering.' Steunend als een afgepeigerde os lukt het hem op beide knieën te gaan zitten. In een waas overziet hij de situatie.
Midden in de dansvloer zit een krater met een doorsnee van zo'n 2 meter. Pluimen rook dwarrelen eruit omhoog en gaan op in de zwoele avondlucht waarin elk geluid is geabsorbeerd. De directe omgeving rondom de krater oogt als een slachterij van kannibalen op een chaotische vrijdagmorgen. De vloer is overwegend rood gekleurd, uiteengereten lichamen liggen in abstracte poses op het marmer. Hier en daar een verdwaald hoofd, arm of been. Het prieeltje van de organist is ineengestort. De man zelf bloedt als een rund en maakt spastische bewegingen.
Ulm kokhalst, maar houdt de drank binnen. Hij knippert

vertwijfeld met zijn ogen in de hoop dat de nachtmerrie even snel verdwijnt als dat ie gekomen is. Het waas trekt op, waardoor de slachting voor zijn ogen alleen maar helderder, gruwelijker wordt.
Een snikkend 'papa' onderbreekt de lichte ruis in zijn oren. Zijn linkeroog ontdekt de vrouw naar wie hij een paar minuten geleden nog zo wellustig staarde. Van haar platte schoonheid is weinig over. Haar blonde haar lijkt langdurig door een centrifuge te zijn behandeld, een rode veeg loopt vanaf haar voorhoofd tot haar kin, net als bij een indiaan op oorlogspad. Haar truitje is tot aan haar navel opengescheurd. Eén van de borsten hangt bloot, wat eerder obsceniteit dan sensualiteit uitstraalt. Met beide handen ondersteunt ze het hoofd van de man met het gedrochtelijke gezicht. Een metalen splinter steekt triomfantelijk uit diens voorhoofd.
'Papa, papa... nééééééé!!!' Ulm wendt zijn gezicht half af, zijn rechteroog registreert direct de lesbienne met het korte steile haar. Ze kruipt op haar knieën tussen gebroken plastic en bewusteloze lichamen. Haar linkerhand klauwt in haar bebloede gelaat, terwijl haar rechterhand wanhopig naar menselijk contact zoekt.
'Eline... Eline... waar is mijn zusje... Eline... Eline!' Tot zijn grote opluchting hoort hij Ingrid 'Wat is er gebeurd, Ernst?' stamelen. Ze probeert overeind te komen, wat hij haar belet. 'Rustig blijven liggen, pop.' Ondanks de ravage om hem heen is zijn gezonde verstand weer teruggekeerd. Dat hij aansluitend het pand van Veltins, de basis, met een korte alziende blik inspecteert en daaruit concludeert dat het daarbinnen qua schade wel meevalt, is een hommage aan zijn concentratievermogen alsmede aan zijn verknochtheid aan elke vorm van geldelijk gewin. Een achterlijk hard geschreeuw rukt hem echter abrupt in de huidige realiteit terug.
'Iaaaaalalalayayaya!' In een kwart hartslag deduceert zijn brein het 'hoe en wie'. De oerkracht van zijn lichaam zet hem op beide voeten.
'Allah oakbar, Allah oakbar!' Een zonderling in het groen staat aan de uiterst linkerkant van Pepito tussen een horde

verdwaasden die herstellende zijn van de klap. Impulsief stapt Ulm in zijn richting.
'Iaaalalalalyayaya!' De man opent met beide handen zijn jacket. In een half gebogen houding duikt Ulm naar voren, hij weet wat er nu komt en hoe stom hij is geweest om geen dekking te zoeken. Onzacht beroert de gezette Duitser het marmer van de eerste verdieping. De klap, de pijn, de stilte van de dood waar hij zo voor vreesde blijft evenwel uit.
Bedrieglijk snel voor een man met zijn omvang krabbelt hij op. De afstand tot de waanzinnige schat hij op 15 meter. Aangedreven door reuzendijen raken enkel de ballen van zijn voeten het gladde kalksteen.
De man in het groen staat stokstijf. De krankzinnigheid in zijn ogen heeft plaatsgemaakt voor diep ongeloof. Hij trekt nogmaals aan de koorden waarmee de explosie een voldongen feit had moeten worden.
'Aaaahhhggg.' De gil klinkt als de schreeuw van een zwaargewond dier, maar is er een van diepe schaamte. Het aangeslagen volk in de buurt van de man kijkt angstig, verbouwereerd en afwezig. Niemand durft, doet of kan iets.
De kogel komt van rechts en is 1 meter 95 lang en 130 kilo zwaar. Als een volleerd *major league*-voetbalspeler deelt het Duitse zwaargewicht een bodycheck op volle snelheid uit.
Het 'Uuuggghh' klinkt gelijktijdig met een scherpe knak, wat aangeeft dat de terrorist sowieso één rib breekt. Ulms wilde run eindigt abrupt tegen een pilaar. Uit de mond van de man die tijdelijk als menselijk stootkussen fungeert, welt opnieuw een geluid op dat weinig goeds voorspelt.
Terwijl zijn buit geluidloos ineenzijgt, wankelt Ulm achteruit. Hij hapt naar adem. Gelijkwaardige inspanningen behoren tot een lang verleden, ergens in de achterbuurten van Frankfurt. Kolere, denkt hij hevig door zijn mond ademend, ik lijk wel een mongool. Eén keer vlammen, daarna rondom naar de klote. De voorzichtige blikken van de tot zichzelf komende massa waaruit bewondering spreekt, dringen niet tot hem door. Daarvoor is hij te veel bezig zichzelf fysiek weer op orde te krijgen.

Schelle, korte tonen uit de fluiten van opgewonden bewakers creëren een nauwe opening in de menigte. Met overdreven weidse gebaren en rode konen die ridicuul afsteken tegen hun smetteloos witte overhemden, weten de 'vigilantes' in een mum van tijd chaos in de betrekkelijke rust die er heerste te scheppen. Daarbij komt het steeds sterker wordende geluid van sirenes, wat de gemoederen ernstig ophitst.
Ulm doet een paar passen achteruit en draait zich dan om. Het laatste wat hij wil, is hier blijven om door plaatselijke dienders te worden verhoord. Hij loopt naar zijn vrouw toe die de zussen inmiddels heeft herenigd. Achter zich hoort hij opgewonden geschreeuw in allerlei talen, universele kotsgeluiden en hysterische uithalen die zich niet op land laten definiëren. Ingrid heeft beide zussen in een omarming en huilt uit pure onmacht met hen mee. Lomp legt hij zijn rechterknuist op haar schouder en zegt: 'Kom.' In eerste instantie stribbelt ze tegen.
'Ik wil hier blijven, die meiden kunnen nu niet zonder mij.' Een beekje van mascara baant zich een weg door het rouge landschap. De rode lipstick voldoet niet aan de verwachting die de reclamecampagne voorspiegelde; op haar wangen en kin spotten rode vegen met de consument.
Ulm hoeft zijn stem niet te verheffen. De intonatie die hij legt op 'nu' en 'meekomen' spreekt voor zich. Met tegenzin accepteert ze zijn uitgestoken hand.
'Het is allemaal zo verschrikkelijk,' zegt ze desperaat, terwijl ze zich naar de dichtstbijzijnde uitgang laat leiden.
'Het is vreselijk, lieverd,' antwoordt Ulm meegaand. Op het moment dat de straat in beeld komt, draait hij zijn hoofd iets meer dan een kwartslag naar links. Gedurende de aanblik op wat zopas nog een goudmijn was, maken zijn hersens een supersnelle berekening van de renovatiewerkzaamheden. Het bedrag dat zich openbaart als een nare droom doet hem mismoedig het hoofd schudden.
'Dood- en doodzonde is het, poppetje van me.'

4

Hoewel de airco de verstikkende junihitte buitensluit, loopt het zweet met straaltjes langs zijn lichaam. Hij houdt het maar op een uitlaatklep van innerlijke woede; dat lijkt op dit moment de meest plausibele verklaring.
Hij weet dat er van hem geëist wordt te allen tijde te relativeren. Hoe gruwelijk de gebeurtenis zelf, of hoe afgrijselijk de beschrijvingen in het dossier ervan ook mogen zijn. Klinische afstandelijkheid en messcherpe analyses zijn belangrijke bestanddelen in het takenpakket van 'de machtigste man van Spanje' zoals zijn functie door hoge ambtenaren van Binnenlandse Zaken wel eens gekscherend wordt omschreven.
Alfonso Silva wrijft in zijn donkerbruine ogen en haalt beide handen door zijn gitzwarte haar. Twee dossiers liggen op de cederhouten tafel voor hem. De inhoud daarvan blinkt uit door wreedheden tegen onschuldige individuen. Met klinische afstandelijkheid beschreven, dat wel, denkt hij cynisch. Laat ik die opsporingsambtenaar maar vragen mijn baantje over te nemen.
Hij trommelt met de vingers van zijn rechterhand het eerste deuntje dat hem te binnen schiet. Afleiding, al is het voor even. Het uitzicht vanaf de eerste etage van de villa is niet bijzonder. Een ommuurde tuin met daarin twee vijvers, daarachter een brede laan met aan weerszijden palmbomen. Op de stam van twee ervan glundert het konterfeitsel van een plaatselijke politicus naar de schaarse voorbijgangers. Ciudad jardin, de villawijk van Las Palmas waar alleen de financieel goed gesitueerde burger of een welgesteld orgaan zich een stulp kan veroorloven. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken behoort tot die laatste categorie.
Ach, het uitzicht kan nauwelijks beroerder zijn dan wat hij het afgelopen uur heeft aanschouwd. Een diepe zucht begeleidt deze gedachte. Letters, woorden, zinnen. Een begrafe-

nisstoet van inkt, noodzakelijk onsmakelijk. Twee misdaden van importantie in een kort tijdsbestek op één en hetzelfde eiland. Ondanks het feit dat nog geen enkele organisatie de aanslagen heeft opgeëist, begint de onzichtbare handtekening langzaam maar zeker op te lichten.

De afgebroken bromfietsuitlaat van een pizzakoerier bezorgt de rustige buurt een luidruchtig hiaat. Alsof hij door de duivel zelf op de hielen wordt gezeten scheurt een jongeling over het asfalt.

'Als je eens wist, kerel,' mompelt Silva met een zuinige glimlach. 'Indien nodig vergroten we je band zover uit dat het profiel tot in detail zichtbaar is.'

Acht camera's registreren vierentwintig uur per dag wat er zich in de directe omgeving van de villa afspeelt. Verborgen infraroodsensoren pikken elke onregelmatigheid tussen de muur van gevlochten beton en de voordeur op. Het huis zelf is eveneens van hightech voorzien. CESID-procedures; alleen met buitensporig krachtig vernietigingsmateriaal heeft de oppositie een kleine kans van slagen. Beslist geen overdreven veiligheidsmaatregelen, weet Silva. Hun tegenstanders beschikken namelijk over voldoende wapens in deze trieste categorie.

Twee tuinmannen komen op hun dooie gemak vanuit het materiaalhok aangesloft. Eenmaal bij de muur aangekomen, beginnen ze onkruid te wieden. Nuñez en Calbeldo zijn hier voor drie jaar gestationeerd, en medeverantwoordelijk voor de bewaking. Compromisloze CESID-knapen voor wie routinewerk nooit een sleur mag worden. Onder hun wijde kloffies dragen ze de verkorte versie van het MP 5 Heckler & Koch-machinepistool. Een handig wapen met zesendertig stuks 9-millimeterpatronen in het magazijn. Voor veel CESID-leden een favoriet wapen aangezien het eenvoudig in een attachékoffer te vervoeren is en vanuit de heup secuur vuurt. In de opslagruimte staat tussen tuingereedschap een arsenaal aan handwapens en bijpassende munitie verborgen, voor het geval ze in een gevechtssituatie geraken en zich plotsklaps moeten terugtrekken.

Hun bewegingen worden gadegeslagen door het derde teamlid, Belda, die op de benedenverdieping achter een zee van beeldschermen zit. Silva's eerste indruk van de mannen is positief; wat ze waard zijn als het er echt op aankomt is een heel ander verhaal. Voor het geval ze in de toekomst de ambitie krijgen om naar Nueve over te stappen, parkeert hij de drie namen ergens in een achterkamer van zijn brein.
Hij haalt diep adem, houdt vijf tellen vast, en blaast stevig uit. Zonder een blik op het geschreven woord te werpen vat hij kort samen.
Naar schatting vijfendertig lichamen in zee, negentien aangespoeld, zakken vol aangevreten lichaamsdelen geborgen door een vanuit Cartagena inderhaast ingevlogen duikteam van de guardia civil. De slachtoffers zijn allen Marokkaanse mannen, tussen de twintig en achtenveertig jaar oud. Identieke kleding. DNA-onderzoek wees verder uit dat ze voor het te water gaan al gedrogeerd waren. Volgens de experts hebben de lijken tussen de zestien en vierentwintig uur in het zeewater gelegen.
Silva kijkt strak voor zich uit. Het groene gras onder hem verandert in een oneindig donkere plas waarop een boot dobbert. De maan als belichtster en stille getuige. 'Plop' hoort hij pijnlijk duidelijk. Opnieuw een 'plop' tart elke vorm van beschaving. Bewusteloze mannen worden als afval overboord gesmeten. Voer voor de vissen. Letterlijk.
Hij knippert een paar maal met zijn oogleden. Het imaginaire vervaagt, het gras is weer groen. De woede blijft. Het 'waarom' knaagt harder dan het 'wie'.
De rapporten met daarin het verhoor van enkele duikers heeft hij vlot doorgelezen. Verkeerde tijd, verkeerde plek. Typisch een geval van jammer. Voor eventuele nazorg zijn er voldoende instanties waar deze mensen terechtkunnen.
Buiten schoffelen Nuñez en Calbeldo met een onwaarschijnlijke traagheid waar een medewerker van de gemeentelijke plantsoenendienst ter plekke zijn vingers bij zou aflikken.
Met behulp van een verzameling foto's flitst zijn geest naar de onheilsplek in hartje Playa del Inglès. De beelden in zijn

hoofd zijn onwezenlijk, tevens zo verdomd bekend. Opnieuw mag 'waarom' op meer belangstelling rekenen dan 'wie'.
Beheerst sluit hij één voor één de dossiers. De beschrijvingen en foto's van de drama's die zo'n veertig uur geleden plaatsvonden, legt hij in een lade van het bureau. De beelden draagt hij vanaf nu met zich mee. Hij sluit zijn ogen. Vierentwintig leden van Nueve zijn in paren van twee aan het werk. Twaalf man in Las Palmas en evenzoveel in het zuiden van het eiland. Stap voor stap neemt hij de namen en de gegeven opdrachten door. Pas nadat hij de conclusie heeft getrokken dat dit momenteel het hoogst haalbare is, gaan zijn oogleden weer omhoog. Aansluitend schuift hij de leren draaistoel naar achteren. Tijdens het opstaan protesteert elke vezel in zijn pezige lichaam tegen het slaaptekort van de afgelopen maanden. Een dof gebonk in beide slapen begeleidt hem naar de deur. Hij recht zijn schouders en verlaat de kamer.
Met een op het oog ontspannen tred loopt hij de houten wenteltrap af. De hal in de kelder is 2 meter breed, 4 meter lang en 2,5 meter hoog. Er is slechts één deur. Met de kootjes van wijs- en middelvinger klopt hij twee keer op het vierkant van kogelvrij glas. Het norse gezicht van Felippe Castro verschijnt. Een metalen klik gaat vooraf aan een akelig gepiep waarmee het openen van de deur gepaard gaat.
Silva betreedt de Spartaanse moderne graftombe, de kale stenen ruimte meet 3 bij 3. De muren zijn glad en worden schaars verlicht door een peertje aan het plafond. Er is geen meubilair, toilet of andere voorziening. Een mengsel van vocht, zweet en urine beheerst de atmosfeer.
Antonio Goncha leunt nonchalant tegen de achterste muur. Een flauwe glimlach op zijn gezicht contrasteert met de scherpe blik in zijn helblauwe ogen. Hij draagt witte gympen, een spijkerbroek en een effen groen shirt. Nergens een bobbel die op een wapen duidt. Silva groet hem met een korte hoofdknik.
Naast Goncha staat een kleine, gedrongen man met een Arabisch uiterlijk. De tolk, weet Silva, 'geleend' van de guardia civil.

Castro sluit de deur en doet een stap naar links waardoor hij met zijn 1 meter 98 en 105 kilo weer in één lijn met zijn partner komt te staan. Op de vloer is een rode cirkel geverfd. Exact in het midden ervan zit een man op zijn knieën. Hij draagt alleen wit ondergoed en een verband rond zijn borstkas. Stalen handboeien houden zijn polsen bij elkaar. Zonder daarbij zijn hoofd te bewegen, daalt Silva's blik. De verpersoonlijking van 'wie' kijkt hem uitdrukkingloos aan. Iets anders had hij ook niet verwacht.

Abdelkader Ben Brahim wrijft over zijn aanzienlijke maag en boert ingetogen. Het lamsvlees was weer mals, de groente uiterst smaakvol en het dessert van verschillende fruitsoorten verser dan vers, constateert hij met voldoening. Het beste van het beste, voor het merendeel afkomstig van zijn eigen landerijen.
Hij staat kalm op, waarna zijn vrouw aan de andere kant van de rechthoekige tafel geheel volgens de traditie hetzelfde doet. Pas als hij het aangrenzende balkon heeft bereikt, draait zij zich om. In gezelschap van twee diensters verlaat ook zij het vertrek, zij het door een andere uitgang. Haar bestemming is de tv-kamer, waar zij in het gezelschap van het onderdanige duo haar avond met het kijken naar religieus getinte programma's doorbrengt. De landsheer zelf heeft plaatsgenomen op de met zacht geel satijn overtrokken donzen kussens van een ouderwetse schommelbank die niet zou misstaan in een Doris Day-film.
Hij geeft evenveel om dit meubelstuk als een kind om zijn of haar favoriete speelgoed. Alleen zit de liefde bij hem dieper. De bank is een erfstuk van zijn vader waaraan een blanco prijskaartje van onschatbare emotionele waarde hangt. Hij heeft het stalen bouwwerkje al diverse malen laten restaureren. Steevast bedroeg de rekening een veelvoud van het bedrag dat zijn vader ooit voor de bank had neergeteld.
Hij wrijft teder over de wit geverfde, ijzeren armleuning. De plek waar zijn ouweheer na een dag van hard werken zijn rechterarm te ruste legde. In zijn linkerhand een kop munt-

thee. Hij ziet het als de dag van gisteren voor zich. Net als bij zoveel op leeftijd zijnde mannen die in stilte over vroeger mijmeren, verzachten Ben Brahims gelaatstrekken zich en valt er een waas die goedaardigheid suggereert over zijn bruine ogen. Met zijn linkerhand wrijft hij bedaard door zijn korte, verzorgde baard die ondanks een onstuimige levenswandel weinig sporen van grijze inmenging vertoont.
De langwerpige zetel is een symbool van zowel duurzaamheid als volharding, weet hij, terwijl zijn vingers nogmaals over het koele ijzer glijden. Gekocht van het eerste geld dat zijn vader in de Westelijke Sahara verdiende. Diep in zijn hart weet hij dat dit een leugentje is, maar soms is het beter toeven in een verdraaide waarheid. De bank heeft zijn vader overleefd en zal hem ook overleven, daar is hij zeker van. In de toekomst zullen zijn zonen, kleinzonen en achterkleinzonen vanaf deze plek voorzichtig schommelend nadenken over het verleden en heden. Over de plaats waar eens het familiefortuin werd vergaard en de mogelijkheden het bezit te kunnen vergroten.
Zijn zucht is een verlengstuk van weldadige rust. Hij geniet van het zachte satijn, het onbuigzame ijzer, de tijd van vroeger en de goudkleurige kroon in de verte die de lichten van Djemaa el Fna op het centrum van Marrakech hebben geplaatst. De stad waaruit hij als sloeber vertrok, om er puissant rijk terug te keren. Mede dankzij zijn vader. De man die het aandurfde zijn geboortegrond te verlaten om in de Westelijke Sahara een beter bestaan op te bouwen. Een beslissing die hij nam in 1975, enkele weken nadat wijlen koning Hassan de Tweede de voormalige Spaanse woestijnkolonie veroverde. Een veldtocht die later als De Groene Mars de geschiedenisboeken in zou gaan.
Na 91 jaar besloot Spanje definitief met haar koloniale verleden in Afrika te breken. De voorheen Spaanse Sahara heette nu Westelijke Sahara, en werd teruggegeven aan haar oorspronkelijke bewoners; de Saharawi's. De grote vreugde onder het van oudsher nomadenvolk, veranderde binnen korte tijd in diepe treurnis. Geheel tegen de wens van de we-

reldraad in, trokken troepen uit Marokko en Mauritanië het gebied binnen. In hun kielzog de gelukszoekers die in deze move een kans zagen. Het gebied was rijk aan grondstoffen. En om dit materiaal naar boven te halen waren arbeiders nodig, was het simpele gedachtegoed van velen. Dat hiermee volledig werd voorbijgegaan aan de rechten van de Saharawi's, was een juiste inschatting, zo zou later blijken.
'Papa,' fluistert hij zacht.
Van kleermaker in de stadsjungle naar uitbater van een theehuis annex winkel in levensmiddelen. Alles wat buiten deze branche viel, maar wel verhandelbaar was, kreeg eveneens een plek in of buiten het met vereende familiekrachten in elkaar getimmerde hok. De bezoekers van het gammele pand waren zonder uitzondering arbeiders die van 's morgens vroeg tot laat in de middag hun loon in de mijnen verdienden. Noeste kerels, even onbuigzaam als het binnenste van de aardkorst waaruit zij de kostbare mineralen haalden.
Hij glimlacht meewarig, ziet zichzelf in een oeroude vrachtwagen achter het stuur zitten. Zijn twee jongere broers op de halfvergane bank naast hem. Hun leergierige blikken schieten alle kanten op. Meerijden naar het veel noordelijker gelegen Tarfaya, waar de goederen voor vaders handelspost worden gekocht, is een waar feest voor de twee tieners.
Yussuf en Mustafa, hun blikken van onschuld en grootse verwachting over de toekomst staat al decennialang op zijn netvlies gebrand. Hij wrijft over het litteken op zijn rechter onderbeen, dat op dit soort momenten altijd begint te branden, een soort *reminder*. Zestien mei 1977 mag namelijk nooit vergeten worden. Een dag vol smart.
De situatie in de regio werd met de dag grimmiger. Wat al jarenlang een politieke kwestie was, leek nu door wapengekletter te worden beslecht. Marokko had twee derde van de Westelijke Sahara in handen, het andere, meest zuidelijke stuk, behoorde Mauritanië toe. De Saharawi's waren het kind van de rekening. Ruim 170.000 van hen (80 procent van de bevolking) werden door beide mogendheden verdreven en eindigden in Algerijnse vluchtelingenkampen. Dege-

nen die zich niet uit hun geboorteland lieten verjagen, richtten de militante organisatie Popular Front for the Liberation of Saguia el Hamra and Rio de Oro op, beter bekend als POLISARIO.
Door middel van guerrillatactieken maakte deze beweging het de heersende orde bijzonder lastig. Dat er bij die manier van oorlog voeren regelmatig burgerslachtoffers vielen, maakte de leiders van Front POLISARIO bitter weinig uit.
Het aantoonbare bewijsstuk van deze stelling blijft venijnig prikken, andere bewijzen liggen in houten kisten begraven onder ontelbare zandkorrels.
Ben Brahim wiegt met zijn bovenlichaam op een door zijn hersens ingegeven, traag ritme. Het ritme van de klaagzang zonder klanken, aanvang van weer een rouwproces dat alleen een begin kent.
In plaats van het uitgestrekte landgoed, ligt de route naar Tarfaya weer voor hem. Doordat het er vergeven was van kuilen en bobbels kon je het nauwelijks een weg noemen. De zoveelste steen die hij raakte bleek echter geen natuurlijk obstakel te zijn. De klap die van onderen kwam, deed de truck kantelen. Een glijpartij van oud staal op oeroude ondergrond volgde.
Ben Brahims gezicht vertrekt in een pijnlijke grijns. Voor de zoveelste keer klimt hij verdwaasd door de versplinterde voorruit uit de met bloed besmeurde cabine. Evenals toen duizelt het in zijn hoofd. Nadat de mist voor zijn ogen is opgetrokken, verdwijnen de steken in zijn rechterbeen terstond. Reden daarvan is de eerste aanblik op het verwrongen wrak. Bewegingloos liggen zijn beide broers tegen elkaar aan. Er is meer bloed dan zijn geest wil of kan bevatten. Hij knippert hevig met zijn ogen en bijt op zijn onderlip.
Het rechter voorwiel van de wagen raakte de landmijn, waardoor zijn broers de volle laag kregen. Als door een wonder liep hijzelf verhoudingsgewijs een schram op. Jammer genoeg, heeft hij vele jaren lang gedacht. De momenten dat hij zichzelf daar op die verlaten vlakte graag dood had willen zien liggen waren talrijk. Als er iemand had moeten sterven,

dan had hij dat moeten zijn. Daarvan is hij tot op de dag van vandaag overtuigd.
'MANIER,' zegt hij hardop. In elke letter klinkt woede, minachting en wraakzucht door.
Ondanks het vreselijke verlies besloten zijn ouders en hij te blijven. Een beslissing die na twee weken van rouw werd genomen.
De daaropvolgende twee jaar werkten zij gedrieën praktisch non-stop. De energie hiervoor haalden zij uit hun intense leed, waardoor zij in machines veranderden die op goedkope en altijd aanwezige brandstof functioneerden.
De ommekeer, die alleen hem betrof, kwam in 1979. De guerrillaoorlog woedde op z'n hevigst, en Front MANIER boekte succes na succes. Mauritanië gooide de handdoek in de ring. De oorlog kostte het land te veel geld en levens. Het laatste was overigens verre van doorslaggevend.
Onder ingetogen gejuich van de Saharawicommando's trokken de tanks zuidwaarts. Op de blijdschap van het woestijnvolk volgde spoedig een domper; Marokkaanse strijdkrachten trokken eveneens in zuidelijke richting en bezetten in recordtempo de gehele Westelijke Sahara.
Het grote geld lag ten zuiden van Bu Craa, wist hij van pioniers die het geweld aldaar ontvlucht waren. POLISARIO, zoals het inmiddels in de volksmond heette, had in die streek de hoogste concentratie strijders. Een situatie waar spoedig verandering in zou komen, zo schatte hij in. Want tegen het machtige Marokkaanse leger hadden ze eenvoudigweg geen kans.
Hij ontwaakte uit de roes die hem twee jaar lang in een zombie had veranderd. Zag de ongekende mogelijkheden. Het wemelde in het pas veroverde gebied van de kool, kobalt, ijzer, lood, tin, zilver- en zinkmijnen. Om maar te zwijgen over fosfaat, waarvan 75 procent van de wereldreserve zich in de Westelijke Sahara bevond. Door de stap te wagen kon hij wellicht een grote som geld vergaren, zodat zijn ouders van een onbezorgde oude dag konden genieten.
Na zowel verstandelijk als emotioneel overleg met zijn vader

en moeder besloot hij – geheel tegen hun zin in – zijn plan ten uitvoer te brengen.
Hij knikt. Ja, het is al de ontberingen waard geweest. Het eeuwige zandhappen, de onwaarschijnlijk grote temperatuurverschillen van dag en nacht, de dreiging tegen een verdwaalde kogel aan te lopen, de gevechten op leven en dood van mijnwerkers onderling, enzovoort, enzovoort. Elk stuk ellende op zich heeft op een bepaalde manier meegedragen aan de status die hij heden ten dage heeft bereikt, daarvan is hij overtuigd.
De informatie klopte, het was er allemaal. In abominabele staat, waarmee de Mauritaniërs eens te meer bewezen een vissersvolk te zijn. De Marokkanen die in navolging van het leger het gebied binnentrokken, pakten de zaken echter gedegen op. Met steun van de regering in Rabat ontstond er in de nieuwe streek een bloeiende economie.
Door een goede handelsgeest en heel veel geluk bezat hij binnen vijf jaar twaalf vaste punten waar voornamelijk genotartikelen werden verhandeld. Een ruim begrip, aangezien zijn koopwaar varieerde van groente en fruit tot zelfgestookte drank en condooms voor de illegale bordelen. Hij werd een welvarend man, maar nog lang niet rijk genoeg voor wat hij zich langzamerhand ten doel stelde.
Zijn eerste streven: een rustige oude dag voor zijn ouders, was al bereikt. Hij had hun winkel aan zijn keten toegevoegd, waarna ze als welgestelde burgers naar Marrakech terugkeerden.
Op een van de schaarse keren dat hij hun een bezoek bracht, raakte hij 's avonds in een theehuis op het grote Djemaa el Fna-plein, het bruisende centrum van zijn geboortestad, in gesprek met Omar Morabit. Hij had de man nog nooit eerder ontmoet, maar diens naam wel eens horen vallen. Het gesprek dat volgens de normen in opperste beleefdheid aanving, kabbelde naarmate het later werd aimabel voort. Ze besloten de volgende dag verder te praten. Twee dagen werden uiteindelijk een volle week van onderhandelen.
Morabit was een handelaar in hasjiesj, iemand uit het mid-

denkader. Vol ambitie om in de heersende rangorde een aantal plaatsen naar boven op te schuiven. Geld was daarvoor het aangewezen middel. Hiermee kon de tussenhandel worden uitgeschakeld.
Tja, dat was me wat, peinst hij. Wat begon met een bezoek aan het noordelijk gelegen Ketama, groeide uit tot drie volwassen plantages in diezelfde provincie. Vier jaar na hun eerste gesprek in hartje Marrakech waren ze de ongekroonde keizers van Marokko's grootste hasjimperium. Een in eigen beheer gekweekt product werd via het in naam Spaanse eiland Ceuta naar Europa geëxporteerd. De bedragen die ze met deze handel binnensleepten waren duizelingwekkend. Hij was financieel onafhankelijk, zoals het heden ten dage wordt genoemd. Sterker nog, als hij toen op zeker was gegaan dan hadden de kinderen van zijn achterkleinkinderen nooit een slag hoeven werken. Een optie die hij overigens verwierp en verwerpt.
Nee, een groot gedeelte van zijn vermogen werd besteed aan een ideaalbeeld dat hem al jarenlang voor ogen stond. Een missie voor gerechtigheid. Postuum eerbetoon aan zijn broers. Begin jaren negentig concretiseerde hij zijn denkbeelden. Twee goed uitgeruste huurlingenlegers trokken de Westelijke Sahara binnen. In totaal veertig oorlogsveteranen uit alle windstreken opereerden gezamenlijk of afzonderlijk met slechts één doel voor ogen: zo veel mogelijk POLISARIO-strijders doden. Op elke omgebrachte guerrillastrijder stond een extra premie.
Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, waardoor zijn gezicht een woeste uitdrukking krijgt.
'POLISARIO-schorem!' komt het uit het puntje van zijn tenen.
Heden ten dage telt zijn privé-macht ruim tweehonderd krijgers. Een geoliede machine die succes na succes boekt. In sommige gevallen bijgestaan door het Marokkaanse leger dat officieus samenwerkt.
Het geluid dat uit zijn keel opwelt klinkt als het gegrom van een aangeschoten beer.
De commandanten hebben hem verzekerd dat het nog hoog-

uit twee jaar duurt voordat de laatste POLISARIO-hond is uitgeroeid. Tijd die hem echter niet gegund wordt.
'Het verdrag van Córdoba, het pact van Córdoba... het verraad van Córdoba,' lispelt hij.
'Driemaal scheepsrecht. In 2000 probeerde de koning het, in 2004 de regering, en nu is het alsnog raak. Toetreding van Marokko tot de Europese Unie.'
Ben Brahim haalt diep adem en blaast hard en luidruchtig uit. Negen maanden geleden zijn ze in het diepste geheim bij elkaar gekomen in Córdoba. Hoge Spaanse en Marokkaanse ambtenaren. In hun zakken volmachten van de ministers van Binnenlandse, Buitenlandse, Landbouw en Visserijzaken. De banden tussen beide landen zijn altijd al goed geweest, op het innige af. Natuurlijk waren er wel eens problemen zoals met het eilandje Leila, door de Spanjaarden Perejil genoemd, maar het werd onderling altijd snel en vreedzaam opgelost.
Voor zowel Marokko als Spanje is het toetreden van Marokko tot de EU een goede zaak. Marokko wint er aanzienlijk mee. Eventuele protesten van het fundamentalistische gedeelte van de bevolking wegen niet op tegen de enorme voordelen die het lidmaatschap van de EU met zich meebrengt. Komt bij dat Marokko met de dag meer westers georiënteerd raakt, wat voornamelijk te maken heeft met de export naar Europa en het verblijf van miljoenen landgenoten aldaar.
Naast een aantal andere onderwerpen zoals het verkrijgen van opdrachten waarmee de Marokkaanse infrastructuur zal worden verbeterd, staat er voor Spanje hoofdzakelijk prestige op het spel. Door als initiator en gangmaker te fungeren, kan dit land in één klap het imago van grijze muis van zich afschudden en een plaats rond de tafel waaraan de grote jongens spreken opeisen. Vooral naar buurland Frankrijk toe – waar Spanje van oudsher als een slaafse hond achteraan huppelt – is het een meesterzet.
'Jaraa!' De vloek ontsnapt aan zijn lippen, maar is welgemeend.

Deze keer hebben tot zijn spijt beide landen hun huiswerk naar behoren gemaakt. Op de drie hoofdpunten waar bij vorige gelegenheden de onderhandelingen nog stukliepen, is nu overeenstemming bereikt.
Ten eerste is er de hasjhandel, een doorn in het oog van vooral de Fransen, en een aantal voormalige Oostbloklanden die recentelijk tot de EU zijn toegetreden. Hoewel een groot aantal lidstaten voorstander is van legalisering, weigeren met name de Fransen concessies te doen. In Córdoba hebben de Marokkaanse woordvoerders toegezegd de oogluikend toegestane plantages te ontmantelen en te herstructureren tot agrarisch gebied waarop door de EU geaccepteerde gewassen worden verbouwd.
Voor de Westelijke Sahara is een listige oplossing bedacht. Geheel volgens de wensen van de wereldraad zal het gebied worden overgedragen aan de Saharawi's. Aangezien Marokko fors heeft geïnvesteerd in de mijnbouw en infrastructuur, blijven er tot een nader te bepalen datum adviseurs in het gebied aanwezig. Deze adviseurs zullen de nieuw te vormen regering helpen bij politieke, economische en militaire vraagstukken. Ter compensatie van gemiste inkomsten vloeit er 25 procent van de aantoonbare winst in de Marokkaanse schatkist.
Een slimme constructie, geeft hij tandenknarsend toe. Helemaal als je bedenkt dat er inmiddels overeenstemming is bereikt met Mohammed Aldelaziz, woordvoerder van de Saharawi's, zoals hij via zijn kanalen in het veld heeft vernomen.
Het derde punt, de enclaves Ceuta en Melilla aan de noordkust van Marokko, was zeer zeker niet het minst hete hangijzer. Voor Spanje een vaste voet op het Afrikaanse continent, voor Marokko een geamputeerd kootje dat door middel van diplomatieke chirurgie terug op haar vinger moest worden geplaatst.
'Onvoorstelbaar,' zegt hij op een toon die tussen gelatenheid en ongeloof balanceert. Het was voor hem werkelijk ondenkbaar dat de Spanjaarden alleen al de gedachte aan te-

ruggave serieus zouden nemen. En toch gaan ze het doen, weet hij.
Nadat de partijen er in Córdoba met elkaar uitkwamen, zou er een Spaanse lobby van hooguit één jaar volgen. In deze periode moesten er EU-lidstaten worden gevonden die zich achter het prestigieuze plan willen scharen. Een missie die hoogstwaarschijnlijk tot een goed einde gebracht gaat worden, daarvoor is het basisplan sterk genoeg.
Hij grijnst gemeen om deze laatste zin.
De Spaanse obsessie om wereldgeschiedenis te schrijven neemt de meest gecompliceerde obstakels als waren het lichte hobbels. De teruggave van Ceuta en Melilla mag dan door welke raad ook worden toegejuicht, het Spaanse volk zal zo haar bedenkingen hebben. Marokko zal daarentegen expliciet dit punt op het nationale toneel in de schijnwerpers zetten. Een ware triomf voor het volk! Broeders herenigt u!
Hij werpt een weidse blik over zijn landerijen, terwijl een bepaald gedeelte van zijn gedachten over de Westelijke Sahara zweeft. Een stukje van hem is altijd bij de mannen die daar strijden voor gerechtigheid. Elke juist afgevuurde kogel of granaat brengt de vrede dichterbij. Zijn vrede. Soldaten en vechtersbazen zijn het, zeker geen terroristen. Kerels die hij nergens anders kan of wil inzetten.
'Niets of niemand stopt wat ik in gang heb gezet,' fluistert Ben Brahim tegen de opkomende maan. 'Dat hebben jullie inmiddels wel ondervonden. De bodem onder al die hoogdravende theorieën is voor het overgrote gedeelte al weggeslagen.'
Zijn vingers glijden haast plechtig over het ijzer, waarna hij aanstalten maakt om op te staan.
'Ik ben heel benieuwd of jullie de nu ontstane consequenties durven dragen,' voegt hij er op neutrale toon aan toe en hij wandelt bedaard naar binnen.

In het midden van de suite zit Khalid Mossaoui in een comfortabele lederen fauteuil. Hij draagt een zwart maatpak met daaronder een gebroken wit overhemd en zilvergrijze das.

Hij heeft zijn baard afgeschoren en in zijn verzorgde kapsel is geen korrel zand terug te vinden. Een Arabische zakenman met een westerse kledingstijl.
Geconcentreerd bekijkt hij de plattegrond die voor hem op een ronde, glazen tafel ligt. Meer om zijn ogen te ontspannen dan uit nieuwsgierigheid laat hij af en toe beurtelings zijn blik op de nieuwszender Al Jazeera of het panorama van Algiers rusten.
Op twee armlengtes bij hem vandaan zit Lamtaka. Met de nietszeggende blik in zijn ogen en het vertrouwde witte gewaad om zijn torso is hij voornamelijk zichzelf.
Nadat er twee bescheiden klopjes hebben geklonken, staat de reus op en opent de deur. Stoïcijns vouwt Mossaoui de plattegrond op. Het is een blauwdruk van de Petronas-toren in Kuala Lumpur. Op 140 centimeter na 445 meter hoog. Tevens een doelwit dat hoog op de lijst staat van een groepering in het oosten waarmee hij banden onderhoudt. Een interessant project waarin hij eventueel wel pro-Deo wil participeren. Hij staart in de verte en overdenkt kort de opties die straks ter sprake gaan komen.
Zijn bezoek wordt bij wijze van spreken eerder door een doek dan een filter gezeefd, dus over veiligheidsmaatregelen hoeft hij zich hier niet druk te maken. Naast Lamtaka zijn er nog drie man in het aangrenzende perceel, twee op de gang en één beneden in de lobby. Komt bij dat zijn visiteur een ondergeschikte is.
De man die binnenkomt is rond de dertig en draagt vrijetijdskleding. Modieuze grijze gympen, corduroy broek, zwart Armani-shirt. Onder zijn rechteroksel houdt hij een stapeltje kranten. Zonder een woord te zeggen neemt hij naast Mossaoui plaats en legt de kranten naast zich neer.
Ook Chillaba zwijgt; zijn blik is naar beneden gericht en dat blijft zo.
Na twee minuten van stilte wijst Mossaoui op de binnenzak van zijn colbert.
'Wederom broeders die de elfde september willen evenaren, een nobel streven.' Een prudente glimlach volgt.

De man naast hem knikt bevestigend. 'Indien het Allahs wil is, zullen ze daarin slagen, *abi*.'
Hoewel er op Mossaouis gelaatstrekken niets valt af te lezen, glimt hij lichtelijk vanbinnen. Hij vindt het uitermate prettig om door Omar Adneffi met 'vader' te worden aangesproken. Een titel die alleen wordt gebruikt wanneer men grote achting voor iemand heeft. Aangezien Adneffi geen zoon is, streelt het zijn ego.
'Een interessant project, Omar. Ik kom er later op terug.'
Opnieuw knikt zijn luitenant. In diens rechterhand houdt hij de kranten ter aanbieding.
'Het ziet ernaar uit dat de oppositie flink geschrokken is,' meent hij.
Mossaoui steekt zijn hand uit en bladert respectievelijk door *El Mundo*, *Elalam* en *The New York Times*. Tien minuten later overhandigt hij de kranten aan Adneffi.
'De Spanjaarden schreeuwen moord en brand, Marokko ontkent elke betrokkenheid en de Amerikanen... ach, die zijn nauwelijks meer serieus te nemen.' Hij grijnst laconiek.
'Er wordt alleen gerefereerd aan Al-Qaeda, hun nationale nachtmerrie. Ze hebben nog steeds geen flauw idee hoe het werkelijk in elkaar zit.'
Adneffi trekt beide wenkbrauwen op. 'Maar...'
Mossaouis opgestoken rechterhand doet hem abrupt zwijgen.
'Ik begrijp je verbazing, Omar. Je bent een fervent strijder; een ware zoon van Allah. Er zijn echter zaken in het aardse leven die anders zijn dan ze lijken.'
Een adorerende blik van een man die zich op dit moment meer jongen voelt, is zijn deel.
'Ik wil graag leren, vader. Uw wijsheden geven mij kracht.'
Tijdens de stilte die nu valt, ondersteunt Mossaouis linkerhand zijn kin. Een geliefde pose. De uitdrukking op zijn gezicht suggereert dat hij nooit een meerdere ontmoet heeft. In feite draaien de radertjes in zijn hoofd op volle snelheid. Omar Adneffi is zijn jongste luitenant. Twee jaar geleden geselecteerd uit een opleidingskamp, ongeveer 400 kilometer

ten zuiden vanwaar zij zich nu bevinden. Een fanatieke krijger, gezegend met een scherp verstand. Iemand die begrijpt dat er strijd moet worden gevoerd, maar ook inziet dat de benodigde financiële middelen daarvoor ergens vandaan moeten komen. En 'ergens' is een groot begrip.
Pas na een langere periode van zo'n vier, vijf jaar, gaat hij tegenover zijn officieren dieper op de materie in. Zij hebben dan inmiddels een langere weg bewandeld waarop de natuurlijke selectie heeft plaatsgevonden. Alleen de slimsten blijven over. In uitzonderlijke gevallen degenen met het meeste geluk. Adneffi staat nog op de eerste paar meters van deze met bloed geplaveide weg. Hij is een verbindingsofficier die, omdat de situatie erom vroeg, extra taken toebedeeld heeft gekregen. Doordat de lijfelijke aanwezigheid van hogere officieren vanwege uitlopende redenen in andere gebieden dringend gewenst is, doet Adneffi tevens de eindcoördinatie van deze klus.
Rashid Nasserbet, een ervaren officier, heeft de operatie op touw gezet. Aangezien een onverwachte kans om de Amerikanen in het hart te raken zich voordeed, moest hij de oude ijzervreter wel laten switchen. Het karwei op Gran Canaria brengt veel geld op, het project in de States staat echter garant voor eeuwige roem.
Adneffi is veruit de beste van de nieuwe lichting. Tot nu toe voldoet hij aan zijn verwachtingen. De klus vergt nog een kleine week, daarna is er voldoende werk. De plattegrond in zijn binnenzak symboliseert slechts een onderdeel ervan. Een gewaagde klus, waarbij hij de vaardigheden van Adneffi wellicht kan gebruiken. De man is slechts een kleine rader in zijn organisatie, maar om het grote geheel draaiende te houden dienen alle onderdelen wel te functioneren.
De afvaardiging uit Maleisië wordt pas over een halfuur verwacht, weet hij zonder daarbij op een klok te kijken. Hij heeft de jongeman bewust eerder laten komen om te investeren in de toekomst.
Evenals de keiharde fysieke opleiding, heeft Adneffi de klassieke geloofsindoctrinatie al ondergaan. Het is nu tijd

voor een andere richting die het vak met zich meebrengt. Ook hierbij is de manier van onderwijzen van groot belang.
Wanneer hij begint te spreken, ligt er een devote uitdrukking op zijn gezicht.
'Van onze vijanden zijn de Amerikanen de machtigste, niet de gevaarlijkste. Een essentieel verschil dat ik je ga uitleggen.' Hij kijkt recht voor zich uit en ziet vanuit zijn rechter ooghoek dat Adneffi aan zijn lippen hangt.
'In militaire zaken leunt elke natie zwaar op de inlichtingendienst. Of het nu draait om externe, zoals ondersteuning bij een missie, zelfs een invasie, of interne zaken wat kan variëren van verboden groeperingen tot buitenlandse infiltranten. Doet de inlichtingendienst zijn werk naar behoren, dan komt de uitvoerende partij, bijvoorbeeld een elite-eenheid, nauwelijks voor verrassingen te staan. Wordt er echter onzorgvuldige informatie verstrekt, dan zijn de gevolgen daarvan vaak desastreus.'
Hij last een korte pauze in. Zijn linkerhand masseert oppervlakkig beide wangen.
'In feite zijn de activiteiten van de Amerikaanse inlichtingendiensten vanaf 1941 tot heden één aaneengeregen lint van mislukkingen. Te beginnen bij Pearl Harbour, via Vietnam naar Afghanistan en Irak. Om tijd te besparen sla ik een handvol miserabele tussenstops over.
In eigen huis doen ze het zo mogelijk nog belabberder. Er werd te pas en te onpas op presidenten geschoten, de spionage-oorlog won de KGB glorieus en de eerste aanslag op eigen bodem heeft niemand aan zien komen.'
Een spottend lachje rolt van zijn lippen.
'De in films en boeken alom geprezen CIA is in feite een ongeorganiseerde bende. Afdelingshoofden en directeuren slijten ze in een hoger tempo dan Italianen kabinetten. Hoewel ze over de meest geavanceerde apparatuur beschikken, slaagt het zogenaamd hoogopgeleide personeel er keer op keer weer in de informatie verkeerd te interpreteren. Ook is de interactie tussen de binnen- en buitendienst een lachertje. Het

reddingsdebacle met helikopters in Iran is daar een schrijnend voorbeeld van.
De lijnen binnen de FBI, die binnen de States werkt, zijn iets korter en dus overzichtelijker. Toch stapelen ook zij blunder op blunder terwijl intern een enorm gekonkel om hogere functies gaande is. Als je bedenkt dat er over de helden van de elfde september al lang voor die datum informatie in FBI-bureauladen lag, die simpelweg als onbelangrijk werd afgedaan, dan kun je die mensen toch niet meer serieus nemen?'
Hij stopt met praten. De voor de hand liggende bijval blijft uit.
'Heel goed, *ibni*,' zegt Mossaoui. In plaats van het meer amicalere *waladi* gebruikt hij de klassieke versie van 'zoon'. 'Uitstekend zelfs.'
In zijn neutrale gesprekstoon klinkt nu iets van enthousiasme door.
'Laat honderd gewapende kinderen op een 50 meter verderop gelegen doelwit schieten. De kans is vrij groot dat er één voltreffer bij zit. Da's even effectief als die enkele sluipschutter wiens schot altijd raak is.'
Na deze woorden knikt hij zelfgenoegzaam. De kunstmatige stilte die nu volgt wordt regelmatig onderbroken door de zware ademhaling van Mossaouis lijfwacht die pretendeert een tijdschrift te lezen.
'Wat u aan mij uit wilt leggen...' probeert Adneffi onzeker, 'is dat kwantiteit gelijk aan kwaliteit kan zijn. Naar gelang de situatie zelfs inferieur of superieur.'
Een dunne glimlach maakt van Chillaba's lippen drie potloodstrepen.
'Zo ongeveer. De satan aan de overzijde van de oceaan kan putten uit een arsenaal moderne wapens die gehanteerd worden door dikbetaalde soldaten. Mede doordat hun verwerpelijke bondgenoten hun geen strobreed in de weg leggen, kunnen deze schurken praktisch overal ter wereld hun imperialistische politiek met dreigend wapengekletter ondersteunen. Dit gebeurt onder de noemer 'wereldvrede'.
Eenmaal op vreemd gebied, beginnen de problemen. Door-

dat er met overdreven veel materieel is uitgerukt, lijkt het voor het oog van de wereld dat de situatie volledig onder controle is. Niets is minder waar. Door de zwaar gemanipuleerde media worden beelden van gebiedverovering getoond, terwijl buiten het oog van de camera de lijken van voor het merendeel zwarte soldaten in plastic zakken verdwijnen.'

Leergierig kijkt Omar Adneffi zijn professor annex werkgever aan.

'De brullende leeuw kan gemakkelijker door de schorpioen worden benaderd dan andersom,' zegt hij zelfverzekerd.

Voor het eerst tijdens hun samenzijn lacht Chillaba openlijk.

'Een vergelijking die ik niet eerder heb gehoord, heel amusant.'

In de gitzwarte ogen van zijn pupil staat teleurstelling centraal. Ook de fiere lichaamstaal van zonet heeft plaatsgemaakt voor onverholen schaamte.

'Je schat mijn woorden verkeerd in, Omar,' zegt Khalid Mossaoui verzoenend. 'Je hebt namelijk voor een groot deel gelijk.' Tot zijn genoegen raakt het compliment de juiste snaar. Nauwelijks waarneembaar recht Adneffi beide schouders, terwijl er een twinkeling in zijn ogen verschijnt.

Mooi, denkt de terroristenleider, de basis is gelegd. De man is nu als was in zijn handen, elk woord zal worden geïnhaleerd alsof het de zuivere waarheid betreft. Mochten er blokkades, van welke aard dan ook, in het hoofd van zijn luitenant hebben gezeten, dan zijn deze door de inleidende woorden opgeheven.

'Om bij jouw beeldspraak te blijven: met veel uiterlijk vertoon eigent de leeuw zich de titel "koning van het dierenrijk" toe. Het eigenlijke werk – jagen en bijeenhouden van de troep – wordt gedaan door de leeuwinnen. Niet overgelaten, nee, hij kan het zelf niet. Daarvoor is hij te lui, te log en te dom. Een misplaatste titel dus, in feite vergaard door anderen. Toch kan de leeuw met één goedgeplaatste houw of beet praktisch elk dier ter plekke doden.'

'Amerika,' lispelt Adneffi.

‘De mógelijkheden van Amerika, mijn zoon,’ verbetert Mossaoui. Hij kijkt zijn ondergeschikte nu recht in de ogen.
‘Het is niet de leeuw, maar de leeuwinnen waar ik het over wil hebben.’
Een verbaasde blik is zijn deel.
‘En wel over het specifieke exemplaar dat in jouw territorium rondsluipt.’
‘Wie...’
‘Luister heel goed naar me, Omar, en sla alles op. Wat we hiervoor hebben besproken was een gericht stuk algemene ontwikkeling. Wat ik je nu ga vertellen is van levensbelang.’
Ietwat geschrokken van de rustige interruptie die aanvoelde als een verbale zweepslag, knikt Adneffi gedienstig. De meester doceert, de leerling absorbeert.
‘Degene over wie ik het wil hebben, heet Alfonso Silva. Wat dat betreft gaat het vergelijk met een leeuwin niet op, al wil ik daarbij wel vermelden dat ik een ontmoeting op de savanne met een hongerige leeuwin zou prefereren boven een gevecht met deze man. De kans op ontsnapping is bij het dier groter dan genade van Silva, geloof me.’
Hij laat een stilte van een tiental seconden vallen om extra gewicht aan zijn woorden toe te voegen.
‘Alfonso Silva is van goede komaf, volbloed Spanjaard, geboren in Madrid. Na zijn diensttijd solliciteerde hij tegen de zin van zijn ouders bij de policia nacional. Een basisopleiding en twee jaren uniformdienst later ging hij op voorspraak van zijn toenmalige commandant bij UDYCO, *Unidad de Drogas y Crimen Organizado*, het undercoverteam van de policia nacional. Hij werkte daar vijf jaar. Door zijn aangeboren intelligentie die gepaard ging met een gezonde dosis lef schopte hij het binnen drie jaar tot teamleider.’
Mossaoui trekt zijn colbert rond de schouders recht en strijkt met zijn linkerhand over de zijden stropdas. Een gebaar waar zakenmensen patent op hebben.
‘Ondanks het feit dat zijn carrière ogenschijnlijk voorspoedig verliep, kreeg Silva het steeds minder naar zijn zin. Hoofdoorzaak daarvan was het werkterrein waarop zijn

mannen opereerden. In Spanje vallen de havens, snelwegen, grensposten en vliegvelden namelijk onder de guardia civil. Hierdoor ging het grote werk systematisch aan UDYCO voorbij. Vond er, vaak na maanden van undercoverwerk, een grootschalige arrestatie in een van deze gebieden plaats, dan was het altijd de guardia die met de eer ging strijken. Na een, verplichte, tip van Silva, vanzelfsprekend.
Ook het budget waarmee hij werkte werd hoe langer hoe meer een doorn in zijn oog. Het kwam regelmatig voor dat hij bij de administratie hemel en aarde moest bewegen om het overwerk van zijn mannen betaald te krijgen.
In deze periode lanceerde een zekere César Garincho een gewaagd plan. Dit afdelingshoofd van CESID, de Spaanse veiligheidsdienst, drong bij zijn superieuren aan op het vormen van een eliteteam naar het model van de Britse SAS. Een supereenheid van de CESID, die direct onder het ministerie van Binnenlandse Zaken viel. Hierdoor zou alle kinnesinne van de overheidsdiensten onderling direct de nek worden omgedraaid. Binnenlandse Zaken was namelijk een overkoepelend orgaan, zodat er alleen een akkoord met het ministerie van Justitie bereikt moest worden. Dit lukte, waarna er onder leiding van Engelse en enkele Amerikaanse instructeurs met een opleiding in een kazerne net buiten Albacete werd begonnen.'
Zogenaamd om even te verzitten, stopt Mossaoui met spreken. In de ogen van zijn toehoorder is nog geen spoortje van verslapte aandacht te bespeuren, bemerkt hij in een flits. Integendeel.
'Alfonso Silva was één van de cursisten. Zes maanden later was de eerste lichting van Oficina numero nueve een feit.'
Hij ziet de glimlach op Adneffi's gezicht.
'Zo reageert bijna iedereen bij het horen van die naam, Omar. Nadat je ze in actie hebt gezien, valt er weinig meer te lachen,' zegt hij streng. Dit laatste is bluf, weet Mossaoui. Zelf heeft hij Silva en zijn kornuiten nooit in levenden lijve aanschouwd. De informatie is bij stukjes en beetjes vergaard door bevriende groeperingen. De ETA, die niet onder deze

noemer valt en waar het merendeel van de inlichtingen vandaan komt, heeft zich er zelfs dik voor laten betalen. Zoals het een goed leider betaamt heeft Mossaoui zich ingelezen en kan hij de feiten moeiteloos oplepelen.
'Na een periode van anderhalf jaar waarin Nueve het ene na het andere succes boekt, gaat het mis. Nadat zij in het Baskenland een leeg appartement binnenvallen, ontploft er een bom. Het team van Silva verliest drie man. Geëmotioneerd legt hij de schuldvraag bij zijn chef Garincho neer en neemt ontslag.
Normaal gesproken zou hiermee zijn carrière bij Nueve ten einde zijn. Het loopt echter anders. Garincho blijft fouten maken waardoor er in een relatief korte periode opnieuw slachtoffers onder leden van Nueve vallen.
Vanaf hogerhand grijpt men in, waarna Carmelo Rodriquez de nieuwe 'JOS', Jefe de Operaciones Secretos, wordt. Deze sluwe vos gebruikt zijn voorname positie hoofdzakelijk om zichzelf te verrijken. Door het ministerie is echter bepaald dat er een functie van intermediair moet worden gecreëerd, aangezien het 'gat' tussen 'JOS' en de mensen van de buitendienst te groot is. Een soort klankbord, dus. Tevens een hondenbaan die niemand van het inmiddels even corrupte team wil vervullen.
Rodriquez haalt Silva terug. In zijn optiek een geniale zet, omdat de uitgerangeerde Silva dankbaar zal zijn voor een tweede kans, en daardoor gemakkelijk naar zijn hand te zetten is.
Al spoedig krijgt Silva door dat hij onder valse vlag geronseld is. Hij houdt echter het hoofd koel en verzamelt bewijzen tegen zijn bederfelijke chef en diens trawanten.
Omringd door personen die leven van corruptie, is het logisch dat Silva's activiteiten uitlekken. Wanneer een uitgelezen mogelijkheid zich hiervoor aandient, besluit Rodriquez zich letterlijk van hem te ontdoen.
Decor is, hoe ironisch, Gran Canaria. Een onwaarschijnlijk grote school haaien belegert het eiland. De Spaanse regering huurt Ethan Cohen in, haaienexpert en Amerikaanse jood.'

Hij kijkt veelbetekenend naar Omar Adneffi die een schunnig gebaar met zijn rechterhand maakt.
'De jood heeft overigens gefaald, maar dit terzijde.'
Ter goedkeuring trekt Adneffi zijn linker mondhoek op. Een schurkachtige grijns ontstaat.
'Omdat de haaien zich door niets en niemand laten verjagen, verandert het toeristische eiland in een kruitvat dat vanwege allerlei tegengestelde belangen op het punt staat te ontploffen. Midden in dit spanningsveld staat Silva. Met aan de ene kant de problemen die zich opstapelen, en aan de andere kant de leden van Nueve die wachten op Rodriquez' teken om hem te vermoorden. En passant wordt hij verliefd op Grace Wagner, een Zuid-Afrikaans lid van het team van de jood.'
Mossaouis doordringende blik boort zich in de ogen van zijn toehoorder.
'Maar over Grace Silva-Wagner hoef ik jou toch niets meer te vertellen, nietwaar Omar?'
Een sluwe uitdrukking op Adneffi's gezicht spreekt boekdelen, toch antwoordt hij direct.
'Rashid heeft me gebrieft. Onze man is al in Madrid en wacht op een teken.'
'Goed zo,' zegt Mossaoui emotieloos. Zijn blik wordt toegeeflijker terwijl hij verdergaat met zijn verhaal.
'Ondanks de precaire situatie waarin Silva zich bevindt, weet hij heel Nueve een hak te zetten en naar Zuid-Afrika te vluchten. De door hem verzamelde bewijzen belanden bij de minister van Binnenlandse Zaken, waarna Rodriquez zijn boeltje kan pakken.
Opnieuw is Silva's rol bij Nueve niet uitgespeeld. Drie jaar na de haaienaffaire wordt hij door hoge ambtenaren van BZ benaderd voor de post van JOS bij Nueve. Na een periode van schandalen en blunders concludeerde BZ na een uitgebreide evaluatie dat er slechts één man geschikt was voor deze zware functie. Silva legt een eisenpakket op tafel dat geaccepteerd wordt. Samen met zijn vrouw verhuizen ze naar Madrid, waar enkele maanden later hun eerstgeborene, een dochter, het levenslicht ziet.'

Mossaoui knippert een paar maal met zijn oogleden en probeert de opkomende vermoeidheid van zijn gezicht te wrijven. Op bedachtzame toon zet hij het slot in.
'Als een dolle olifant wandelt hij door de porseleinkast die Nueve heet. Iedereen waartegen hij enige verdenking koestert dient te vertrekken, terwijl hij gelijktijdig jong talent bij andere overheidsdiensten weghaalt. De structuur van Nueve verandert schrikbarend. De "militaire tak" brengt hij onder bij andere diensten zoals de policia nacional en de guardia civil. Zijn eigen eenheid werkt alleen nog in burger. Behalve de verplichte vechttechnieken en wapeninstructie dienen zijn mensen ook computer- en acteerlessen te volgen. Dit om op praktisch elke situatie voorbereid te zijn. Ook gaan de lonen drastisch omhoog.'
Hij staat beheerst op. Op het moment dat Adneffi aanstalten maakt dit ook te doen, steekt hij gebiedend zijn rechterhand op. Zonder daarbij zijn luitenant een blik waardig te gunnen, vervolgt hij: 'Voorzover wij weten bestaat Oficina numero nueve uit een kleine veertig agenten. Stuk voor stuk gevaarlijke sujetten die loyaal aan hun chef zijn. Samen met de Franse inlichtingendienst en de joodse Mossad behoort Nueve tot de absolute top. Een tegenstander die je nooit, maar dan ook nooit mag onderschatten.'
Mossaoui strengelt zijn handen ineen. De uitdrukking op zijn gezicht krijgt nu iets vaderlijks.
'Dit is je eerste grote opdracht, zoon. Laat deze informatie je sterken in de strijd tegen het kwaad.' Hij draait zich half om en kijkt naar buiten.
'Vader,' hoort hij Adneffi bedeesd zeggen. 'Waarom doet Silva precies wat wij verwachten?'
'Verweef het woord "nog" in deze zin en je hebt waar je om vroeg,' antwoordt Mossaoui zonder enige aarzeling. Alsof het een simpele vraag uit een onbenullige tv-quiz betreft.
Hij voelt de enigszins onzekere blik in zijn rug prikken en zegt: 'Ga nu, Allah zal over je waken.'
Een fractie na deze woorden legt Lamtaka zijn magazine weg en loopt hij naar de deur. Drie stappen later maken zijn

enorme knuisten de deurknop onzichtbaar.
'Omar, neem contact op met onze man in Madrid. Ik wil dat hij morgen zijn opdracht uitvoert.'
'Het zal gebeuren,' verzekert Adneffi hem.
'Silva heeft vroeger gewerkt onder de codenaam "lobo", dat wolf betekent. Zoals je weet vallen wolven bij voorkeur van achteren aan. Als onze man zijn werk heeft volbracht, heb je er een vijand bij. Zorg dus voor een paar extra ogen in je rug.'
Met de onmiskenbaar nietszeggende blik in zijn ogen opent Lamtaka de deur, waarna Omar Adneffi het luxueuze vertrek verlaat.

5

Het water dat langzaam zijn wetsuit binnensijpelt, voelt kouder aan dan anders. De vinnen die normaal gesproken als gegoten zitten, knellen hevig. Matthew Price trekt aan de banden van zijn trimvest, aangezien de fles op zijn rug irritant heen en weer schuift.

Drie meter.

Hij neemt zijn neus tussen duim en wijsvinger en perst om het drukverschil op te heffen. Waar hij meestal met eenmaal 'snuiten' zijn oren klaart, kost het nu drie pogingen.

Vijf meter.

Het diorama dat Price altijd in vervoering brengt, doet hem nu huiveren. Het gat schuin voor hem heeft meer weg van een reusachtig graf, dan dat het doet denken aan een perfecte duikstek. Een koude rilling rolt gemeen over zijn ruggengraat.

Negen meter.

Hij klaart nogmaals, de oren werken niet mee. Bij de geforceerde vierde poging hoort hij tot zijn opluchting vanuit beide gehoorgangen een zacht 'plop', dat betekent dat hij door kan.

Op 11 meter diepte dient de rand van het plateau zich aan. Hij kijkt naar beneden... en kan zichzelf wel voor z'n kop slaan. Schuldbewust draait hij zich om. Het buddypaar – een pasgetrouwd stel – dat hij hoort te begeleiden ligt een kleine 2 meter achter hem. Nu er eindelijk oogcontact is, geven zij gezamenlijk het teken dat alles in orde is. Hij bevestigt direct het signaal, waarna zijn ademautomaat als vergaarbak van gevloek dienstdoet.

Vlak achter zijn cliënten zwemt Claudia naast haar buddypaar. Zoals het hoort, denkt hij narrig. Decimeter voor decimeter komt ze dichter bij het buddypaar dat onder zijn hoede valt. Achter Claudia begeleidt Carmelo twee dames

die ieder in het bezit zijn van twee duikbrevetten. Aan de linkerzijde van zijn vriend zwemmen de hooggebrevetteerde echtgenoten. Macho's die per se met elkaar wilden duiken. Hij vindt het wel best; zet 'm op.
Price wijst met zijn duim naar beneden. Zijn twee klanten maken het oké-teken en volgen hem langs de wand die ietwat schuin afloopt.
Het natuurgebied voor de kust van Arinaga aan de oostzijde van het eiland is wonderschoon. Het door de Canarische regering uitgevaardigde visverbod heeft ertoe geleid dat deze plek zich in de loop der jaren heeft ontpopt tot een waar lusthof voor duikers. Het is een kantduik, wat zo z'n voordelen heeft. 's Morgens het busje van de duikschool in, twintig minuten al rijdend kletsen, omkleden naast de wagen, en vanaf de kant te water. Geen loodrechte afdalingen, maar een langzaam aflopende bodem waardoor er weinig stress ontstaat. Behalve dan bij jezelf, eikel, denkt Price cynisch.
Voorzichtig daalt hij af. De zandbodem ligt op 30 meter, een diepte waar hij vandaag niet eens aan wil denken. Als een moederkloek waakt hij nu over het buddypaar dat op minder dan anderhalve meter van hem verwijderd is. Eén fout is stom, twee onvergeeflijk. Mocht er in deze branche zoiets als wisselgeld bestaan, dan is hij er ruimschoots doorheen. Op het moment dat de dieptemeter 22 meter aangeeft, laat hij overdreven duidelijk zijn rechterhand die horizontaal in het water ligt aan het jonge echtpaar zien en pompt hij wat lucht in zijn trimvest waardoor de afdaling stopt.
Het tweetal imiteert hem voorbeeldig, zodat zij gedrieën de neutrale status bereiken. Hij strekt zijn rechterarm vooruit en maakt twee vinslagen die beheerst ogen maar onzeker aanvoelen. Een behendige draai van 180 graden doet hem met zijn rug naar de bodem toe belanden. Hierdoor krijgt Price in één oogopslag de informatie waarover hij als duikleider moet beschikken.
Achter zijn buddypaar ligt de rest keurig uitgetrimd de omgeving te bekijken. De onderlinge afstand tussen de paren is pak 'm beet 4 meter, zo schat hij haastig in. De dieptes waar-

op wordt gedoken liggen tussen de 20 en 25 meter. Prima. Veel sneller dan normaal het geval is draait hij weer terug in de normale duikhouding. Een gejaagde zucht ontsnapt naar de oppervlakte waar de druk zowel letterlijk als figuurlijk beduidend lager is.

Het gezelschap bevindt zich aan de rechterkant van een 80 meter breed rif dat in de vorm van een halve kom recht voor hen ligt. Tussen de zandbodem en het rifdak schreeuwt een variëteit aan kleur en zeeleven om aandacht.

Zoals praktisch iedereen die deze plek voor de eerste maal bezoekt, reageren de duikers vol vervoering. Vingers wijzen enthousiast, ogen glanzen, pretaccolades tekenen zich rond ademautomaten af.

Met de handpalmen omhoog steekt Price zijn armen naar voren. Zonder enig voorbehoud accepteren de duikers het geschenk waarvoor ze zelf betaald hebben, en zwemmen in de richting van de rifwand. Zelfs bij het machopaar heeft de geestdrift toegeslagen. Als een stel opgeschoten knapen die een meisjesrok ondeugend zien opwapperen, schieten ze naar voren.

Terwijl zijn klanten aan hun ontdekkingsreis beginnen, knikt Price naar Claudia en Carmelo. Op dit punt van de trip heeft een doordachte positionering de hoogste prioriteit. Ze schakelen over van mandekking naar een zoneverdediging, zoals de voetbalfanaat Carmelo pleegt te zeggen. Een manier van bewaken die alleen opgeld doet bij uitstekend zicht, zoals vandaag het geval is.

Met een tussenliggende afstand van 15 meter vormen ze gedrieën een denkbeeldige lijn op 20 meter diepte. Hiermee verdelen ze het rif in drie sectoren van ongeveer 25 bij 20 meter. Zoals in de briefing is afgesproken ligt het diepste punt rond de 25 meter, terwijl het rifdak pas aan het einde van de duik bezocht zal worden. Van diep naar ondiep, het veiligste duikprofiel.

In de verte ziet hij Carmelo een gebaar maken. Claudia beantwoordt dit, draait zijn kant op en geeft het oké-teken. Het team is in positie, het observeren kan beginnen.

Carmelo bevindt zich aan de rechterkant van het rif. De plek waar de duikers hun expeditie beginnen. Vanaf 25 meter langzaam langs de wand pionieren, om aan de linkerzijde op het rifdak te eindigen. Vandaar op het gemak over het rif terug naar de kant.
Alles gaat zoals gepland, bemerkt Price. Vanuit Carmelo's sector stijgt een complete divisie luchtbellen naar de oppervlakte, Claudia heeft de eerste snelheidsmaniakken al in haar vizier, en zelf staart hij naar de rifwand waarlangs een school spitse trompetvissen hautain paradeert.
Als hij zich tijdens voorafgaande duiken in deze positie bevond, draaide hij zich altijd om. Vanuit zijn linkerooghoek hield hij dan de dichtstbijzijnde duikers in de gaten, terwijl met zijn rechteroog het almachtige blauw werd bewonderd. Meestal verborg de oceaan haar levende schatten, soms had hij geluk. Een oeroude schildpad in een oneindige glijvlucht, een school dolfijnen waar de innerlijke beschaafdheid van afstraalde, of het scherpe silhouet van de solitaire blauwe haai.
Vandaag draait hij zich niet om. Vandaag is het de omgekeerde wereld. Wordt híj bekeken door de grote plas die meer geheimen kent dan er verhalen op de wereld zijn. Betast de uitstraling van het onwezenlijk grote oog zijn lichaam.
'Beheers je.'
Zelfs op 20 meter diepte laat de sluierende paniek zich niet wegfilteren. Om zijn zinnen te verzetten checkt hij voor een duikinstructeur triviale dingen als diepte, duiktijd en luchtverbruik. Vooral in het laatste is hij geïnteresseerd. Het is overduidelijk dat hij zich ongemakkelijk voelt, toch is het luchtverbruik normaal te noemen, concludeert Price. Uit pure opluchting ademt hij fors in, waarna een behoorlijke stoot luchtbellen opstijgt.
Lul, berispt hij zichzelf in stilte.
Het eerste buddypaar zwemt zijn sector binnen. Ze bevinden zich op een keurige 15 meter diepte, schat hij vlot in. De lichaamstaal van de jonge echtelieden spreekt boekdelen. Plezier is hun metgezel. Zij heeft duidelijk de broek aan, be-

merkt Price. Gedwee gaat de blik van manlief naar de plaatsen die haar wijsvinger als interessant kwalificeert.
Lul, denkt hij opnieuw.
Price wendt zijn ogen even van de duikers voor hem af. De overzichtsituatie is even duidelijk als geruststellend. Op het paar vóór hem na, is het pact van duikers al in zijn geheel binnen Claudia's zone beland. Carmelo is mee opgeschoven en bevindt zich nu naast haar.
Een tweede buddypaar zwemt Price' sector binnen, waarna hij de weidse blik terugbrengt tot een zicht op de denkbeeldige rechthoek tegenover hem.
Met veel uiterlijk vertoon glijdt het macho-koppel zijn beeld binnen. Vier handen wijzen nadrukkelijk naar beneden. De reden hiervoor is Price snel duidelijk. Zes stevige stingrays zweven vlak over de zandbodem. Misschien mag je het wel dansen noemen, zó gracieus bewegen de roggen zich voort. Er zit één fors exemplaar tussen, ziet Price. De spanwijdte van het dier bedraagt toch gauw 2 meter, terwijl de puntige staart de lengte van een mannenarm heeft.
De overige duikers hebben de trektocht van de roggen eveneens opgemerkt. Ze laten de geheimen van het rif even voor wat ze zijn, en volgen de parade met argusogen.
Op het moment dat Price het wel voor gezien houdt, ziet hij in het kielzog van de platvissen iets bewegen. Hoewel het opstuivende zand het uitzicht even maskeert, weet hij het zeker. Een krabbenfamilie trippelt nerveus over de bodem. En dat doen ze niet zonder reden. Er zit voedsel tussen hun scharen. Het is wit.
De schakelaar in zijn hoofd die al geruime tijd op het punt van tuimelen stond, gaat nu definitief om. Een onzichtbare hand grijpt hem bij de keel en knijpt. Zijn adem stokt. Het is alsof de luchttoevoer stagneert, zodat hij diep en nerveus inademt. Het jachtterrein van de rillingen heeft zich tot zijn hele lichaam uitgebreid.
Price draait zich vliegensvlug om. Zijn pupillen groeien en groeien. Wat eens zijn grote liefde was, is plotsklaps een levensgrote bedreiging. Met de blik van een man die door op-

komende waanzin overvallen is, kijkt hij in het oneindige. Het blauwe gordijn is rimpelloos, geen silhouet te bekennen. Nergens stuivend zand als onheilsbode voor een drama dat zijn weerga niet kent.
Hij draait terug. Kijkt nu bedrieglijk standvastig. De oogopslag van iemand die de hel heeft bezocht en daar ten koste van alles nooit meer terug wil komen.
Aan één enkele overzichtelijke blik heeft Price genoeg. Er is nog tijd, weet hij. Het is mogelijk om iedereen het water uit te bonjouren voordat het écht gaat spoken.
Hard zet hij aan. Het buddypaar dat het dichtst bij de bodem zwemt, is zijn doel. Vlak voordat hij bij de mannen aangekomen is, wijst hij in zijn vlucht beslist naar boven. Twee paar ogen kijken hem vol onbegrip aan. Vijf seconden later wurmt Price zich tussen hen in en grijpt hij beide macho's onder de oksels. Drie vinslagen later lost hij de menselijke vracht.
'Naar het rifdak!' schreeuwt hij tegen het beduusde tweetal. Terwijl hij naar het volgende buddypaar zwemt, wijst Price met zijn rechterduim overduidelijk naar de oppervlakte. Hij is ervan overtuigd dat Claudia en Carmelo hem begrijpen. Zij waren er tenslotte bij, dus moet hetzelfde onheilspellende voorgevoel ook door hun lichamen razen.
'Rifdak!' brult hij tegen het jonge koppel. Mede door de plotsklaps opstijgende mannen, komt de boodschap duidelijk bij hen over. Zonder dralen gaan ze omhoog.
Tot zijn opluchting bemerkt hij dat zijn vrouw en beste vriend direct tot handelen zijn overgegaan. Beheerst doch beslist begeleiden zij de resterende paren naar het rifdak.
Price negeert de waarschuwingspiep uit zijn computer die hem meldt dat hij te snel stijgt en zwemt naar de ontmoetingsplaats. Een tussensprint kan geen kwaad, denkt hij in een split-second. Straks kan er voldoende worden uitgegast.
Als eerste bereikt Price het rifdak. Atletisch draait hij zich om, waardoor hij zicht krijgt op het diepe blauw met al haar luguberheden. Tussen de ontelbaar stijgende luchtbellen door speuren zijn ogen naar onraad of voorbodes daarvan. Afgezien van wat vreemde kleurschakeringen in de verte die

evengoed door het zonlicht, of het gebrek eraan, veroorzaakt kunnen worden, is er niets verontrustends te zien.
Goed zo, denkt Price, ik ben op tijd. Heel even speelt er een heimelijke glimlach rond zijn mondhoeken.
De duikers die op het rifdak aankomen, sommeert hij op hun knieën plaats te nemen. Een halve minuut later zitten vier paren achter elkaar, terwijl Claudia en Carmelo de rij sluiten. Zij dienen de denkbeeldige trein voort te stuwen, hijzelf zal als de locomotief ervan fungeren.
De forse slagen waarmee hij het sein van de terugtocht aangeeft, zijn even zelfverzekerd als ze eruitzien.
'Volgen!' schreeuwt Price, terwijl zijn rechterarm aangeeft dat de menselijke trein in beweging dient te komen. Gehoorzaam zwemmen de duikers achter hem aan.
Zijn ogen schieten van links naar rechts en van onderen naar boven. Nergens een spoor van stofwolken of grote rovers. Perfect. Het simpele feit dat hij naar zijn voorgevoel heeft geluisterd, bespaart iedereen een hoop ellende!
De race over het rifdak verloopt voorspoedig. Opgestuwd door Claudia en Carmelo blijft het gezelschap strak in zijn spoor. Negen meter, nog steeds geen activiteiten die duiden op gevaar. Een bedrieglijke rust, weet hij. Straks breekt hier de hel los.
Zeven meter. De kant komt in zicht. Hij kijkt nogmaals naar achteren om zich ervan te vergewissen dat niemand in moeilijkheden is of spoedig gaat komen. In volle vaart geven Claudia en Carmelo gelijktijdig het oké-teken.
Drie meter. Hij geeft het buddypaar dat hem op de vin volgt het teken om op te stijgen. Ze bevinden zich nu vlak bij een rotsplateau waarop het, zelfs behangen met een duikuitrusting, eenvoudig lopen is. De daaropvolgende buddyparen verdwijnen naar de oppervlakte, waardoor hij enkel met zijn geliefde en Carmelo overblijft. In gedachten feliciteert hij het superteam dat het 'm weer geflikt heeft. Een overduidelijke grijns is de projectie van zijn gedachte.
Wanneer hij zijn duim omhoogsteekt, verschijnt er direct een gestrekte hand in zijn blikveld.

Verbaasd kijkt hij naar het door Claudia gegeven stopteken. Zijn verwondering stijgt als zijn vrouw in alle rust haar onderwaterlei pakt en begint te schrijven. Tien seconden later leest hij: *Wat is er aan de hand?*

In eerste instantie is Price te verbouwereerd om te reageren. Hij staart naar woorden die zo logisch lijken, maar in deze situatie als zin ridicuul overkomen. Dit kan niet waar zijn, denkt hij compleet overdonderd. Zij hebben allebei die afschuwelijke nachtduik meegemaakt. Hier en nu waren er dezelfde voortekenen. Je kunt me toch niet vertellen dat...

Hij kijkt in twee paar vragende ogen. Licht uitdagend houdt Claudia beide handpalmen omhoog. In haar ogen is allesbehalve angst te lezen, eerder een twinkeling. Ook in Carmelo's lichaamstaal is geen vrees te bespeuren. De divemaster hangt lichtelijk verveeld in het water. Met een half oog volgt hij de bewegingen van een dozijn zeebrasems die dieper water opzoeken.

Prooi die recht in de muilen der jagers zwemmen, denkt Price. Ervan overtuigd dat elk moment een dolgedraaide rover zich op de bescheiden school werpt, blaast hij langzaam uit. Geleidelijk veranderen de vissen echter in stipjes die uiteindelijk zachtzinnig door de oceaan worden verzwolgen. Zonder dat hierbij tanden aan te pas komen.

Het spreekwoordelijke kwartje valt. Met de kracht van een tien-euromuntstuk dat vanaf een toren op iemands hoofd belandt.

Price sluit zijn ogen. De schaamte omarmt en beklemt hem ongenadig. In het zwart voor zijn ogen verschijnen talrijke sterretjes. De automaat geeft ternauwernood de hoeveelheid adem waar zijn longen om vragen.

'Shit,' zegt hij verwijtend. 'Shit, shit, shit.'

Hij heeft zichzelf onsterfelijk belachelijk gemaakt. Alleen al het idee zijn klanten onder ogen te moeten komen, doet hem duizelen. Toch moet het gebeuren, hij is iedereen een verklaring schuldig. De hoon die ongetwijfeld zal volgen dient hij als een kerel over zich heen te laten komen. Een andere mogelijkheid is er eenvoudigweg niet.

Met een blik waaruit elke zelfverzekerdheid is vertrokken, kijkt hij het tweetal voor hem aan. Het simpele opstijgteken dat hij dan maakt, voelt aan als het optillen van een rots. Gedrieën ontdoen ze zich van hun vinnen en klauteren ze op de kant. Voordat Price iets kan zeggen, voelt hij Claudia's hand op zijn schouder.

'Niets zeggen, Matt, je bent van streek.'

Hij kijkt in de bruine ogen waarin hij ontelbare keren is verdronken zonder in ademnood te raken.

'Laat Carmelo z'n gang maar gaan, die weet overal een oplossing voor.'

Price knikt timide. Als Claudia had gezegd dat emigreren naar Timboektoe de enige mogelijkheid zou zijn om onder deze afgang uit te komen, had hij hoogstwaarschijnlijk ook toegestemd.

'Naar de bus toe lopen, Matt,' hoort hij zijn vriend kalm zeggen. 'Kin enigszins op de borst. Het moet erop lijken dat je ziek bent.'

Dat ben ik ook, voornamelijk in m'n kop, denkt Price, maar hij houdt wijselijk z'n mond. Als een regisseur die exact weet hoe hij deze specifieke scène hebben wil, geeft Carmelo zijn laatste aanwijzing.

'Blijf naast hem lopen, Claudia, normale tred. Kijk een beetje bezorgd, niet overdrijven.'

De groep duikers staat naast de bus. Her en der liggen uitrustingsstukken. Price voelt dat alle ogen op hem gericht zijn. Het liefst zou hij heel hard 'Sorry' roepen, want dit theater druist behoorlijk tegen zijn inborst. Toch blijft hij volharden in de rol die hem is opgedragen. Carmelo is namelijk een meester in het naar zijn hand zetten van situaties, waarvan hij in het verleden veel profijt heeft gehad.

Precies op het moment dat een van de macho's het woord wil nemen, slaat de divemaster toe.

'Dit komt er nou van, Matthew,' zegt hij op een toon die zweeft tussen verwijtend en medelevend. 'Je mag dan een groot hart hebben, het lichaam zegt een keer "stop", amigo.' Hij geeft Price een speelse tik op zijn schouder. 'Ga je nu

maar gauw omkleden, ik doe de nabriefing wel, oké?'
Price knikt. Ongevraagd pakt Claudia ter ondersteuning zijn duikfles vast. Met de snelheid van een hoogbejaarde wurmt hij zich uit het trimvest. Een lichte zucht waaruit vermoeidheid spreekt, vervolmaakt de akte van het semi-treurspel.
Achter Price' rug maakt Carmelo een veelzeggend gebaar met zijn hoofd naar de groep toe. Met een paar grote stappen neemt hij afstand van zijn vriend en zet een samenzweerderig gezicht op. Als door een magneet aangetrokken, klitten de duikers om hem heen. Van hun gezichten druipt de nieuwsgierigheid af.
'Matthew had vanmorgen 39 graden koorts,' fluistert Carmelo net hard genoeg voor zijn toehoorders. 'Claudia heeft hemel en aarde bewogen om deze duik af te lasten, maar helaas...' Hij kijkt vluchtig over zijn schouder om zogenaamd te controleren of Price nog steeds buiten gehoorafstand is.
'Ook mijn pogingen liepen op niets uit. Er moest en zou gedoken worden.'
'Die mensen hebben zich erop verheugd,' herhaalde hij keer op keer. 'Zijn argument bevat tevens enige waarheid, want pas op hè, die gozer is zo koppig als een ezel.'
Hij leunt iets naar voren. Het clubje is nu als was in zijn handen; gedwee imiteren ze deze beweging. Alle hoofden zijn dicht bij elkaar, waardoor het tafereel iets weg heeft van een stiekeme bijeenkomst van een dubieus genootschap.
'Doordat hij zich niet goed voelde, verbruikte hij meer lucht dan een absolute beginneling. En zoals jullie allemaal weten, gaat een instructeur nooit aan de octopus van een klant liggen lurken. Da's hun eer te na, ze gaan bij wijze van spreken liever de pijp uit.'
Er wordt begrijpend geknikt. Het idee alleen al dat een instructeur bij een cliënt om lucht gaat vragen, is even onwaarschijnlijk als het beeld van een sjeik die bij de bevolking van Oeganda om ontwikkelingshulp gaat bedelen, weten ze.
'Dus is hij snel opgestegen en heeft jullie meegenomen. Een instructeur laat zijn mensen nooit alleen, zeker Matthew niet.' Opnieuw gaan de hoofden begripvol op en neer.

‘Soms vraag ik me wel eens af wat er in zijn hoofd omgaat. Jullie raden nooit wat hij tegen me zei toen we nog maar nauwelijks het water hadden verlaten.’ Alleen de wind geeft een antwoord, voor de rest doet niemand een mond open.
Hij trekt ’n uitdrukking uit een van de laden van zijn onzichtbare kast, waardoor precies op het juiste moment zijn gezicht in een masker van ongeloof verandert.
‘“Ik heb minstens een kwartier duiktijd van mijn klanten gestolen,” zei hij. Morgen duiken ze op mijn kosten.’ Carmelo glimlacht op een ongekunstelde manier die past bij echte vriendschap.
‘Aparte vent, die maat van me,’ zegt hij en hij draait zich daarna om.
‘Effe checken hoe het met hem gaat.’
Hij loopt ontspannen naar Matthew en Claudia toe die zich inmiddels hebben omgekleed.
Met ‘Kat in het bakkie’ beantwoordt hij de vragende ogen van het tweetal. ‘Die komen zo,’ voegt hij er nauwelijks hoorbaar aan toe.
Twee minuten later worden zijn woorden werkelijkheid. Uitgerekend de macho die als eerste iets wilde opmerken, komt hun kant op.
‘Hé, uh, Matthew, hoe is het nou met je?’
‘Prima, joh,’ liegt Price, met een lichte aarzeling in zijn stem.
‘Weet je, het was een wereldduik,’ zegt de man vol overtuiging. ‘We hebben genoten, en dat het wat kort was, nou ja, dat kan de beste gebeuren, nietwaar?’ Hij glimlacht vol overgave en geeft Carmelo een opzichtige knipoog.
‘Bedankt, man,’ zegt Price.
‘Als jij je morgen goed voelt gaan we weer mee, en betalen we gewoon. Als er bij mij in de slagerij iemand een worst komt halen, moet hij ook gewoon aftikken. En wanneer de smaak tegenvalt, krijgt hij echt geen nieuwe van me.’
‘Bedankt, man,’ herhaalt Price.
De slager beent weg, waarna Carmelo zijn vriend gespeeld doordringend aankijkt.
‘Waar zou jij toch zonder mij zijn, jochie?’ zegt hij op vlakke

toon, terwijl er pretlichtjes in zijn ogen verschijnen. Daarna breekt er rond zijn mondhoeken een pesterige grijns door. Om het niet uit te proesten, bijt Claudia op de knokkel van haar rechterhand.
'Waarschijnlijk wat minder in de kroeg,' antwoordt Price stoïcijns.

Price kust Claudia's hand die al een kwartier speels door zijn haren wrijft.
'Je bent lief, ik hou van je,' fluistert hij hees.
'Dat weet ik toch.'
Nogmaals kust hij haar hand, waarna het volume van het tjirpende krekelkoor weer nadrukkelijk de nacht vult.
Langzaam trekt ze haar arm terug en draait zich om. Een zucht van onbegrip volgt.
Price negeert de hint. Hij legt beide handen onder zijn hoofd en staart naar het plafond. Een pose waarop hij het afgelopen uur min of meer een patent heeft.
'Ik dacht dat we alles samen zouden bespreken, Matthew,' klinkt het verwijtend, nadat er vijf minuten zijn verstreken. 'Of valt dit soms onder een speciaal hoofdstuk waarvan ik het bestaan niet ken?' Ze gaat rechtop in bed zitten.
'Het gaat over vanmorgen, nietwaar?' Price bevestigt noch ontkent, wat voor haar genoeg bewijs is om dieper op dit onderwerp in te gaan. Ze legt haar rechterhand op zijn borst en speelt met de lichtblonde krulharen die samen een wollige driehoek vormen.
'Niemand is perfect, lieverd. Trek het je toch niet zo aan.' Op het moment dat de woorden haar lippen verlaten, beseft ze dat haar man niet op een dooddoener ligt te wachten.
Te gemakkelijk, goedkoop bijna.
'Ik bedoel,' vult ze snel aan, 'na die vreselijke nachtduik is het toch logisch dat je ineens spoken ziet.'
'Je slaat de spijker op zijn kop,' antwoordt Price monotoon. 'Ik zag spoken die er niet waren.'
'Nou, en wat dan nog?' zegt ze quasi-opgewekt. 'Ik voelde me ook verre van lekker vanmorgen. Je wilt niet weten hoe

vaak ik stiekem in de verte heb gekeken. Elke keer dat ik alleen blauw zag was een verademing, kan ik je in alle eerlijkheid melden.'
Een dunne glimlach verschijnt op Price' lippen. 'Bij mij gebeurde precies hetzelfde,' bekent hij op dezelfde monotone manier. Zijn handen bevinden zich nog altijd onder zijn hoofd, terwijl niets er op wijst dat hij de inspanning van Claudia's rechterhand als prettig ervaart.
'Er is echter één groot verschil,' vervolgt hij na enkele seconden.
Zonder daarbij haar strelingen te onderbreken, kijkt ze hem vragend aan.
'Wat bedoel je daar nou weer mee?'
'Heel simpel,' antwoordt Price met een lichte stemverbuiging. 'Ik raakte in paniek, jij niet.'
Uiterlijk onbewogen neemt ze zijn woorden op.
'Ik denk dat jij een beetje aan het overdrijven bent, Matthew Price.' Hierna daalt haar hand. 'En ik weet ook waar jij op uit bent.'
Haar vingers omsluiten zijn lid. Traag schuift ze het vel op en neer.
'Gelukkig laat je op dit gebied niet je kop hangen,' zegt ze plagerig. Price kreunt zacht ter bevestiging.
'En maar zeuren en klagen, meneertje, terwijl het eigenlijk je geluksdag is.'
Ze buigt voorover en likt met haar tong over zijn eikel.
'Uugh.' Zachtjes drukt Price op haar achterhoofd. Zijn rechterhand woelt in Claudia's bruine haar, zijn linker worstelt met het onderlaken.
In een goddelijk ritme gaat haar hoofd op en neer. De combinatie van zacht en vochtig brengt hem naar de hemelpoort. Automatisch brengt Price zijn heupen omhoog om nog dieper in haar mond te komen. Ze laat het toe, en versnelt haar bewegingen. Wanneer zij er binnensmonds bij begint te kreunen, trekt hij haar voorzichtig maar resoluut naar zich toe.
'Je bent geweldig,' zegt hij met een stem die bol staat van op-

winding. Hij legt zijn vrouw op haar rug, waarna zijn handen haar stevige borsten masseren.
'Verwen me,' is een bevel dat hij gaarne uitvoert. Zijn hoofd daalt, waarna zijn tong moeiteloos haar genotknopje vindt. De kleine cirkels die hij aansluitend draait, brengen Claudia in extase. Vlak voordat zij haar hoogtepunt bereikt, stopt hij. Zijn penis is namelijk zó gezwollen, dat het voor hem in deze houding ondraaglijk wordt. Met een koortsachtige blik van begeerte in zijn ogen dringt hij diep bij haar binnen.
De eerste stoten zijn lang, voorzover mogelijk beheerst en begeleid door een wederzijds gegrom. Gedreven door passie gaat het tempo omhoog. Gegrom gaat over in luid gehijg, waarbij hun gezichten door een grime van wellust worden gekneed.
Op het moment dat Price klaarkomt, duwt hij zijn lid zo ver mogelijk bij haar naar binnen en versteent een fractie van een seconde; alsof hij een mes in zijn rug heeft gekregen. Daarna brult hij ongecontroleerd en gaan zijn heupen snel op en neer.
Terwijl zijn zaad vloeit, bereikt Claudia haar hoogtepunt. In tegenstelling tot haar man stokt haar adem en draaien haar ogen weg. Zeker tien seconden lijkt het erop dat ze is flauw gevallen. Daarna volgt de ontlading.
'Pppppppfffffftttttttttt!!!' is een erotische zucht die uit het diepste van haar ziel komt.
Na een intense en uitgebreide tongzoen rolt Price traag van haar af. Zijn borstkas gaat wild op en neer. Met zijn rechterhand aait hij over Claudia's schaamhaar. Zij pakt zijn hand en duwt twee vingers ervan in haar vagina.
'Mmm, da's lekker,' kirt ze voldaan. Liefdevol streelt haar linkerhand zijn stijve.
'Poeh, dat was de lekkerste wip die ik ooit heb gemaakt,' zegt Price tussen twee ademhalingen door. Hij schuifelt een beetje met zijn kont om nog comfortabeler te liggen.
'Dat zeg jij na elke wip, gek,' giechelt Claudia glimlachend.
'Kun je nagaan hoe geweldig jij in bed bent,' antwoordt Price adrem.

Nadat ze beiden voor het onvermijdelijke plasje het toilet bezocht hebben, keert de rust in de slaapkamer terug. Zeker een halfuur staren ze naar elkaar, het plafond en het open raam waarachter de oceaan haar golven a-ritmisch laat ruisen.
'Gaat het al wat beter, depressief mannetje van me?' vraagt Claudia met een verborgen lach.
Price knikt. 'Ik voel me fantastisch,' meent hij stellig.
'Goed zo, dan staan we morgen hopelijk gezond op en gaan we weer over tot de orde van de dag.' Aansluitend geeft Claudia hem een kus op zijn voorhoofd, waarna ze zich op haar zij in de slaaphouding draait. Price buigt opzij en kust zachtjes haar achterhoofd.
'Dat we weer gezond opstaan is inderdaad te hopen,' fluistert hij. 'Als je met "de orde van de dag" het duiken bedoelt, moet ik je helaas teleurstellen. Ik duik niet meer, ik zeg bewust geen "nooit", maar voorlopig dus niet.' Daarna draait ook hij zich om.
'Welterusten, lieve schat van me.'

6

De secondewijzer van de denkbeeldige klok in zijn hoofd tikt door. Elke seconde kent hetzelfde ritme. Zestig van deze tijdscomponenten beslaan een minuut, en elk uur heeft er hier weer exact zestig van.
Met een wezenloze blik kijkt Ahmed Lotfi voor zich uit. De ruimte waarin ze hem gevangen houden, oogt min of meer zoals zijn instructeurs hebben voorspeld. Kaal, vochtig, slecht verlicht en, wellicht het allerbelangrijkste: afgesloten voor het daglicht zodat hij niet weet waar het oosten is. Een truc die standaard wordt gebruikt bij langdurige verhoren van moslims, in de hoop dat ze vanwege het niet kunnen vervullen van hun religieuze plichten snel zullen breken.
Hij is er echter op voorbereid om zich gedurende zijn verblijf hier – voor het eerst in zijn leven – niet vijf keer per etmaal tot Allah te wenden. Een zonde waarover de instructeurs al vóór aanvang van de training met hem hadden gesproken. Aangezien zijn opdracht van cruciaal belang was, werd de imam ingeschakeld. In een nis van de gebedsruimte verzekerde deze hem dat 'Allah het zou begrijpen'.
Lotfi knippert tweemaal met zijn oogleden. Eén van de zovele zaken waar hij rekening mee moet houden. Omdat hij geconcentreerd telt, krijgen de oogleden de neiging op een vast ritme te gaan knipperen. Zijn ondervragers, volgens de instructeurs in het opleidingskamp de crème de la crème van de Spaanse veiligheidsdienst, zouden hierin wellicht een patroon kunnen ontdekken en daardoor achterdochtig worden.
Hij twijfelt niet aan het feit dat deze mensen hun vak verstaan. Ze werken in drie ploegendiensten. Twee bewakers en één tolk die elke acht uur worden afgelost door drie verse krachten. Ze verhoren hem op onregelmatige tijden. Het is overigens meer eenzijdig praten en dreigen, want van zijn lip-

pen komen geen woorden. Opvallend is wel dat niemand van de aanwezigen horloges draagt. Klein detail waaruit vakmanschap spreekt.
Als een vanzelfsprekend automatisme groeit het getal in zijn hoofd per seconde aan. In eerste instantie leek het onder de knie krijgen van deze onwillekeurige handeling hem een onoverkomelijk obstakel. Een mening die zijn instructeurs niet deelden. Want een mens is tot dingen in staat die elk voorstellingsvermogen tarten, meldden zij hem stellig.
En ze hadden gelijk, weet Lotfi nu. Een getrainde geest en lichaam kunnen inderdaad moeiteloos vier dagen zonder slaap. Eten doet hij letterlijk mondjesmaat, en een paar slokken water per etmaal volstaan. De zeurderige pijn in zijn ribbenkast is een bijkomstigheid die hij met het grootste gemak van zich af kan zetten.
Het belangrijkste is echter dat de klok in zijn hoofd met een bijna metronomische regelmatigheid tikt. Als de kramp hem te veel wordt, gaat hij in de cirkel liggen en sluit zijn ogen. Wat de bewakers ook mogen denken, hij is wakker. Klaarwakker, en de secondewijzer tikt door.
Hij is zelfs in staat zijn gedachten op te splitsen. Zijn instructeurs hebben hem gewaarschuwd dit zo veel mogelijk te vermijden. Maar op sommige momenten is het vlees zwak, wat aangewakkerd wordt door het gegeven dat de klok in zijn hoofd zo precies tikt.
In goeden doen heeft hij een speling van anderhalve seconde per minuut, zo wezen de talloze testen uit. Tijdens periodes waarin hij hardhandig werd ondervraagd of aan extreme kou of hitte werd blootgesteld, kreeg hij een speling van vier seconden per minuut. Aan injecties met waarheidsserums stelden ze hem niet bloot. De kans dat de inlichtingendienst naar deze verboden middelen zou grijpen werd als ‘uiterst klein’ betiteld. Mocht het echter toch gebeuren, dan moest hij van het noodscenario gebruikmaken.
Het grootste gedeelte zit erop, vertelt het getal in zijn hoofd. Tussen nu en enkele uren zal Silva – ook zijn persoonsbeschrijving komt overeen met wat zij hem hebben verteld –

de cel binnenkomen. Het zou voor de vierde maal zijn. En zijn gemoedsrust en gedrag zullen sterk afwijken van de voorafgaande keren.
Dit is het moment waarop hij moet doen wat hem opgedragen is. Met dezelfde overtuiging als waarmee hij in het winkelcentrum te werk is gegaan. Zijn acteerprestatie op dat moment was één van de pijlers waarop deze operatie steunde, prentten zijn instructeurs hem in. Er werd ook veelvuldig op geoefend, met dien verstande dat zijn partner tijdens die sessies zichzelf niet opblies. Constant werd hij erop gewezen dat op het moment suprème zijn kompaan zichzelf wel degelijk tot martelaar zou maken. Dit gegeven, of liever gezegd dit aanzicht, mocht hem niet van zijn stuk brengen. Zijn rol moest overtuigend gespeeld worden, dus vooral geen aarzelingen die enig argwaan zouden wekken.
Zoals met zelfmoordaanslagen en aanverwante activiteiten gebruikelijk is, werd ook Lotfi's rol schromelijk door zijn instructeurs overdreven. In het geval dat hij zou falen, kon er direct op een ander scenario worden overgegaan. Bij grote operaties als deze lagen er altijd verscheidene schema's klaar, alleen de grote lijnen stonden vast. Wat logischerwijze nooit aan de uitvoerders werd verteld. Zij moesten zich belangrijk, onvervangbaar wanen. Hun daad was een opoffering, de grootste die een mens kon doen. Dit was veruit de beste instelling om mee ten strijde te trekken. Tijdens de opleidingen stond daarom het martelaarschap altijd centraal, een gegeven waar nooit aan getornd werd.
Lotfi brengt zijn bovenlichaam wat naar rechts, waardoor de druk op zijn knieën vermindert. Doordat de handboeien slechts drie keer per dag vijf minuten afgaan om de bloedsomloop niet in gevaar te brengen, schrijnt het behoorlijk rond zijn polsen. Geen onoverkomelijke pijn, alleen een dreinerig gevoel. In feite heeft hij tot nog toe de meeste lichamelijke ongemakken overgehouden aan de botsing met die reus, weet Lotfi. Een serie kneuzingen en blauwe plekken, tenminste, dat is wat hij uit de reactie van de dokter begreep. Misschien één of twee gebroken ribben, aange-

zien de man wel een verband rond zijn ribbenkast heeft gelegd.
De tolk was verre van mededeelzaam, om over de bewakers maar te zwijgen. Van hun lippen rolden enkel korte, agressieve zinnen, terwijl hun ogen continu vuur spuugden. Wat de vertaler namens hen vroeg of mededeelde, had uitsluitend betrekking op de aanslag. Over zijn gezondheid werd met geen woord gerept.
Uiteindelijk is de botsing met de reus die uit het niets opdook elk pijntje dubbel en dwars waard geweest, weet hij. Eigenlijk zorgde de zorgzame mastodont er hoogstpersoonlijk voor dat het meest riskante gedeelte van de operatie veranderde in een futiliteit. Hoe ironisch!
Zijn instructeurs waren er namelijk van overtuigd dat de kans op mislukking nét na de ontploffing het grootst was. De ontreddering was op z'n hevigst, met hemzelf als het enige doelwit voor welke wraakoefening dan ook.
De ontsteking in het vest vol springstoffen was uiteraard kundig en niet traceerbaar onklaar gemaakt. Een gegeven waar echter niemand in het winkelcentrum van op de hoogte was. Vanaf dat moment moest hij zorgen buiten het bereik van een verdwaalde kogel, messteek, of een opgehitste menigte te blijven. Een lastige opdracht, aangezien er geen politieagenten te bekennen waren. Op een realistische manier werd een uitermate lastig probleem door de onstuimige actie van die wilde reus in één keer opgelost.
Door de enorme klap is hij een kwartier van de wereld geweest. Toen hij weer bijkwam, volstond een korte blik op het horloge van een politieagent die hem afvoerde. De verloren negenhonderd seconden zijn inmiddels toegevoegd aan het getal dat met de seconde groeit.
Hij leeft nog, de operatie verloopt als gepland en de klok in zijn hoofd tikt door.
Voor de eerste keer sinds dagen wil Lotfi hardop lachen. Hij onderdrukt het euforische gevoel en berispt zichzelf in stilte. De buit is nog niet binnen. Er kunnen dingen misgaan. Pas op het moment dat zijn werkelijke doelwit binnenkomt en de

denkbeeldige cijfers corresponderen met de geplande reactie, loopt zijn missie ten einde. Het volbrengen ervan wordt een verhaal op zich.
Maar dan is hij wel een martelaar. Een levende.
Nadat de operatie succesvol is verlopen, zal hij in Spanje worden berecht. De ongelovige honden zullen hem tot twintig jaar cel veroordelen, vertelden zijn instructeurs hem. In eerste instantie zou hij zijn straf aldaar uit moeten zitten. Tussen andere broeders, aangezien de Europese wetgevingen doorspekt zijn met humaniteit. In vergelijking met een Noord-Afrikaanse cel een welhaast luxeleventje.
Ook is er de mogelijkheid dat Marokko om uitlevering vraagt. Voor hem de beste optie, aangezien hij in het thuisland inmiddels de status van 'levende legende' zal hebben bereikt. Komt bij dat na verloop van tijd de kans op ontsnapping levensgroot is. De bewakers zijn corrupt, zijn medegevangenen kijken tegen hem op en zullen daar waar mogelijk hulp bieden, terwijl zijn wapenbroeders dichtbij zijn en elke kans aan zullen grijpen om hem te bevrijden.
Een behaaglijke gloed maakt zich voor even van Ahmed Lotfi meester. Hij is uitverkoren om binnen afzienbare tijd in Allahs naam de ongelovigen op de pijnbank te leggen. Een heilige missie waarmee hij zichzelf tot levende martelaar maakt. Tevens krijgt zijn gehele familie enorm aanzien in het dorp waaruit hijzelf tien jaar geleden vertrok.
Hoewel het niet aan zijn gelaatsuitdrukking valt af te lezen, is hij dankbaar. Het is een eer om deze opdracht uit te mogen voeren. De hoogst mogelijke eer.
In feite is hij de gelukkigste man van de wereld, realiseert Ahmed Lotfi zich.

Langzamerhand maakt de schemer zich meester van het luchtruim. Er komt weer leven in de straten, de bewoners van Madrid schudden de siëstasluier van zich af en maken zich op voor een uitgebreid avondmaal. Gedurende de zomermaanden vindt Grace Silva-Wagner dit de aangenaamste periode van de dag.

Een stad die ontwaakt uit een onnatuurlijke, gedwongen slaap. Overdag is het namelijk niet te harden vanwege de hitte, dus sluiten de luiken tegen drie uur 's middags om rond de klok van zeven weer geopend te worden. Zelf heeft ze nooit aan de verplichte middagslaap kunnen wennen. Ze heeft het wel geprobeerd, maar verder dan wat indutten, waardoor ze nog duffer opstond dan ze al was, is ze niet gekomen. Waarschijnlijk stond en staat haar Zuid-Afrikaanse bloed het gewoonweg niet toe.
Daarom leek het haar beter tijdens het hitteoffensief te werken. In een ruimte waar een stevige ventilator voor voldoende koeling zorgde.
Haar baan als ichtyologe aan de universiteit van Madrid kende veel voordelen. Een daarvan was de mogelijkheid om veel thuis, meestal via internet, te werken.

Eén van de drie slaapkamers werd tot werkkamer omgeturnd. Aangezien Alfonso de bijkamer naast de keuken al tot zijn kantoor had gepromoveerd, waren alle beschikbare ruimtes nu functioneel.
'Every breath you take, and every move you make,' neuriet ze zachtjes met de radio mee. De kleine meid is net in slaap gevallen, wat betekent dat ze eindelijk een paar uur voor zichzelf heeft. Tijd die ze met alle liefde zou willen inruilen voor een kwartiertje in de armen van haar man.
Op dit soort momenten realiseert ze zich meer dan ooit dat ze ontzettend veranderd is. De voorheen strenge, afstandelijke dr. Grace Wagner die altijd de regie zelf in handen had, is binnen een tijdsbestek van nauwelijks vijf jaar een liefhebbende moeder geworden die stapelgek is op haar man. Een vrouw die compromissen kan maken, wat vroeger niet eens bij haar opkwam. Een vrouw die weliswaar hetzelfde beroep als voor haar huwelijk uitoefent, maar er niet over peinst dit ten koste van haar gezin te laten gaan. Een vrouw ook, die weet dat ze niet langer voor zichzelf, maar voor haar kind leeft.
'Oh, can't you see, you belong to me.' In haar woorden klinkt

meer melancholie door dan in de stem van Sting. Een prestatie van formaat, al is dat wel het laatste waar ze zich nu mee bezighoudt.
'De keerzijde van de medaille, meid,' zegt ze met een diepe zucht. 'Dit wist je toen je eraan begon.'
Ze schudt verwijtend haar hoofd. 'Slaat nergens op.'
Alfonso heeft alles wat een vrouw zich maar kan wensen, realiseert ze zich beschaamd. Hij is romantisch, zorgzaam, en een fantastische vader. Zijn zware baan heeft nauwelijks invloed op het gezinsleven. Elke vrije minuut besteedt hij liefdevol aan zijn dochter en vrouw.
Nog een zware zucht ontsnapt aan haar lippen.
Ze ziet op tegen de nacht. Nadat Alfonso bij haar in Kaapstad was ingetrokken, is hij geen enkele nacht van haar zijde geweken. Tot een paar dagen geleden, dan.
Ze mist zijn geur, de streling van zijn handen op haar huid, zijn lach, zijn tederheid, zijn...
'Hou toch op, joh,' komt er veel te snibbig uit.
Ze draait zich van het raam weg. Madrid kan barsten en het uitzicht ook, denkt ze obstinaat. Wijn, het liefst veel. Ze loopt naar de keuken.
De eerste slok van de Rioja prikt licht in haar keel. Na de tweede is dat over, weet ze, terwijl de derde slok ronduit lekker is. Na het derde glas ziet de wereld er een stuk beter uit, het vierde staat garant voor stompzinnig gegiechel.
Zoals de laatste paar avonden al het geval was, dwalen ook nu haar gedachten af naar Gran Canaria. Toeval, gewoon toeval, prent ze zichzelf voor de zoveelste maal in.
Op dat eiland in de Atlantische oceaan heeft ze Alfonso voor het eerst ontmoet. Liefde op het eerste gezicht, de eerste keer in haar leven. Tevens de laatste maal; ze heeft haar geluk gevonden.
De omstandigheden toen waren verre van ideaal. Alfonso werkte in een andere functie bij Nueve en stond op het punt om de dienst op een onprettige manier te verlaten. Wat, nadat ze verliefd waren geworden, ook prompt gebeurde. Zijzelf werkte in het team van haaienexpert Ethan Cohen aan

een oplossing voor een immense school van hoofdzakelijk hamerhaaien die het eiland in een wurggreep hadden. Uiteindelijk verdwenen de haaien en vluchtte Alfonso naar Kaapstad waar zij jarenlang geluk kenden. Ze genoten met volle teugen van het leven. Geld, het eeuwige struikelblok in talloze zaken, was voor hen geen probleem. Alfonso was van gegoede komaf en bezat een aanzienlijk vermogen. Omdat zij altijd gewerkt had, stond er op haar bankrekening een stevig bedrag.

Grace neemt een tweede slok, die voorspelbaar beter smaakt. Haar rechtervoet tikt clichématig mee met een ouderwets rock-'n-roll-nummer op de achtergrond. Hoewel ze beseft dat het zinloos is, kijkt ze voor de derde keer in tien minuten op haar horloge.
Alfonso belt vanuit Gran Canaria, dat staat vast. Heeft hij elke dag trouw gedaan. Alleen het tijdstip wisselt.
Zelf kan ze hem niet opbellen. Daar zijn duidelijke afspraken over gemaakt. Soms bevindt hij zich eenvoudigweg in situaties waarin het onmogelijk is om een telefoongesprek te voeren. Situaties die inherent zijn aan zijn vak en waarover zij zo min mogelijk na wil denken, wat ze desondanks vaak doet.
De derde slok is inderdaad lekker. De vingers van haar linkerhand frunniken ongedurig door haar lange, donkere haar.
'Bel nou toch,' zegt ze half smekend, terwijl in de andere helft van haar stem opkomende irritatie doorklinkt. Alsof ze met haar groene ogen het gerinkel af wil dwingen, kijkt Grace naar de telefoon. Een zinloze actie, want alleen de muziek voorziet het appartement van geluid.
Met 'Gezeik!' schiet ze uit haar slof. Niet dat het haar ook maar iets kan schelen, aangezien de kleine meid in dromenland is. Dan staat ze op. Hoewel ze er een bloedhekel aan heeft als Alfonso tijdens een zeldzame driftbui gaat lopen ijsberen, geeft ze zich er nu zelf aan over. In zichzelf mopperend loopt ze plichtmatige rondjes door de kamer. Doordat ze geregeld stopt voor een slok, worden haar rondetijden tra-

ger en slinkt de inhoud van haar glas drastisch. Als ze richting keuken wandelt voor een pitstop, gaat de bel.
Verwonderd kijkt ze op. Iedere bezoeker meldt zich namelijk eerst bij Igor, de portier, die er op zijn beurt via de intercom melding van maakt.
Nieuwsgierig loopt ze naar de deur. De verrassing is groot als ze door het kijkgaatje een grote bos bloemen ziet. Van vreugde maakt haar hart een paar extra slagen.
'O, Alfonso, lieverd toch!'
Ze priegelt nerveus aan de sloten om zo snel mogelijk de bos bloemen die haar man heeft gestuurd in ontvangst te nemen. Alle veiligheidsmaatregelen die hij haar meerdere malen op het hart heeft gedrukt, zijn nu verworden tot futiliteiten die ergens ver in haar hersens zijn opgeborgen.
'Wat heb ik een geweldige man,' zegt ze op het moment dat de deur opengaat. Haar gezicht straalt. In een paar seconden heeft het neerslachtige in haar gemoed de geest gegeven. Wat rest is een gevoel van opluchting, blijdschap... liefde.
'Hallo,' zegt ze opgetogen tegen het achter de bloemen verstopte gezicht. Haar rechterhand reikt naar de tastbare liefdesbetuiging van Alfonso.
Vanuit het niets wordt een stinkende lap tegen haar gezicht gedrukt. Ze wil zich terugtrekken, maar een sterke hand rond haar pols verhindert dit.
Daarna wordt het zwart voor haar ogen.

Door een optrekkend waas ziet ze zichzelf liggen. Naakt. Evenals haar enkels, zijn haar polsen met touw vastgebonden aan de spijlen van het bed. Haar armen zijn half gestrekt, terwijl ze door de touwen gedwongen wijdbeens ligt.
Haar spiegelbeeld wordt iets scherper. De mistflarden in haar hoofd trekken beetje bij beetje op. Ik lig op bed, meldt haar enigszins terugkerende verstand ongevraagd. Ik lig in een spiegel te kijken die Alfonso ooit in een dolle bui aan het plafond heeft gehangen. Een onschuldig attribuut dat de sekspret moest verhogen. Maar wat doe ik hier dan alleen? Waar is het gespierde lijf dat op me hoort te liggen?

Een pleister over mijn mond, vreemd, die hoor ík toch te gebruiken? En waarom heeft hij me vastgebonden, daar houdt hij toch helemaal niet van?
Zonder dat ze zich ervan bewust is, draaien haar ogen weer helemaal in de juiste stand. Doordat de chloroformwalm oplost, functioneren ook haar hersenen weer naar behoren.
Als de beelden van kortgeleden zich in een flits voor haar ogen afspelen, haalt ze krachtig en luidruchtig door beide neusgaten adem. Daarna spant ze zowel haar arm- als beenspieren en zet zich schrap. Het helpt niets. De touwen zijn te sterk, de ijzeren spijlen van het bijna antieke bed oerdegelijk.
Ze buigt haar hoofd ietwat naar voren. Gelijktijdig schieten alle haartjes op haar lichaam overeind.
Tussen haar benen, recht tegenover haar onderbuik, zit een man op zijn knieën. Hij is lang, draagt een groene legerjas en heeft opvallend grote, magere handen die hij bijna zedig voor zijn borstbeen houdt. Zijn ogen zijn half gesloten, waardoor het lijkt alsof hij in trance is. Hij prevelt een onverstaanbare taal, waarbij zijn lippen snel op en neer gaan. Hierdoor maakt zijn baardige gezicht rare bewegingen, – een indrukwekkend scala aan zenuwtrekken.
De logica waarmee zij als wetenschapper elke dag geconfronteerd wordt, verlaat haar. Van pure angst, die nu pas werkelijk bezit van haar neemt, spert ze beide ogen wagenwijd open. De gil die daarop volgt, wordt gesmoord in de pleister.
De man stopt met murmelen en kijkt haar met een intense, maar afwezige blik aan. Hij houdt een benige linker wijsvinger rechtop voor zijn mond. Daarna haalt hij uit zijn jas een fors mes tevoorschijn. Met de punt ervan wijst hij nonchalant naar rechts.
Ze buigt haar hoofd naar links en wordt geconfronteerd met een afschuwwekkend beeld.
Op de stoel die in het dagelijks leven als decoratie dienstdoet, zit haar dochtertje Carmen. Rondom haar lijfje zit een touw dat tevens aan de stoel is vastgebonden. Ook zij heeft een pleister over haar mond. Alleen haar voetjes hebben enige

bewegingsvrijheid en bungelen verslagen tussen de twee stoelpoten.
Een folterende pijn maakt zich van Grace meester. Duizenden onzichtbare naalden folteren haar zenuwgestel, waardoor haar onderrug zich kromt. Haar adem stokt, haar hart bloedt. Een onverzettelijke prop in haar keel belet haar het slikken.
Nadat er vijf verschrikkelijke seconden die aanvoelden als een decennia zijn verstreken, trekt de aanval weg. Ze ademt, slikt weer en haar onderrug glijdt terug in een natuurlijke positie. Nauwelijks bijgekomen van de mentale klap begint ze ongecontroleerd te rillen. Een spastische trilling die van haar enkels tot aan haar schouders trekt. Vreemd genoeg krijgt de bizarre bibber geen vat op haar gezicht, zodat ze in de spiegel heel erg scherp haar eigen lijf ziet creperen.
De mespunt in haar rechterkuit geeft weliswaar een stekende pijn, maar zorgt eveneens voor betrekkelijke rust. Het trillen houdt abrupt op. De ogen die haar aankijken zijn donker, tegen zwart aan en gloeien koortsachtig. Een fractie van een seconde sluit ze haar oogleden en richt haar blik op Carmen.
Voorzover ze het in kan schatten, heeft haar lieve schat niet gehuild. Ze heeft er natuurlijk geen idee van hoe lang ze bewusteloos is geweest, maar ze ziet geen traantjes en haar roze nachtjaponnetje lijkt droog. Uit de donkere kijkers die ze van haar vader heeft geërfd, staat hoofdzakelijk verbazing te lezen. Het is echter geen spontane, natuurlijke verwondering, die een kind van haar leeftijd zo nadrukkelijk uit kan stralen, maar een flauw aftreksel ervan. Alsof ze gedrogeerd is en hierdoor de wereld door een rustgevende bril ziet.
Grace maakt oogcontact. De angst die haar zo nadrukkelijk bij de keel had, delft het onderspit tegen haar moederinstinct. Ze dwingt zichzelf een liefdevolle blik naar haar kind te verzenden. De kleine meid is nauwelijks twee jaar oud, de kans is bijzonder groot dat ze geen flauw benul heeft van wat zich hier afspeelt. Helemaal als die hufter haar iets heeft toegediend.

Denk! Legt ze zichzelf op, denk helder!
De man voor haar is ontegenzeggelijk een Noord-Afrikaan. Een Marokkaan, weet ze voor de volle honderd procent zeker. Hij is hier om haar te verkrachten. Simpelweg omdat ze de vrouw is van Alfonso Silva, de chef van Nueve die 2.000 kilometer hiervandaan op Marokkaanse terroristen jaagt.
Dit is het feit dat ze onder ogen moet zien. Accepteren. De man gaat haar toch wel nemen, of ze tegenwerkt of niet. Waar het nu om gaat is dat haar dochtertje zo weinig mogelijk psychische schade oploopt. Wat betekent dat ze niet mag tegenstribbelen, het moet ondergaan. En het laatste wat ze moet doen is huilen, een gemoedstoestand die in de beperkte denkwereld van haar kind met verdriet geassocieerd wordt.
Zo moet het gebeuren, denkt Grace. Gelijktijdig met deze vaststelling speelt haar maag op. Ze slikt krachtig. Je kunt niet overgeven! spreekt ze zichzelf toe. De pleister duwt alles terug, zodat je stikt! Ze slikt driemaal achtereen, waarna haar maag meewerkt en tot rust komt.
Als reactie op de geveinsde logica slaat de ontreddering keihard toe.
Ze ziet zichzelf liggen; open, weerloos, in afwachting van het onheil dat onafwendbaar is.
Ze denkt aan haar man, maar ziet een stotende schoft en voelt warm bloed langs haar dijen druipen.
'Mmmhhh,' kreunt ze vol walging. Een zurige smaak vult haar mond, de eerste tranen wellen op.
Het vocht legt een waas over haar ogen, waardoor de scherpte uit haar blik verdwijnt.
Hoewel het gedempte 'mmmiiiii' haar nauwelijks bereikt, heeft het op Grace het effect van een kanonslag. Carmen roept om haar moeder, terwijl op haar gezichtje beginnende angst in plaats van verbazing zich aftekent.
Je kind, denk aan je kind! Zorg dat ze weer in die trance komt!
Ze perst haar oogleden op elkaar in de hoop dat het vocht verdwijnt. Aansluitend trekt ze, zo goed en zo kwaad als

het gaat, beide mondhoeken omhoog. Een knipoog die uit het diepste van haar ziel komt, volgt.
Samen met de geveinsde warme blik heeft de gekunstelde glimlach het gewenste resultaat. Haar kleine meid is stil, en er verschijnt weer iets van vertrouwen in haar donkere oogjes.
De man voor haar beweegt, waardoor het oogcontact wordt verbroken. Met rustige bewegingen, die hevig contrasteren met de woeste blik in zijn ogen, haalt hij een groezelig, witte zakdoek tevoorschijn. Hij legt het vod op haar schaamhaar, waarna zijn vingers kalm de knopen van zijn gulp openen.
Onaangekondigd schiet er een zenuwtrek door haar linkerwang. De spieren in haar rechterdij beginnen daaropvolgend aan een verkrampende dans. Ze negeert de toenemende angst en opspelende pijn. De blik die ze naar haar dochter zendt moet doorgaan voor 'guitig'. De wanhoopspoging slaagt wonderwel, aangezien Carmen haar rechterwang ietwat optrekt; een blijk van herkenning.
Haar belager pakt de zakdoek met zijn rechterhand op, waardoor ze geen zicht heeft op zijn linkerhand die zijn geslachtsdeel uit zijn broek haalt. De man sluit opnieuw zijn ogen. In een traag ritme gaat zijn linkerhand op en neer. De zakdoek blijft het gordijn dat de toeschouwers een kijkje achter de coulissen ontneemt.
Iets wat sterker is dan haar wil, trekt haar blik naar het plafond. De weerspiegeling van de masturberende man is schokkend. Het vervult haar met een walgingwekkend ontzag. Het lid van de man doet niets onder voor het geslachtsorgaan van een volwassen pony, wat direct de slome bewegingen van diens hand verklaart. Als versteend kijkt ze met wijd opengesperde ogen naar het monster met het ene, afzichtelijke oog. De lijfelijke aanwezigheid van de wanstaltige penis verpulvert het miniem opgebouwde zelfvertrouwen. De gedachte aan de vreselijke pijnen die het gedrocht bij haar aan gaat richten, maakt haar tot een onzalige slappe pop.

Onverstoorbaar vervolgt de man zijn vreemdsoortige zelfbevrediging. Een onmelodieus, onverstaanbaar gemurmel begeleidt zijn seksuele activiteit.
'Djnmmmmaghhh selmnnnnno gedrnonommmm.'
Vreemd genoeg neemt het idiote gezang wat van Grace' spanningen weg. De vraag 'Waarom de zakdoek?' is een voorzichtige opmaat naar een handvol vragen en constateringen die zich razendsnel in haar hersens nestelen.
Gedreven door een onverwachte kracht kijkt ze de man aan. Deze ziet haar niet, want hij houdt beide oogleden krampachtig gesloten.
'Ohnnndjaaa laahmna ipolhmnoooo.' Achter de zakdoek vervult zijn linkerhand de onzinnige plicht.
De man heeft geen oog voor haar, beseft ze nu. Enkel vanaf de oppervlakte bezien hebben zijn handelingen een seksuele lading. In het tanige gelaat is echter geen spoortje van opwinding te bespeuren. Deze schoft trekt zich af om lichamelijk klaar te komen. Geestelijk is hij heel ergens anders. Hij gaat haar niet verkrachten.
Ze voelt haar krachten toenemen.
De zakdoek suggereert schaamte, eventueel een afkeer voor vrouwen, niet-Arabische vrouwen, wellicht. Ondanks de naakte toestand waarin ze zich bevindt, windt zij hem niet op, weet ze zeker. Verre van dat.
Het is iets religieus, het gedwongen toekijken van Carmen moet daar een rol in spelen.
... Het mes, o mijn god, dat vreselijke mes.
Voordat de gruwelijkheden van een rituele slachting vat op haar krijgen, ontsnapt er een sissend geluid van de lippen van de man. De zakdoek die zijn geslachtsorgaan verbergt, verkleurt op enkele plaatsen.
Het orgasme duurt zeker tien seconden, waarna de Marokkaan met één hand zijn penis onhandig in zijn broek terugstopt en de zakdoek welhaast plechtig op haar onderlichaam deponeert.
De plakkerige vochtigheid bezorgt Grace terstond kippenvel. Ze wil eigenlijk naar haar dochter kijken, maar haar blik

priemt naar de handen van de man waarin zomaar een mes kan verschijnen.
De benige vingers pakken de zakdoek. Geprevel komt van zijn lippen.
'Onmmiidabah smeghdri volluroditha.'
Hij begint bij haar rechtervoet. Eerst de tenen, dan de bal, waarna de onderkant volgt. De hele voet komt aan de beurt. Aansluitend de kuit en het scheenbeen. Nauwgezet gaat de zakdoek over haar lichaam, er wordt geen enkele plek overgeslagen.
Grace ondergaat de waanzin met onregelmatige ademhaling. De gloeiende ogen die haar weigeren aan te kijken en de walgelijke lap die haar lichaam betast, zijn in combinatie even angstaanjagend als het onzichtbare vlijmscherpe mes. Ze wendt haar hoofd af van de vernederende handelingen.
Carmen geeft nog altijd geen kik. Godzijdank kan ze uit de blik in de ogen van haar dochter niets afleiden wat op angstgevoelens wijst.
De vochtige zakdoek bereikt haar bovenlichaam. Eén voor één wrijft de man over haar grote borsten. In zijn houding is geen spoortje van opwinding te bekennen. Zijn optreden en motoriek hebben meer weg van een ambtenaar die op een zaterdagmorgen zijn auto in de was zet, dan van het onmens dat hij in werkelijkheid is.
Via haar hals bereikt de smerige lap haar mond. Op het moment dat de penetrante geur haar neusgaten binnen stroomt, kokhalst ze. Met moeite blijft haar maaginhoud op de juiste plaats.
Nadat haar voorhoofd en haren de behandeling hebben ondergaan, steekt de Marokkaan de zakdoek weer in zijn binnenzak. Twee tellen later ligt het grote mes in zijn hand.
Van ontsteltenis haalt Grace zo diep adem dat haar neusvleugels ervan trillen. Elk sprankje hoop is door de werkelijkheid verslonden. Ze gaat sterven, weet ze. En Carmen ook.
De man buigt zich voorover. Het mes flitst.
Haar linkerarm zakt, het touw is doorgesneden.

Hij blijft in dezelfde positie, zijn linkerhand reikt naar haar mond. In één vloeiende beweging verwijdert hij de pleister. De enorme hoeveelheid lucht die haar keel binnenstroomt, zet haar longen voor even in brand.
Met exact dezelfde uitdrukking op zijn gezicht gaat de man weer rechtop voor haar zitten. Het mes verdwijnt in zijn linker binnenzak, terwijl hij zijn linkerhand in de rechterkant van de jas steekt.
Een zwart pistool verschijnt. Plechtig geeft hij het wapen met links door naar zijn rechterhand. Daarna strekt hij deze zijwaarts. Het pistool is nu op het lichaampje van Carmen gericht.
'Neeeeeeeeee!!!' gilt Grace. Ze wil overeind komen, maar haar linkerarm weigert dienst.
'Hamnaaaa obgnoo indaaari.'
De man kijkt haar aan. Zijn ogen zijn inmiddels twee donkere gaten van waaruit de weerspiegeling van een menselijke ziel een onmogelijkheid is.
Hij buigt zijn arm, zet het pistool op zijn eigen slaap en haalt zonder dralen de trekker over.
Bloedspetters spatten op haar kleverige huid.
Deze keer kan Grace zich niet meer inhouden. Ze draait haar hoofd naar rechts en geeft onbedaarlijk over.

Las Palmas is Las Palmas niet meer, concludeert Alfonso Silva tot zijn spijt.
Tekens van recessie en opkomende verloedering hebben ook hier sporen achtergelaten. Weliswaar in mindere mate dan in de grote steden op het vasteland, maar de aftakeling is duidelijk zichtbaar.
Het bruisende centrum schuimt hooguit nog wat na. Felle, sprankelende knipperlichten zijn vervangen door minder energievretende sobere verlichting. Een akelig hoog percentage gevels doet het zelfs zonder neonreclame. Reden daarvoor is de leegstand in de panden eronder.
Een situatie die vijf jaar geleden ondenkbaar zou zijn. Het kloppende stadshart was de bron van welvaart, plezier, ge-

luk en liefde. Van dat laatste is hij het levende bewijs. Hier vond hij de liefde van zijn leven, bracht hij de eerste nacht met haar door.
De situatie verwondert hem toch enigszins. Zelfs hier op de Avenida Mesa y López is er nauwelijks sprake van enige drukte. In plaats van sterk te stromen, druppelt de slagader van Las Palmas geleidelijk.
Wellicht heeft hij het zich te rooskleurig voorgesteld. De enige stad ter wereld die, ongeacht de economische misère of andere ellende, altijd geeft. Bijzonder onrealistisch, weet hij nu. Ook Las Palmas heeft geïncasseerd, behoorlijk zelfs.
Op het trottoir heeft hij zo goed als het rijk alleen. Tien uur 's avonds, echt te gek voor woorden. Aan de overkant van de straat bij McDonald's, waar het in zijn beleving toch altijd afgeladen was, bevindt zich meer personeel dan klanten. Hij heeft er goed zicht op, aangezien het razende verkeer van weleer nu uit een paar taxi's en een handvol personenauto's bestaat.
Het terras voor hem, waar hij ooit de mazzel had dat er iemand opstond zodat hij een paar whisky's kon nuttigen, is uitgestorven. Alleen de staande ober tuurt mistroostig voor zich uit.
De hakken van een hem tegemoetkomende dame tikken pittig; een rare gewaarwording in een straat waar vroeger het geluid van een misthoorn nog moeiteloos door de stadsgeluiden zou zijn opgeslokt.
'Buenas noches,' zegt hij zoals het een *canario* betaamt. Beleefd, maar altijd licht flirtend.
De vrouw kijkt niet op of om, versnelt zelfs haar pas.
'Geweldig,' mompelt Silva teleurgesteld. Het angstige gedrag zegt hem genoeg, Las Palmas is hard op weg daar aansluiting te vinden waar afscheiding een must is.
Er is een aarzeling in zijn tred, terwijl de hakken gehaast verder trippelen.
Het terras. Goeie, ouwe tijden.
'Ach, waarom ook niet?' fluistert hij in een sentimentele grijns.
'Buenas noches, signor!' De glimlach van de ober mag als op-

recht blij worden betiteld. Met een wijd armgebaar maakt hij Silva op een grappige manier duidelijk dat er geen reserveringen op de rol staan.
'Whisky con hielo, por favor,' zegt Silva, terwijl hij zich in een stoel laat zakken.
'Claro, signor,' antwoordt de man vriendelijk.
Silva leunt wat achterover en laat het stadsbeeld aan zich voorbij trekken. Het is vergelijkbaar met de drukte van een middelgrote stad op de peninsula tijdens een doordeweekse avond. Een fout verhaal als je jezelf qua inwonersaantal de zevende stad van Spanje mag noemen.
'Las Palmas, wat maak je me nou?' vraagt hij zich binnensmonds af.
Historische woorden, vijf jaar geleden op dit terras door hemzelf uitgesproken. In een andere context. Een zin waarin toen voornamelijk bewondering de boventoon voerde.
De whisky verschijnt, waarna hij nipt. Zijn handen blijven daar waar ze zijn. Hij is inmiddels lang genoeg met roken gestopt om de zoekbeweging naar sigaretten in een vroeg stadium te onderdrukken. Whisky en sigaretten, een heerlijke, dodelijke combinatie. Zelfs na al die rookvrije jaren kan hij de grandioze smaak op zijn gehemelte voelen.
Hoewel hij zich specifiek op zijn opdracht wil concentreren, blijft de vergelijking nadrukkelijk door zijn hoofd spelen.
Met 'Ten hoogste vijf minuten', laat hij voor even de teugels vieren die al dagenlang uiterst strak aangespannen zijn.
Hij geeft de opgeslagen beelden carte blanche om te integreren. Heden en verleden wisselen elkaar af.
Hij ziet zichzelf op dit terras zitten. Vol goede moed, een lastige opdracht als metgezel.
Gran Canaria, mensen die de letter s niet uitspreken, de linker richtingaanwijzer gebruiken op het moment dat ze stoppen en te pas en te onpas het woord *'cosa'* gebruiken. Grappig.
Spanjes grootste toeristenoord dat bedreigd wordt door een extravagant grote school haaien.
Minder leuk.

In vergelijking met de problemen waarmee hij nu geconfronteerd wordt, lijkt de opdracht van weleer een uitstapje van de plaatselijke padvinderij.
Da's natuurlijk de grootst mogelijke onzin, weet hij. Toch voelt het zo.

Vijf jaar geleden was hij allesbehalve een groentje. Zijn sporen bij Nueve had hij echt wel verdiend. De opdracht bleek vanwege het welhaast bovennatuurlijke gedrag van de haaien duivels lastig. Eromheen had hij ook nog eens van doen met een zooitje corrupte medewerkers, die op gezag van zijn toenmalige chef er een beroep van maakten zijn zaakjes zo veel mogelijk door de war te schoppen.
Afijn, denkt hij nonchalant, uiteindelijk heb ik gewonnen.
Hij kijkt nietszeggend om zich heen en constateert dat het op straat iets drukker wordt.
Het verkeer trekt aan, wat groepjes jongeren slenteren hoogst ongeïnteresseerd rond, het oude vertrouwde geroezemoes van een op gang komende stad begint weer ietwat aan te zwengelen.
'Las Palmas, spreek uit La Palma,' mompelt hij schalks. Zeg dat maar eens op het vliegveld in Madrid, en je hebt een grote kans op het eiland La Palma of op Palma de Mallorca te belanden.
Maspalomas bus, ook zo'n mooie. *'Mapaloma bu*, ofwel de *guagua.'*
Zijn rechter mondhoek stijgt. Humor is niet zijn sterkste kant. Flauwe grappen als deze zijn een zeldzaamheid waarvan hij even op zijn eigen manier geniet.
In zijn linker ooghoek tekent zich de dichtstbijzijnde actie af. Samen met hun zoontje neemt een echtpaar plaats. Het ventje is een jaar of vijf oud en behoorlijk opgewonden.
'Hola, muchacho,' dolt de ober met het mannetje.
'Hola caballero,' zegt deze vrij snedig voor zo'n hummel.
Op Silva's gezicht verschijnt opnieuw een glimlach. In zijn gezichtsuitdrukking ligt echter meer weemoed en verlangen dan blijdschap. Het thuisfront meldt zich.

Een van de eerste dingen die de nieuwe rekruten bij Nueve wordt geleerd, is dat je tijdens het werk nooit en te nimmer aan geliefden mag denken. Automatisch ben je dan namelijk minder scherp, waardoor je onbewust je eigen leven, en dat van je teamleden in gevaar kunt brengen. Bij voorkeur neemt de dienst daarom niet-gebonden mannen aan. Alleen wanneer een persoon over zulke exceptionele talenten beschikt, wordt er een uitzondering gemaakt.

Aangezien Silva niets menselijks vreemd is, dwalen zijn gedachten af naar zijn gezin in Madrid. De beelden die nu op zijn netvlies verschijnen zijn dermate mooi en lief, dat de werkelijkheid om hem heen ergens op de achtergrond figureert. Zijn gezichtsuitdrukking blijft echter exact hetzelfde.

'Papa, mag ik een ijsje?' zet hem weer met beide voeten in de hoofdstad van Gran Canaria. De beelden verdwijnen even snel als ze opgekomen zijn.

Het grote verschil met de vorige keer is dat ik nu iets heb om naar terug te keren, spreekt hij zichzelf in stilte toe. En hoe scherper ik blijf, des te eerder ben ik thuis.

Hij staat zichzelf toe de ogen te sluiten en de twee gezichten waar zijn leven om draait nog eenmaal op te roepen. Hij geniet een halve minuut die in een lichtflits voorbijgaat. Daarna schudt hij resoluut met zijn hoofd en kijkt strak voor zich uit.

Na dagen binnengezeten te hebben moest hij er even uit. In zijn eentje evalueren. Tevens een vergaande beslissing nemen zonder dat daarbij de muren op hem afkomen. Weg uit het zenuwcentrum dat hem behoorlijk op zijn zenuwen begint te werken.

Er is voldoende informatie. Vooral op het vasteland is veel succes geboekt. De sleutelvragen wie? en waarom? zijn met aan zekerheid grenzende vermoedens al beantwoord.

Ze kennen de identiteit van de meeste stumpers die voor de zuidkust van het eiland zo erbarmelijk aan hun einde zijn gekomen. Straatarme, onschuldige berbers die met loze beloften van goed betaald werk zijn gelokt. Ze weten ook door wie.

DNA-onderzoek heeft verder aangetoond dat de omgekomen terrorist eveneens een Marokkaan was, een zekere Mustafa Saleh. Diepgaand onderzoek bracht aan het licht dat de man zijn opleiding in een kamp in de woestijn van Algerije had genoten. Wie er achter de schermen in dat hol der verderfelijkheid aan de touwtjes trekt, is hun bekend.
Zijn naam is Saddiki Khlifa, een Algerijn. Kopstuk in de wereld van het internationale terrorisme. Hofleverancier van Salafia Jihadia, hechte banden met Al-Qaeda. Een religieuze fanatiekeling die in principe nergens voor terugdeinst.
Toch hebben ze er zo hun twijfels over dat Khlifa achter de aanslagen zit. Het religieuze en politieke wordt namelijk te nadrukkelijk door een commercieel waas omfloerst.
Een stijl die niet past bij de Algerijn.
Doordat het opleidingskamp in de Algerijnse woestijn qua omvang tot de grootste ter wereld behoort en voorzien is van de benodigde faciliteiten, trainen er ook andere groeperingen. Zelfstandige cellen die de ruimte van Khlifa 'huren'.
De meest gevreesde onder hen wordt geleid door Khalid Mossaoui. Een ongekend stuk schorem die naar alle waarschijnlijkheid eindverantwoordelijk is voor beide aanslagen. Zijn naam stond al hoog op de zwarte lijst van door Europol verdachte personen van het plegen en voorbereiden van terroristische aanslagen.
De Marokkaanse veiligheidsdienst werkte voorbeeldig samen en voorzag hen van extra informatie. Als eis werd echter wel gesteld dat, mocht het tot een arrestatie op Spaans grondgebied komen, het stuk vuil per ommegaande aan Marokko zou worden uitgeleverd. Een eis die door het ministerie van Justitie werd ingewilligd.
Mossaoui was een gegadigde voor de doodstraf. Mocht het niet zover komen, dan zou hij na zijn arrestatie in elk geval nooit meer van de vrijheid kunnen proeven.
Een schurk van het zuiverste water, weet Silva inmiddels. De dossiers die hij heeft bekeken liegen er niet om. De man heeft een strak geleide organisatie die daarentegen complex in

elkaar steekt. Een naamloze club, wat in die kringen opvallend is.
Mossaoui is de onbetwiste leider. Onder zijn directe commando staat een tiental getrouwen die uit verscheidene opleidingskampen strijders rekruteren. Het onderkomen van Khlifa dient daarbij als uitvalsbasis.
In naam van de 'Jihad' worden deze soldaten ingezet. Volledig geïndoctrineerde mensen, die in de heilige overtuiging verkeren in de naam van het geloof tot martelaar te worden verklaard.
Objectief bekeken is dit in de meeste gevallen ook wel zo.
Naast zijn reguliere bezigheden heeft Mossaouis organisatie eveneens een commerciële tak. Voor veel geld worden er klussen aangenomen die blind door zijn strijders worden uitgevoerd. Op het oog religieuze of politieke aanslagen die feitelijk een zakelijke of persoonlijke achtergrond kennen. Huurmoordenaars, dus.
'Jij bent echt aan de beurt, hufter,' gromt Silva tussen zijn tanden door.
Zoals bij andere kopstukken het geval is, draait het ook hier om het lokaliseren van dit geboefte. De man heeft geen vaste verblijfplaats, reist van plek naar plek. Per auto, helikopter of vliegtuig. Zolang het maar onvoorspelbaar blijft, is niets te dol.
Toch krijgen we hem te pakken, denkt Silva grimmig. Dit soort uitvaagsel loopt altijd tegen de lamp. Het kan lang of kort duren, maar we nemen hem te grazen. De verrader slaapt nooit, en tegen de lange arm van Nueve is in principe iedereen op den duur kansloos. Als zij hun zinnen op iemand hebben gezet, dan gaat ie voor de bijl, daarvan is hij overtuigd.
Khalid Mossaoui is zo iemand.
Hoewel de terroristenleider wel degelijk door zijn hoofd blijft spoken, laat hij het 'waarom' naar de oppervlakte van zijn geest drijven.
Ook op deze vraag is het antwoord voorhanden.
Opnieuw speelde bij het beantwoorden van de vele vragen

die rezen, de Marokkaanse inlichtingendienst een voorname rol. Het gezamenlijke doel was de opdrachtgever.
Er is inmiddels een lijst met daarop vijf kandidaten. Uiteindelijk blijft er één over. Hoewel alle mannen op die lijst zwaar gefortuneerd zijn, zal al het geld op de wereld ontoereikend blijken om de repercussies die volgen het hoofd te bieden.
Zowel in Spanje als Marokko zijn de consequenties van de aanslagen hard aangekomen, weet hij. In een lang telefoongesprek heeft de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken hem in niet mis te verstane bewoordingen de politieke gevolgen van de aanslagen duidelijk gemaakt.
Het verdrag van Córdoba lijkt een vroege dood te sterven.
Na de verschrikkingen op Gran Canaria is de politieke vijfde colonne naar de pers gaan lekken. Tegenstanders die in alle geledingen van de maatschappij vertegenwoordigd zijn, zagen hun kans schoon. Nadat de pers de basisovereenkomsten uit het verdrag op straat gooide, laaide de discussie op.
Inderhaast ingelaste items in actualiteitenrubrieken, vaak live, zorgden voor hevige discussies. Op straat werd er door het volk aan deze twistgesprekken een vervolg gegeven.
In sommige gevallen liep de kwestie uit de hand, waarna de politie op moest treden. Aloude haatgevoelens speelden op en menigmaal klonken er kreten als ‘kankerbuitenlanders’ en ‘tering-Marokkanen’ via de tv in Europese huiskamers door.
Niet alleen in Spanje was het flink bal. De Franse president gaf haar zuiderburen een verbale oorveeg en ging nog een stap verder door protest aan te tekenen bij de periodieke voorzitter van de EU – Duitsland, dat als boezemvriend van de Fransen betiteld kan worden – vanwege incorrecte, politieke handelswijze van een EU-lid.
De Franse pers was sinds tijden eensgezind en liet geen spaan heel van het Spaanse optreden inzake de toetreding van Marokko tot de EU. Een solistische actie die slechts diepe afkeuring verdiende was het standpunt dat door tientallen

monden en evenzoveel columnisten uitentreuren werd herhaald.
De sfeer die in Marokko heerste, kon lastig onder woorden gebracht worden. Een mengeling van woede, ongeloof, berusting en onmacht. Een gevoel dat echter niet concreet in beeld gebracht werd. In tegenstelling tot Europa heerst er in Marokko nog steeds een 'screen'-beleid. Beelden en onderwerpen die op de staatstelevisie uitgezonden worden, dienen eerst het ministerie van Informatie te passeren. Hierdoor was de regering in staat de berichtgeving naar wens aan te passen.
Toch praatte men in de grote steden over niets anders. De door overheidswegen gecensureerde versie was daar echter niet van toepassing. Ook andere lezingen over de gebeurtenissen en de consequenties ervan vonden hun weg naar Marokko. Verantwoordelijk daarvoor waren de talloze schotelantennes die tegenwoordig een stevig deel van het stadsbeeld opeisen.
'Is het lekker, bink?' hoort hij de ober aan de jongen vragen.
'Sí signor!' antwoordt het knulletje opgetogen. De donkere pupillen in zijn ogen stralen van plezier. Heel even laat Silva zijn blik over het jonge gezin dwalen.
Het eerste wat hem opvalt zijn de ouders. Niet de mensen op zich, maar hun bestelling.
Eén flesje mineraalwater met daarbij twee glazen.
Recessie, denkt hij, zelfs op dit uitje wordt bespaard. Wat voor de mensen pleit, is dat ze wél gaan. Puur om het kereltje te plezieren, terwijl ze het zich waarschijnlijk maar nauwelijks kunnen permitteren.
Vol zelfverwijt wendt hij zijn blik af.
Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig, Silva, berispt hij zichzelf. Wat is dit voor 'n onzin? Gaat de keiharde chef van Nueve nu ineens de weke amateur-socioloog uithangen? Sodemieter lekker op, zeg!
Je zit hier om een beslissing te nemen over het leven van een terrorist. Letterlijk.
Het leven of de dood. Geen tussenweg mogelijk.

Zo gauw ze met waarheidsserums beginnen is het doodvonnis een feit. De man heeft dagenlang niet gesproken en zal zich tot het uiterste tegen de drugs verzetten. Dus moeten ze door en door. Uiteindelijk zal Lotfi iets loslaten en daarna bezwijken. Alle spannende spionagefilms en boeken ten spijt, waarin de met drugs ingespoten held stevig zijn kiezen op elkaar houdt en het ook nog eens overleeft.
Onzin, weet hij. Jammer genoeg, want niemand beleeft voldoening aan een executie, want dat is het. Toch lijkt het de enige optie.
De kans dat de man überhaupt over informatie beschikt is gering. Het is een vaste regel dat cellen die uit enkele personen bestaan alleen met hun eigen opdracht bezig zijn en niets weten over de activiteiten van andere cellen. Niettemin moeten ze het proberen. De man heeft uiteindelijk een verleden en is klaargestoomd door de instructeurs van een terroristische organisatie. Alles wat ze te horen krijgen, is tenslotte meegenomen.
De opening, die ene kleine aanwijzing waarmee de bal aan het rollen gaat, heeft zich nog niet aangediend. De teams van Nueve werken zich een slag in de rondte. Zowel hier als op het vasteland. Op het vliegveld en in de haven van Las Palmas draait de guardia civil overuren. Er zijn zelfs plaatselijke CESID-informanten ingezet.
Dit alles om datgene te voorkomen waarvan zij overtuigd zijn dat het op stapel staat: een nieuwe, bloederige aanslag.
Silva steekt zijn hand op en bestelt nog een whisky met ijs. De kelner knikt, waarna hij in het voorbijgaan het echtpaar dat vertrekt goedenavond wenst. Het joch ontvangt als toegift een aai over zijn bol.
'Gracias,' zegt Silva wanneer het glas voor zijn neus verschijnt.
'De nada,' antwoordt de man.
El jefe de Oficina numero nueve neemt een slok. Hij voelt de beslissing zwaarder en zwaarder wegen, wat impliceert dat deze genomen moet worden.
'Er is een minieme kans dat we het verdrag nog kunnen red-

den, Alfonso,' hoort hij de staatssecretaris zeggen. Het bandje is de laatste uren door zijn hersens grijs gedraaid.
'Maar dan moet er verdraaid snel een resultaat geboekt worden. En hoe je het voor elkaar krijgt, kan me eigenlijk weinig schelen.'
Silva knikt traag, doch bevestigend. Het laatste restje humane weerstand staat op het punt van breken.
Het zachte gerinkel in de borstzak van zijn lichtgele overhemd stelt de executie uit.
Aangezien elk lid van Nueve uit veiligheidsoverwegingen geen nummerherkenning heeft, drukt zijn duim op het groene telefoonsymbool.
'Sí?'
De stem die hij hoort is van Antonio Odelga, zijn tijdelijke plaatsvervanger in Madrid.
Op een rustige, gemoedelijke toon begint deze tegen hem te praten. Terwijl de seconden wegtikken, trekt het bloed systematisch uit Silva's gezicht. Hij probeert te slikken, wat niet lukt. Het wordt licht in zijn hoofd.
Als Odelga is uitgesproken, verbreekt hij de verbinding en legt een biljet van twintig euro neer. Zonder dralen staat hij op en loopt via het trottoir pardoes de weg op. Een taxi gaat vol in de remmen, waarna hij het portier opent, instapt en een bevel snauwt.
De ober kijkt de wegstormende auto met open mond na.

Tegen alle regels in, laat Silva zich recht voor de villa afzetten. Hij betaalt, laat het wisselgeld zitten, loopt naar de poortdeur en toetst zijn geheime code in. Gadegeslagen door het dienstdoende Nueve-lid dat inmiddels heeft gecheckt of code en persoon overeenkomen, opent de poort zich.
Hij loopt direct door naar zijn kantoor, opent de lade van zijn bureau en haalt een matzwart dienstpistool tevoorschijn. Vervolgens loopt hij met vaste tred naar de kelder.

Ahmed Lotfi is in trance, tenminste, dit probeert hij de aanwezigen voor te spiegelen. In feite werkt zijn brein op volle

toeren. Twee uur geleden is het eerste hoofdgetal waar hij dagenlang naartoe heeft geteld, bereikt. De marge tot het tweede hoofdgetal, dat tevens de deadline is, bedraagt zes uur, oftewel 21.600 seconden. Nog 14.400 seconden te gaan, meldt zijn getrainde brein.
Het getik op de deur wekt zijn nieuwsgierigheid, maar heeft geen invloed op de accuratesse van de klok in zijn hoofd. Hij ziet door de spleetjes van zijn toegeknepen oogleden de enorme bewaker door de ruit kijken en daarna openen.
Hij herkent de man die op hem afkomt als de chef, degene waar het allemaal om draait. De man heeft een metamorfose ondergaan, bemerkt hij in enkele seconden. Een tweede, meer gedetailleerde blik, wordt hem niet gegund.
De man staat al voor hem en strekt zijn rechterarm. Hij voelt de afdruk die de mond van de loop in zijn voorhoofd achterlaat. De koude kus die aan de eeuwige omhelzing voorafgaat. Het staal mag dan onverzoenlijk en kil zijn, voor Lotfi is het de poort die leidt naar de hemel op aarde. Hij hoeft hem alleen maar te openen.
Hij trekt zijn oogleden zo hoog mogelijk op, waarna een uitdrukking van pure angst in beide ogen verschijnt. De fake gaat door voor echt, weet hij. Daar heeft hij voor de spiegel genoeg op geoefend. Dit is zijn moment, hier en nu moet het gebeuren.
De uitentreuren ingestudeerde rilling rolt over zijn lijf. Ook zijn neusvleugels trillen uiterst nerveus, een lastige eigenschap die hij met de nodige moeite onder controle heeft weten te krijgen.
Tijdens zijn act neemt hij het gezicht vóór hem op. Dit om het laatste procentje twijfel te elimineren.
De ogen die hem strak aankijken, huizen in een gelaat dat vertrokken is van haat. De kleur van het gezicht is asgrauw, de huid staat zo gespannen dat er elke seconde vanaf nu scheurtjes in kunnen verschijnen. Woedezweet parelt op de gitzwarte wenkbrauwen.
Lotfi begint te snikken, terwijl hij inwendig juicht.
Het is definitief zo ver, weet hij nu zeker.

Silva snauwt tegen de tolk, waarna deze vlak naast hem komt staan.
De loop van het pistool blijft onveranderd tegen zijn voorhoofd aangedrukt.
'Hij wil weten wanneer de volgende aanslag is,' zegt de op leeftijd zijnde man in accentloos Marokkaans. Een vraag die de verscheidene tolken hem al talloze malen hebben gesteld.
Niet happen, legt hij zichzelf op. Nog niet.
Hij wekt nog een paar rillingen op, gelijktijdig verlaten tranen zijn ooghoeken.
'Ik... ik kan niets zeggen,' zijn de eerste woorden die hij sinds zijn detentie spreekt.
De tolk vertaalt, waarop Silva iets onverstaanbaars tussen zijn tanden sist. Aansluitend spant hij de haan van het pistool.
'Als je nu geen antwoord geeft, schiet hij,' zegt de tolk zo neutraal mogelijk.
'En ik weet zeker dat hij het meent,' voegt hij er op dezelfde toon aan toe.
Lotfi's lichaam stopt met rillen. Met een blik waaruit totale ontreddering spreekt kijkt hij zijn belager aan. Daarna sluit hij beide oogleden en laat een stevige hoeveelheid lucht uit zijn longen ontsnappen.
De zucht zegt meer dan duizend woorden. Het is zover. Optisch is zijn weerstand gebroken.
'Shopping Center Yumbo,' fluistert hij praktisch onhoorbaar.
Silva's gelaatsuitdrukking blijft zoals ie was. Slechts een taai restje ratio weerhoudt zijn vinger ervan de trekker over te halen.
Het afgemeten Spaans dat volgt is voor Lotfi onverstaanbaar geratel, toch kent hij de strekking van de volgende vraag.
'Wanneer, op welke manier en door wie?' zegt de vertaler koel.
Hij slikt enkele malen en spreekt met zijn afhangende schou-

ders de taal van een gebroken man. Zijn aarzeling verhoogt de dramatiek.
'Nu!' bijt Silva hem toe.
'Vrijdagavond om tien uur, automatische wapens. Weet niet wie.'
De druk op zijn voorhoofd neemt toe. Doordat Silva enigszins met de loop draait, scheurt zijn huid. Hij voelt bloed over zijn neusbeen stromen.
'Dit is alles wat ik weet,' jammert hij luid.
'Alstublieft, heb medelijden, dit is alles wat ik weet!'
Silva kijkt hem nog vijf seconden doordringend aan. Daarna ontspant hij de haan en draait zich om.
Geheel volgens plan zakt Lotfi in elkaar. Zogenaamd een flauwte van de angst.

7

Thuisblijven, de ultieme manier van uitgaan, denkt Abdelkader Ben Brahim. Vergenoegd wrijft hij in z'n handen.
Het dwaze verdrag van Córdoba is officieus van de baan. De strop is al om de nekken van de verantwoordelijke politici geknoopt. Elk moment kan er aan de hendel getrokken worden, waardoor het luik van het schavot zich opent.
De Spaanse oppositie schreeuwt het hardst. Ongetwijfeld vallen daar de eerste politieke slachtoffers. Een stevig handje geholpen door de Fransen.
'Ha, ha, ha,' lacht hij vals.
Tja, het is waarlijk een grandioos gevoel als een vooropgezet plan ook werkelijk slaagt. En de manier waarop. Zo gemakkelijk... zo voorspelbaar.
Als de rook eenmaal is opgetrokken, zullen enkel de coupeplegers de kinderen van de rekening blijken te zijn. De posities van de ware machthebbers blijven onaangetast. Sterker nog, na verloop van tijd zullen ze er alleen maar sterker op worden. Een natuurlijk proces dat op onnatuurlijke wijze in stand wordt gehouden. Pure geschiedenisles, weet Ben Brahim.
Terwijl in de verte de zon in de Sahara zakt, snuift hij etensgeuren die vanuit de keuken zijn ontsnapt op. Vanavond staat er schapenkop op het menu. Mits goed bereid, een delicatesse. De gekookte hersenen en de wangen voorop.
Het water loopt hem bijna letterlijk in de mond. Couscous erbij, wat meegebakken tomaatjes en ui, als nagerecht pannenkoeken met honing. Zalig!
Een brede grijns verschijnt op zijn gezicht. De glimlach van een overwinnaar.
Tijdens zijn aardse bestaan zal hij met luxe en weelde omringd blijven worden. Hier op zijn landgoed of gedurende lange reizen die hij ooit nog eens gaat maken.

‘En als ik het dicht bij huis wil houden, maar er toch even uit ben, dan huur ik gewoon de Oriënt Expresskamer in het La Mamouniahotel,’ zegt hij op een quasi-verveelde toon.
Hij lacht spottend om de grap die in de betere kringen van Marrakech circuleert.
‘Als ik niet had ingegrepen, was er weinig te lachen voor jullie overgebleven, stelletje snobs.’
Het overgrote deel van de rijken kent hij persoonlijk, de rest van horen zeggen. Nare, verwende nesten die hun handen nooit vuil hebben gemaakt aan zoiets banaals als werken. Voor de buitenwereld notabelen met belangen in gerespecteerde ondernemingen.
Hij weet wel beter.
Een uitzondering daargelaten, heeft het gros aanzienlijke bedragen geïnvesteerd in zaken die door het verdrag van Córdoba hevig geïnfecteerd hadden kunnen worden. Variërend van kleine hasjplantages in het noorden, middelgrote levensmiddelenfabrieken die de Westelijke Sahara bevoorraden, tot minderheidsbelangen in wat voor soort mijnen dan ook in het zuiden.
Investeringen die ook in de toekomst lonend zullen blijken.
Dankzij hem.
Niemand zal het ooit weten. Dus zal er ook nooit iemand bewonderend naar hem opkijken en zeggen: ‘Bedankt dat je onze belangen hebt verdedigd’. In elk geval niet waar het deze zaak betreft.
Het leven gaat verder alsof er nooit een verdrag van Córdoba heeft bestaan. Wat van overheidswege hevig gestimuleerd zal worden. Arabieren worden namelijk ongaarne aan een mislukking herinnerd.
Grote verliezers zijn ongetwijfeld de Saharawi’s. Een prachtontwikkeling.
Marokko zal in de nabije toekomst nooit meer de fout maken haar soevereiniteit aangaande de Westelijke Sahara in de waagschaal te leggen. Zelfs als er zich ooit nog zo’n enorme kans à la Córdoba aandient, zal zowel de koning als de regering zich terughoudend opstellen.

Ondanks de censuur van bovenaf heeft de stem van het volk zich duidelijk laten horen. Alle, vooral financiële, voordelen ten spijt, wenst het overgrote deel geen directe associaties met Europa.
Hij grijnst schurkachtig. Zoals in het verleden al zo vaak is gebeurd, zal de VN-Veiligheidsraad ongetwijfeld de zoveelste resolutie aannemen die de impasse van de afgelopen decennia moet doorbreken. En het Front POLISARIO zal dit opnieuw toejuichen. Het overgrote deel van hun mensen bevindt zich in de vluchtelingenkampen van het Algerijnse Tindouf en smacht naar betere tijden.

Het referendumplan wordt maar weer eens uit de kast getrokken. Na veel vijven en zessen spreekt Marokko hier een veto over uit. Heet hangijzer zijn de stemgerechtigden. Volgens Marokko dienen niet enkel de 90.000 autochtone Saharawi's een stemrecht te krijgen, maar ook haar 140.000 naar het gebied geëmigreerde landgenoten.
POLISARIO claimt op haar beurt dat de Saharawibevolking inmiddels is toegenomen tot meer dan 200.000, waarop de Marokkaanse onderhandelaars zich verbolgen van de onderhandelingstafel zullen terugtrekken.
Het aloude liedje. Beter. Geeft hem de kans zijn werk naar behoren af te maken. Maakt het ook voor iedereen een stuk gemakkelijker, aangezien er dan geen POLISARIO meer is om mee te onderhandelen.
Ben Brahim staat op van zijn geliefde bank. In zijn hoofd staat de nummerrekening gegrift waar het resterende bedrag naar overgemaakt moet worden. Veel geld, echter een te verwaarlozen bedrag als je bekijkt welke consequenties alleen toekijken gehad zou hebben.
Twee, hooguit drie jaar, dan heeft hij dit bedrag weer terugverdiend. Wat hem betreft een faire prijs voor zijn eigen toekomst en die van zijn geliefden.
Khalid Mossaoui is een ontegenzeggelijke schoft, maar wel eentje die zijn vak verstaat.
In feite haat hij de man. Toch weerhoudt dat hem niet om,

als het in de toekomst écht nodig zou zijn, opnieuw een beroep op hem te doen.
De heerlijke geuren van de dampende gerechten leiden hem een betere wereld binnen.
Een wereld zonder sujetten als Khalid Mossaoui.
Tenminste, dat maakt hij zichzelf maar al te graag wijs.

Meestal werkt het eentonige geronk van vliegtuigmotoren rustgevend, slaapverwekkend. Vandaag zijn het externe krachtbronnen die in een hoog ritme zijn gedachten opjagen. Ook een weidse blik op het oersaaie landschap onder hem kan daar geen verandering in brengen.
Saddiki Khlifa wil hem spreken. Waarover kan Mossaoui wel raden.
Geld.
De uitnodiging was van dien aard, dat hierover nauwelijks een misverstand kon bestaan. Nadat zijn gasten uit Maleisië waren vertrokken, kondigde een nieuwe bezoeker zich aan.
De man droeg om zijn rechterpink een op het oog simpele, gouden ring. Plechtig draaide hij de ring met de duim en wijsvinger van zijn rechterhand 180 graden. Bijeengehouden door een uiterst fijne platinasetting, verscheen een bloedrode robijn.
Het fonkelende herkenningsteken deed hem schrikken, erkent Mossaoui schaamtevol.
In de loop der jaren heeft hij namelijk tientallen malen zo'n ring gezien. Saddiki Khlifa laat zijn koeriers tijdelijk zo'n kostbare kleinood als herkenningsteken dragen.
De koerier was eveneens in het bezit van een verzegelde envelop. De opdracht of uitnodiging zat hierin. Hoewel er van een uitnodiging geen sprake was; je werd namelijk ontboden. Het ontbieden voorbereiden of zelf ontboden worden is een hemelsbreed verschil.
'Lajraa,' vloekt hij hardop.

Met een vertrokken gezicht en half toegeknepen oogleden waarachter zijn ogen gifgroen vuur spuwen, kijkt hij naar

zijn hondstrouwe lijfwacht. De enige persoon aan wie hij met een gerust hart zijn leven kan toevertrouwen.
Lamtaka kijkt niet op of om. Zijn machtige lijf zit half beklemd in één van de acht ruime stoelen die de privé-jet telt. Elke ademhaling lijkt een verzoeking voor de reus.
Een houding, weet Mossaoui. Een professionele houding, die zijn lijfwacht zelfs in een compleet van gevaar ontblote situatie als waarin ze zich nu bevinden, niet laat varen.
Naast hen beiden is er alleen de piloot. Mocht deze iets geks in gedachten hebben, dan houdt dit op bij de deur van de cockpit, daarvan is hij overtuigd. Het vliegtuig opzettelijk laten crashen is de enige optie. En waarschijnlijk heeft Lamtaka ook daar een oplossing voor.
'Gezeik', sluit aan bij zijn volgende gedachtegang.
Dat Khlifa hem naar het grootste opleidingskamp in deze regio ontbiedt, zegt genoeg. De Algerijn gaat voor uiterlijk machtsvertoon. Even laten merken wie waar op de hiërarchische ladder staat.
Wat dat betreft delf ik het onderspit, weet Mossaoui. Khlifa's organisatie is twee-, zo niet driemaal groter dan de zijne. Khlifa's projecten behelzen immers religie of politiek. Waar hij de prins is, kan de geboren Algerijn doorgaan voor de koning die slechts verantwoording verschuldigd is aan de allerhoogste macht: de raad van het Al-Qaeda-netwerk.
Tot dusverre heeft hij Khlifa nooit op schnabbels, zoals die verderfelijke joden het noemen, kunnen betrappen. Een situatie waarin nu verandering gaat komen. De koning is tenslotte ook maar een mens. Iemand van vlees en bloed die geld ruikt.
Hij kijkt door het ronde venster naar buiten, terwijl zijn hersens vaststellen tot welk percentage hij kan en wil gaan. Zonder dat er één woord gesproken is, weet Mossaoui dat hij een gedeelte van de buit af moet staan. Jammer, maar helaas.
Een goede relatie met Khlifa is essentieel voor het voortbestaan van zijn organisatie. Zowel op dit moment als in de toekomst.
Hij vloekt deze keer ingetogen. De redenering klinkt welis-

waar logisch, toch doet het pijn om geld af te staan aan iemand die daar niets voor heeft hoeven doen. Het is overigens altijd onaangenaam om geld te verliezen, denkt hij wrang.
'Maar misschien peuter ik uit dit nadeel toch nog een voordeel,' fluistert hij.
Tenslotte zijn Khlifa's handen op het moment van incasseren verre van schoon. Voorzover ze dat ooit geweest zijn. Bewijzen daarvoor ontbreken echter.
Het vliegtuig zet de landing in. Door de lucht is het van Algiers naar dit van god en de wereld verlaten oord een stuk van niks. Precies de reden waarom hij voor deze manier van transport gekozen heeft. Ruim zes uur met de auto door de woestijn crossen is allesbehalve plezierig. Helemaal wanneer hij in een humeur als vandaag is. Armer vertrekken dan aankomen is een bittere pil die lastig te slikken is.
Gran Canaria, een leuk project, correcte betaling... Silva.
Hij glimlacht koeltjes. De finale kan nog aardig wat spektakel brengen. En de afloop, tja, hij moet zich toch wel heel erg vergissen wanneer het anders loopt dan door hem gepland.
Silva geniet een goede reputatie. Een vechter én een denker. Een zeldzame combinatie.
Zijn eigen superioriteit staat buiten kijf.
Het is de eerste krachtmeting tussen twee persoonlijkheden. Hoogstwaarschijnlijk een opmaat naar volgende confrontaties die er pas écht toe doen.
Als Silva zo goed is als er beweerd wordt, dan is zijn huidige functie slechts een tussenstation. Bij Nueve zit hij aan de top, dus nationaal is hij uitgekakt. Een hoge, tevens saaie ministeriële bureaufunctie is het laatste wat deze man ambieert. Het bedrijfsleven is een optie, maar geen waarschijnlijke. Daar is Silva te plichtsgetrouw voor, te vaderlandslievend.

'Aaaaahoeeeeeeee.'
De imitatie van een wolf klinkt afschuwelijk, zijn daaropvolgende grijns is daarentegen behoorlijk waarheidsgetrouw. Hij kijkt vlot naar links waar Lamtaka nog even onverstoor-

baar zit. De opmerkelijke capriolen van zijn broodheer schijnen volledig aan hem voorbij te gaan.
'Oké, jefe,' zegt Chillaba op bijtende toon. Een malicieuze grijns vormt nu bijna de helft van zijn gezicht.
'Jouw toekomst ligt op het internationale vlak. Andere diensten zullen ongetwijfeld jouw verrichtingen volgen. Het blijft tenslotte een kleine wereld waarin weinig zaken onopgemerkt blijven.' De spottende glimlach correspondeert nauwelijks met de knikkende beweging van zijn hoofd.
'Externe adviseurschappen bij internationale veiligheidsorganisaties zullen leiden tot een hoge functie bij Europol.'
Hij trommelt wat met de vingers van zijn rechterhand tegen het ronde venster waarachter de golvende woestijn steeds dichterbij komt.
De ontmoeting met Khlifa laat niet lang meer op zich wachten. Praten, afdingen, betalen, klaar. Een directe confrontatie met Silva kan echter nog jaren duren. Een periode waarin dit akkefietje op Gran Canaria als referentiekader geldt. Dit is de enige reden waarom hij het eindspel zo laat verlopen. De opdracht is al uitgevoerd; het beoogde doel bereikt. Dit is een extraatje waarmee hij zowel zijn geldschieter als zichzelf een goede dienst bewijst.
De truc is nog net niet uit het boekje, al scheelt het weinig. De uitvoering is weliswaar origineel, maar de hoeveelheid hiaten zal het zogenaamde plan uiteindelijk in duigen doen vallen.
Nadat Silva, zoals een goed professional betaamt, over zijn eerste woede heen is gestapt, zal hij de zaak rationeel bekijken en daaruit zijn conclusies trekken. Door helder denken én adequaat optreden zal Nueve een nieuw bloedbad weten te voorkomen.
Zo zal het gaan, weet Chillaba nu al. Silva wordt in inlichtingenkringen de nieuwe held.
'The coming man,' zegt hij ironisch.
Na verloop van tijd zal Silva er ongetwijfeld achter komen wie er verantwoordelijk was voor de aanslagen op Gran Canaria. Mijn naam plus personalia staan dan in zijn hoofd ge-

grift. Gegevens van de man die hij heeft gedwarsboomd, die hij eens te slim af was.
En dat de volgende keer dus ook weer is.
'Goed zo,' zegt Mossaoui. Het sarcasme druipt van zijn gezicht.

8

'Hallo, lieverd,' zegt Silva zo zacht dat hij zichzelf nauwelijks verstaat. De openingszin is volkomen stupide, terwijl de situatie op z'n minst exceptioneel te noemen is. Hij schaamt zich, maar weet gewoon niets beters te bedenken. De emotie vreet aan hem, ragt hem vanbinnen in stukken.
'Alfonso,' fluistert Grace. Zijn stem heeft een zalvende uitwerking. De kilte die in haar botten verankerd zit, verliest enigszins zijn koude greep.
'Lief, ik... ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik voel me zo ontzettend schuldig.'
Door stevig door zijn neus adem te halen, weet hij te voorkomen dat zijn stem breekt.
'Alles is hier onder controle, schat. Naar omstandigheden maken we het goed.'
Het liefst zou ze na deze zin het puntje van haar tong eraf bijten. Ze heeft zichzelf op het hart gedrukt de zaak zo min mogelijk te dramatiseren. Zich groot te houden.
Alfonso zit duizenden kilometers van haar vandaan. Volledig opgefokt, da's logisch. Als ze nu met een zielig verhaal of onsmakelijke details komt, gaat hij compleet door het lint. De gevolgen daarvan kunnen rampzalig zijn.
Het laatste uur heeft ze hierover na kunnen denken en haar besluit is nu genomen.
Ze moet hem tot rust manen, hoe moeilijk dit ook voor haar is.
'Mijn god nog aan toe,' reageert Silva. Emotie doet zijn stem vervlakken. De vingers van zijn rechterhand omklemmen onevenredig hard de zijkant van de telefoon.
'Rustig nou, Alfonso, ik bedoel alleen te zeggen dat alles hier rustig is.' Haar stem is conform deze bewering, wat Grace verwondert. Het liefst zou ze op dit moment ongenadig op zijn schouders uitjanken.

'De kleine?' wil hij weten. Zijn stem begint wat aan kracht te winnen. De emotie is er nog volop, maar de wil om het te beheersen wordt ongemerkt sterker.
'Prima, ze ligt naast me te doezelen. Voor het naar bed gaan heeft ze me vier kusjes gegeven. Ik moest er twee aan jou geven.' Een traan vloeit over haar linkerwang. Onhoorbaar hapt ze naar adem.
'Lief hè, schat?' weet ze er toch nog op een warme toon uit te persen.
'Ze... ze... ze is geweldig, pop. Maar dat kan ook niet anders met zo'n moeder.'
De prop in zijn keel zwelt op. De vragen die als duivels in zijn hoofd huishouden, eisen een verbale uitweg. Hij moet ze stellen, weet Silva. Er is geen ontkomen aan.
'Wat heeft Carmen gezien, Grace?' De manier waarop hij het zegt klinkt in zijn oren als de zoveelste vraag tijdens een routineverhoor. Direct klemt hij zijn tanden op elkaar om niet nog meer schade aan te richten.
'Alles,' antwoordt ze rustig. 'Naar mijn weten heeft ze alles gezien.'
'Jezus christus.'
'Die waakte over ons, lieverd. Afgezien van het feit dat die klootzak zich voor zijn kop heeft geschoten, is er betrekkelijk weinig gebeurd,' stelt ze vast. Liegt ze bewust.
'Grace, hoe kun je dat nou toch menen,' zegt hij veel te fel. 'Die kerel...'
'Die kerel was compleet gestoord,' interrumpeert ze streng. 'Een idioot die zijn kunstje op kwam voeren. Helemaal van de wereld, waarschijnlijk onder de invloed van drugs.'
Ze spreekt als de Grace Wagner van ruim vijf jaar geleden. De vrouw die altijd alles klinisch analyseerde. Zowel tijdens haar werk als in haar privé-leven, wat ze door haar drukke werkzaamheden nagenoeg niet bezat.
Ze is nu een andere Grace die omwille van haar gezin acteert. Ze negeert het trillen van haar onderlip, haalt diep adem en vervolgt haar ternauwernood ingestudeerde toneelstukje.
'Wat gebeurd is, is verschrikkelijk, Alfonso, dat lijkt me wel

duidelijk. Maar iedereen leeft nog, ook Igor. Hij heeft een klap voor z'n hoofd gekregen en houdt er een lichte hersenschudding aan over.' Met zelfverzekerde stem gaat ze door. 'Aan Carmen is alles als in een trance voorbijgegaan. Die hufter heeft haar een kalmeringsmiddel gegeven. De dokter denkt in de richting van valium. In snoepvorm, of zo. Het bloed afnemen was tot nu toe de meest traumatische ervaring voor haar.' Een gespeeld lachje ontsnapt aan haar lippen.
Aan de andere kant van de lijn blijft het stil. Onheilspellend stil.
Silva's ogen volgen een echtpaar dat arm in arm op de stoep loopt. Zo op het oog zijn ze beiden de zeventig al geruime tijd gepasseerd. Hoewel de afstand tussen hen en Silva een meter of 40 bedraagt, ziet hij overduidelijk het aureool van tevredenheid en geluk dat rond hen hangt. Op dat moment neemt hij een verstrekkende beslissing. Hij slaat deze ergens in een achterkamer van zijn hersens op. Als de tijd er rijp voor is, kan zijn geest er direct bij, daar is hij van overtuigd.
'Alfonso?' De paniek slaat even bij haar toe. De kans dat haar man in blinde woede de verbinding verbreekt blijft altijd aanwezig. Hij mag dan de koele 'jefe' zijn, in dit geval gaat het echter om een aanval op zijn gezin. Alles is nu mogelijk. Zelfs het onwaarschijnlijke feit dat hij zijn zelfbeheersing volledig verliest.
'Ik ben er nog, liefje,' hoort ze tot haar opluchting. Zijn stem klinkt rustig. Gekunsteld rustig, wat op zich geen wonder is. 'Wat is er...'
'Het antwoord is nee, Alfonso. Ik ben niet verkracht of op een andere manier seksueel misbruikt,' zegt ze met een heldere stem waarin vooral zelfrespect door moet klinken.
'Het had niets met seks te maken, het was meer iets religieus, een ritueel of zo.'
Verder dan dit gaat ze niet. Het aanroeren van de masturbatiescène en het walgelijke vervolg ervan kan enkel averechts op het gemoed van haar man werken.
'Morgenochtend ben ik bij je, Grace,' zegt Silva kalm. 'Over twee uur vertrekt mijn vliegtuig.'

Na deze woorden, waarvan ze het hele gesprek heeft geweten dat ze zouden vallen, verzamelt ze alle kracht en moed die er voor nodig zijn om de komende zinnen naar behoren uit te spreken.
'Nee, Alfonso. Hoe graag wij ook willen dat je weer thuiskomt, ik vraag je om daar te blijven en je werk te doen.'
'Ben je niet goed snik, of zo,' valt Silva meer verbaasd dan kwaad uit. 'Mijn gezin wordt overvallen door een krankzinnige terrorist die voor hun ogen zelfmoord pleegt, en jij vertelt me doodleuk dat ik niet naar huis moet komen?!'
De telefoon in zijn hand staat op het punt van breken, terwijl het fletse uit zijn oogopslag is verdwenen. Voordat hij verder zijn ongenoegen kan verwoorden, neemt Grace over.
'Of ik niet goed snik ben zal ik in het midden laten, maar dat jij daar moet blijven staat wat mij betreft niet ter discussie.'
'Grace, luister nou eens...'
'Nee, Alfonso. Ik wil dat jíj naar míj luistert.' Hoewel de woorden moeiteloos lijken te komen, is elke zin een ware helletocht voor haar.
'Toen ze je vroegen om bij Nueve terug te keren, was het evalueren van jouw eigen functie een van de eerste dingen die je deed. In feite hief je per direct de bureaufunctie die el jefe bekleedde, voor het overgrote deel op. "In plaats van op z'n luie reet te zitten, moet de baas van het spul voornamelijk tussen zijn mensen in het veld vertoeven," hoor ik je nog zeggen.'
Ze wacht een aantal seconden op een reactie die niet komt.
'Wat hier is gebeurd, is gebeurd, daar kun jij niets meer aan veranderen. Antonio heeft wat jongens gestuurd die het complex in de gaten houden. Voorlopig is dit dus de veiligste plek op aarde.' Haar linkerhand reikt naar het glas op het nachtkastje. Snel neemt ze twee slokken appelsap.

'Jij zit daar midden in de actie, of ik vermoed dat je er middenin komt, anders was je allang thuis geweest. Of heb ik het soms mis?' Ze weet dat ze zich hiermee op glad ijs begeeft, maar wat moet, moet.

'Schat, je weet...'
'Ja, dat weet ik. Ik heb je echter nooit eerder iets over bepaalde werkzaamheden gevraagd. Daar hebben we ook duidelijke afspraken over gemaakt. Nu maak ik echter een uitzondering. Vertel het me alsjeblieft, Alfonso. Hoe dicht zitten jullie ze op de hielen?'
'Morgenavond slaan ze weer toe,' antwoordt hij zonder enige terughoudendheid.
'We weten voldoende.'
Om de emotie die haar lichaam in de tang heeft de baas te blijven, bijt Grace op haar linker wijsvinger. Een traan verlaat haar rechter ooghoek. Niet van de pijn, maar van ontroering, liefde. Verder dan dit kan Alfonso niet gaan. De man die zich altijd aan de regels houdt, heeft zojuist de gouden regel geschonden. Omwille van zijn gezin, het dierbaarste wat hij bezit.
'Dank je wel, lieve schat,' zegt ze hees. 'Dit betekent heel veel voor me.'
'Jij en Carmen zijn mijn wereld, Grace. De rest is pure bijzaak.'
'Pak ze dan, Alfonso. Grijp dat tuig dat ons gezin is binnengedrongen.'
Silva slaakt een lichte zucht. Hij twijfelt, een gemoedstoestand waarmee hij weinig ervaring heeft. De vingers van zijn linkerhand masseren de stoppels op zijn linkerwang. Een scheerbeurt zou geen overbodige luxe zijn, schiet het door hem heen. Hij houdt deze gedachtegang maar op verwarring. Hij is nu even zichzelf niet.
'Ben je daar echt zeker van?' Een overbodige zin, maar hij probeert het gewoon.
'Zo zeker als het gegeven dat jij overmorgen weer bij ons bent,' antwoordt ze oubollig. Waar ze de kracht vandaan haalt is haar een raadsel. Het moeten de bekende reserves zijn waarover ieder mens beschikt. Wanneer deze zijn uitgeput is echter onbekend. Ze vreest dat het niet lang meer kan duren.
'Morgen pakken we dat schorem op. Ik handel dan de

hoofdzaken af en stap daarna op het vliegtuig.' Hij sluit zijn ogen en denkt aan zijn gezin en de gevolgen van zijn woorden. Minimaal één dag extra zonder hen.
'Overmorgen ben ik thuis, lieverd. Dan neem ik meteen een paar dagen vrij.'
Zonder dat ze er iets aan kan doen, stromen de tranen over haar wangen. Doordat de reserves zijn opgebruikt, vloeit de bron hevig.
'Wij zijn hier en alles is in orde, maak je daar geen zorgen om,' weet ze er nog uit te krijgen. 'Doe het voor ons gezin en al die onschuldige mensen die anders het slachtoffer worden.'
Ze snottert, maar heeft de tegenwoordigheid van geest om haar linkerhand op de telefoon te leggen, zodat Silva niets in de gaten heeft.
'Je klinkt doodop, ga alsjeblieft slapen,' hoort ze hem bezorgd zeggen.
'Ik ben kapot,' antwoordt ze tussen het neusophalen door.
'Welterusten, pop. Ik bel morgen weer. Geef die kleine meid een kus van me.'
'Ga ik nu doen, tot morgen, schat. Ik hou van je.'
'En ik van jou.'
De zoemtoon is zowel een verademing als een straf voor haar. Ze heeft haar man verzocht langer weg te blijven, terwijl ze niets anders wilde en wil dan hem zo snel mogelijk omarmen.
Ze laat haar tranen vrijelijk de loop. Met haar rechterhand streelt ze voorzichtig door de haren van Carmen die vast slaapt.

'Mijn god, liefje. Wat heb je ervan begrepen en wat spookt er vanaf morgen door dat kleine koppie van je?'
Ze buigt naar rechts een geeft haar dochter zachtjes een kus op haar wang.
'Van papa.'

De eerste minuten na het telefoongesprek kijkt Silva roer-

loos voor zich uit. Beelden die een echtgenoot en vader het liefst nooit, maar in het uiterste geval op televisie, wenst te zien, worden in detail voor hem afgedraaid. Bewust of onbewust heeft zijn geest de gesprekken gevisualiseerd.
Zijn rechter mondhoek trekt continu, terwijl acht vingernagels de huid van zijn duimen openkrabben. Bij sommige scènes sluit hij beide ogen, zoals een kind dat tijdens enge stukjes van een film doet. In zijn geval is er echter geen onderbreking, kan hij niet bepalen wat hij wel en vooral niet wil zien.
In feite wil hij niets zien, zou de kleur zwart een meesterwerk zijn waar hij dankbaar naar zou kijken. Vult hij de beelden zelf wel in. Een film vol zelfverwijt, met slechts één hoofdpersoon: hijzelf. Alfonso Silva, de man die zijn gezin niet kon beschermen.
Vijftien kwellende minuten later schudt hij voor de zoveelste maal verwijtend met zijn hoofd. In tegenstelling tot vorige pogingen, beginnen nu de glasheldere beelden geleidelijk te vervagen en zuigt een grijze mist de afschuwelijke taferelen op.
Hij zal dit altijd met zich mee blijven dragen. De eerste tijd als een loden last, daarna als een terugkerende nachtmerrie. Weer een nachtmerrie, binnenkort grossier je erin, denkt hij zonder enige ironie of scepsis.
Het gevoel waarmee hij nu worstelt is tweeledig. Aan de ene kant had Grace het grootste gelijk van de wereld toen ze beweerde dat hij hier veel nuttiger werk kon doen dan thuis. Pure logica... pure waanzin. Het sloeg helemaal nergens op, terwijl ze volkomen gelijk had.
Toch had hij niet naar haar moeten luisteren. Hij had het vliegtuig moeten pakken, hij had...
Ik had zoveel moeten doen, denkt hij mismoedig. Het enige wat Silva zichzelf op dit moment niet verwijt is de hongersnood in donker Afrika en het extreem hoge sterftecijfer onder de wolvenpopulatie in oost-Siberië. Alle overige ellende is onomstotelijk zijn schuld.
Onaangekondigd verschijnen de drie hoofdrolspelers weer

op zijn netvlies. Van twee ervan kent hij elke centimeter van hun lichaam tot in detail. Elke glimlach of gelaatuitdrukking komt hem even bekend voor als het kloppen van zijn eigen hart. Vertrouwder, wellicht.
Het gaat om de derde persoon: de schoft, het varken, het monster... het dode monster.
Als eerste heeft Antonio hem verteld wat er gebeurd is. Daarna Grace. Naar alle waarschijnlijkheid een Marokkaan, meldde zijn plaatsvervanger. Rond de veertig, vermoedelijk onder de drugs. Alle computers draaiden al overuren. Binnen vier uur werd een profiel verwacht.
Een gezicht moet ik hebben, denkt Silva. Het computerscherm naast hem blijft echter leeg. Een tactische zet van Antonio. Tactisch, hoe kun je in vredesnaam in deze situatie zo'n woord bedenken, zak, verwijt hij zichzelf hartgrondig. Hij test aansluitend het glazuur van zijn tanden en kiezen door stevig te knarsen.

De techniek is er. De digitale foto's van de man kunnen in een handomdraai naar hem verzonden worden. Onsmakelijke plaatjes die Antonio hem nu nog wil besparen. Eerst een profiel, daarna volgt de rest onomwonden. Silva vervloekt zijn plaatsvervanger, maar weet dat hij in zo'n specifieke situatie exact hetzelfde gedaan zou hebben.
'Bedankt, maat,' zegt hij na enkele forse ademteugen.
'Ik sta bij je in het krijt.'
Zoals het een professional betaamt draaide Antonio er niet omheen.
'Alfonso, ongeveer een uur geleden is er een man jullie appartement in Madrid binnengedrongen,' hoort Silva zijn plaatsvervanger zeggen alsof deze naast hem in de kamer staat.
'Laat ik duidelijk stellen dat Grace en Carmen ongedeerd zijn.'
Een zin die de in een recordtempo opgebouwde spanning verlaagde, de stijgende bloeddruk temperde, de gierende adrenaline naar een aanvaardbaar niveau bracht.
De essentie kwam eerst, daarna de details. Geheel volgens

het boekje dat hiervoor niet bestond en ook nooit zal bestaan.
'De man heeft zichzelf buiten het gezichtsveld van zowel Grace als Carmen bevredigd, waarna hij onder het prevelen van mogelijk godsdienstige teksten een doek met daarin zijn ejaculaat over Grace' lichaam uitsmeerde.'
Hij kent de zin inmiddels uit zijn hoofd. Deerniswekkendheid opzettelijk verpakt in droog, ambtelijk taalgebruik. 'Nadat de man Grace had losgesneden, benam hij zichzelf het leven door middel van een schot door de slaap,' was er ook zo een.
En hij is er Antonio dankbaar voor.
Hoe verschrikkelijk hij er nu ook aan toe is, ander woordgebruik had wellicht tot escalatie kunnen leiden. Waarschijnlijk niet, daar is hij eerlijk in, maar een mens kan in bepaalde situaties tot absurde dingen in staat zijn. Hijzelf was daar uiterst dichtbij. Gelukkig niet dicht genoeg.
Elk woord dat Grace met hem wisselde moet een verzoeking voor haar geweest zijn, realiseert hij zich terdege. Aan je man vertellen dat je onder de ogen van je dochter seksueel misbruikt bent. Melden dat er van verkrachting geen sprake was. Lichamelijk dan.
Vreselijk.
Het is bewonderenswaardig hoe ze die hel heeft doorstaan. Om daarna nog zo dapper en weerbaar stelling te nemen. Zich weg te cijferen na wat ze heeft meegemaakt.
Weer een reden om af te rekenen met dat geteisem.
'Mnnh, mnnh, mnnh,' kucht hij neurotisch. Ergens in de grijze mist worden de beelden continu afgespeeld. Een video zonder stopknop waarin telkens dezelfde band draait.
'Niet kijken,' fluistert Silva. 'Hiermee doe je de verkeerde mensen een plezier, concentreer je.'
Het eenzame straatbeeld zorgt voor wat interne rust. Beetje bij beetje schuift zijn gedachtegang in de door hem gewenste richting.
Met deze actie hebben ze alle regels geschonden. De grenzen verlegd, eigenlijk opgeheven. Bewust, want het zijn beroeps

zonder enige vorm van ethiek. Het is een waarschuwing of een test, wellicht beide. Uitsluitend aan hem gericht. Afzender Khalid Mossaoui, althans, dit is de meest voor de hand liggende naam.
Uiterlijk weer kalm, innerlijk aan de beterende hand, neemt hij de gebeurtenissen van de laatste dagen in chronologische volgorde door.
Hij bekijkt vanuit zo veel mogelijk gezichtspunten alles wat zich heeft afgespeeld. Af en toe bijt hij op een willekeurige nagel of sist tussen zijn tanden. Verschillende dossiers dienen als naslagwerken, waar hij overigens nauwelijks gebruik van maakt.
'De gevangene is de lokvogel,' zegt hij anderhalf uur later op besliste toon. 'Opgeleid voor slechts één klus, geen crimineel verleden, daarom ontbreken er ook gegevens over hem.'
In het jargon heet dit een 'tikker', weet Silva. Een menselijke bom wordt ergens geplaatst. Op een vooraf al gepland moment gaat deze 'af'. De explosie is informatie die op dat moment van vitaal belang lijkt, maar in feite de oppositie in een betere positie brengt. De grote misleiding. Hoewel hij erover gelezen heeft, is dit de eerste keer dat hij er daadwerkelijk mee geconfronteerd wordt.
De 'bom' heeft een loodzware training achter de rug. Het kost weken, soms maanden, om de 'bom' te prepareren. Het is een combinatie van hypnosetechnieken en keiharde fysieke en mentale training. Gegeven door ervaren instructeurs die het 'object' volledig indoctrineren. Langzaam maar zeker wordt er een denkbeeldige klok in het hoofd van de man of vrouw geplaatst. Vanaf het moment dat de klok geïnstalleerd is, wordt er aan de synchronisatie gewerkt. De fictieve klok mag slechts een fractie afwijken van de werkelijke tijdsaanduiding.
Wanneer aanvaardbare marges zijn bereikt, kan de 'tikker' ingezet worden.
Silva knikt bedachtzaam. Hij is chef van Nueve, het elite-onderdeel van de Spaanse geheime dienst.
Hij hoort dit te weten.

En Mossaoui weet dat hij dit weet.
Het is goed opgezet, zeer professioneel. Daarom klopt het niet. Die ene grote fout zou iemand van het kaliber Mossaoui nooit maken. Het is een instinker, een test.
Geen enkele cel kent de opdracht van de andere. Onmogelijk. Daar komt bij dat de eerste twee aanslagen, de lijken voor de kust en de bom in het winkelcentrum, in feite voldoende waren om het verdrag van Córdoba tot een doodgeboren kindje te degraderen.
Het is een test, niet eens een waarschuwing, weet hij nu bijna zeker.
Een 'tikker' plaatsen vereist een gedegen voorbereiding, die schud je niet zomaar uit een mouw. Dus een onderdeel van het plan. Met daarin verweven een amateuristische fout die hij wel moet opmerken.
Andersom denken, nu. Het tevoorschijn getoverde konijn, het Yumbo Center, is dus de lokvogel. De werkelijke aanslag – als die er evenwel komt, waarvan hijzelf overtuigd is – vindt ergens anders plaats. Een voor de hand liggende locatie waarmee veel negatieve publiciteit gegenereerd wordt.
De derde aanslag is onderdeel van het plan, anders zou de 'tikker' overbodig zijn. Het is een ingebouwde zekerheid, voor het geval dat of een van de aanslagen faliekant mis zou lopen, of het verdrag minder snel op losse schroeven kwam te staan dan vooraf was aangenomen. Tevens is het een absurde uitdaging waardoor Mossaoui twee vliegen in één klap slaat.
'Wat bereikt hij hier nou helemaal mee?' vraagt Silva zich af. De logica in deze is zo ver te zoeken.
Als ik erin trap en me op de Yumbo stort, zaaien zijn mensen op een andere plek dood en verderf. Ben ik het lachertje in veel circuits en is het afgelopen met mijn carrière. Vind ik echter de andere locatie en slaag ik erin de schade te beperken, dan oogst ik in dezelfde kringen veel respect.
Bij een directe confrontatie zijn de terroristen kansloos, weet hij zeker. Dus offert die ploert deze mensen gewoon op, aangezien hij ervan uitgaat dat ik hen onderschep.

'Waarom is het zo belangrijk voor je dat ik win, stuk ellende?' zegt hij op een uiterst rustige toon. Zijn speciale denktoon.

Jij hebt jouw vooraf gestelde doel bereikt. De geldschieter is tevreden, de buit is binnen. Zowel voor hem als voor jou. Toch is het wat jou betreft niet genoeg. Je denkt er nog meer uit te kunnen slepen.
'Maar wat, verdomme?!' Heel even klinkt er onmacht in zijn stem door.
Hij doet beide handen voor zijn gezicht en begint uitgebreid in zijn ogen te wrijven. Ook zijn wangen en neusbeen krijgen een behandeling.
Na een kleine minuut opent hij zijn ogen. Het licht van de straatlantaren prikt als eerste door zijn nevelige blikveld heen. Aansluitend draaien zijn ogen van het felle licht weg... en weer terug. De gladde kop van de politicus is in al die dagen nog geen centimeter van zijn plaats geweken.
Verkiezingstijd.
Voor de eerste keer sinds zijn terrasbezoek verschijnt er een dunne glimlach op Silva's gelaat.
Vannacht zal er met behulp van computers flink door zijn mensen gebrainstormd worden. Elke plek die in aanmerking komt zullen ze onder de spreekwoordelijke loep nemen. Ook zonder zijn inmenging vinden ze de locatie, daarvan is hij zo goed als overtuigd.
'Prettig dat je een beetje na kunt denken en daarbij over scherpe ogen beschikt, Silva,' zegt hij half spottend, half opgelucht.
Hij strekt zijn benen en rekt zich uit. Ook een getraind lichaam heeft rust nodig, zeker na een dag die gekenmerkt werd door emotie en stress. Voordat hij opstaat om zijn mensen te instrueren en een paar uurtjes slaap te pakken, opent hij een lade van het bureau.
De foto is twee jaar geleden gemaakt bij de ingang van een hotel in Casablanca. Tussen drie lijfwachten in staat Mossaoui. Zowel zijn maatpak, schoenen als zonnebril zijn zwart. De

man is tenger gebouwd, op het fragiele af. Dit kan een enigszins vertekend beeld zijn, aangezien de man naast hem het postuur heeft van een fors uit de kluiten gewassen worstelaar die kampt met een ernstig overgewicht.
'Je weet wat ze van kleine mannetjes zeggen, Khalid Mossaoui,' fluistert hij dreigend.
'Dit geldt echter niet voor jou, ellendeling, want je bent geen mens.'
Hij legt de foto terug en loopt naar de deur.
'Je had nooit persoonlijk moeten worden, klootzak. Niemand komt aan mijn gezin.'
Tijdens deze woorden knikt hij bevestigend. Zijn tred is opvallend soepel en ontspannen voor iemand die onder hoge druk staat. Vlak voordat Silva bij de deur is, houdt hij even in.
'Daarom maak ik je dus af.'

9

Na zijn hardhandige aanvaring met de terrorist is de prettige routine uit zijn dagelijkse rondgang verdwenen. Hij heeft angst, een bepaald soort angst. Daarvoor hoeft hij niet met zichzelf in gesprek, met z'n vrouw in discussie of zich te wenden tot psychiatrische hulp; hij weet precies wat het is. Een vreemd fenomeen, aangezien het hem nooit eerder overkomen is.

Bang voor herhaling, daar komt het wel zo'n beetje op neer.

'Kutzooi,' zegt Ulm hardop, waarna hij de bierpul naar zijn mond brengt. Aan het tafeltje naast hem kijkt een echtpaar ontstemd op, maar is zo wijselijk het hierbij te laten.

Ulm slikt enkele malen fors, laat een bescheiden boer, kijkt naar de serveerster en wijst met zijn rechter wijsvinger naar de lege pul.

Op iets te luide toon zegt hij: 'Doe mij nog zo'n frisje, Helga,' en hij kijkt weer ontstemd voor zich uit. Twee etages onder hem vermaakt het vakantievolk zich opperbest. Een uitzicht waar hij altijd van genoot. Veel volk betekende veel geld. Zo simpel, maar o zo waar.

De tijd van heerlijk rechtlijnig denken is echter voorbij. Tijdelijk, hoopt hij.

Na de explosie in de Kasbah is er iets veranderd in zijn denkwijze, zijn er kronkels opgetreden. Rare zijwegen die zijn geest voorheen weigerde te bewandelen.

'Alsjeblieft, Ernst,' hoort hij terwijl het bier voor z'n neus verschijnt.

'Dank je wel,' antwoordt Ulm. Uit de macht der gewoonte draait hij zich half om en geeft een knipoog. Een goudeerlijke glimlach is zijn beloning.

'Je bent een geweldig wijf,' zegt hij welgemeend. Met haar enigszins plompe lijf, vervaarlijk deinende borsten, geblondeerde haar en eeuwige glimlach kan Helga zo wegge-

lopen zijn uit *Das Oktoberfest* in München. Een gouden kracht.
Op het moment dat hij haar aannam, wist hij al dat de omzet van Bierstube Hannover zou gaan stijgen. Geheel volgens zijn verwachting liepen de mensen weg met de vriendelijke dame die symbool stond voor *süddeutsche Gemütlichkeit*.
Elf uur, vertelt zijn gouden Rolex hem. Het is druk op de begane grond van het winkelcentrum dat in een vierkant gebouwd is. Het grootste van het zuiden. Drie etages hoog, met op de begane grond een gigantische binnenplaats waar allerlei activiteiten plaatsvinden. Portretschilders, kermisattracties, ijskraampjes en een verzameling moderne marktkramers die zich niet onder één noemer laten vangen.
Rond een uur of tien begint het druk te worden, weet hij uit ervaring. De mensen hebben gegeten en lummelen tot aan middernacht een beetje rond. Het merendeel daarvan pikt daarna nog een terrasje.
Om een uur of halftwee scheidt het kaf zich van het koren. Toeristen met kinderen keren huiswaarts, terwijl de jongeren en stelletjes zich in het nachtleven storten.
Dit nachtgebeuren spookte gedurende de achttien maanden die hij min of meer gedwongen in Paraguay verbleef, regelmatig door zijn hoofd. Althans, een specifiek gedeelte ervan. De gayscene op Gran Canaria was qua omvang gigantisch. Een groot gedeelte concentreerde zich 's nachts in de clubs die op de begane grond van de Yumbo waren gelokaliseerd. Tenten die tot het ochtendgloren afgeladen waren met klanten die het geld flink lieten rollen. Niet dat hij er daadwerkelijk binnen was gaan kijken, maar vanaf het terras waar hij toen zat dat een geweldig uitzicht op vele ingangen van clubs bood, en door praatjes met deze en gene kwam hij daar spoedig achter.
Nadat het bedaarde leven in Paraguay hem de strot uit kwam, besloot hij niet terug te keren naar Frankfurt, maar zich te vestigen op Gran Canaria.
Zijn criminele levenswijze had hem geen windeieren gelegd.

De prijs die een homopaar dat in een soort van echtscheiding lag voor hun tent vroeg, kon hij dan ook vlot ophoesten. Op bedrijfsleider Manolo na, ontsloeg hij de rest van het personeel. Ook de naam van de club onderging een drastische wijziging. Het Berenhol werd veranderd in Sissi.
Manolo kreeg van hem de ruimte een nieuw team rond zich te bouwen. Zakelijk gezien leek dit hem het beste, aangezien de ervaren bedrijfsleider altijd in de schaduw van de meewerkende eigenaars had geopereerd. Nu was Manolo de oppernicht waar alles om draaide, omdat hijzelf alleen op gezette tijden zijn gezicht liet zien.
De midden veertiger, die wat uiterlijk betrof door kon gaan voor een begin dertiger, stortte zich met verve op de nieuwe uitdaging. Zijn geestdrift sloeg over op het onervaren personeel, waarna de toch al goedlopende zaak uitgroeide tot een regelrechte kaskraker. Het geld dat werkelijk binnenstroomde, investeerde hij na verloop van tijd in Bierstube Hannover, een grappig café met terras waaruit hij wekelijks een aardig bedrag trok.
Hij werpt nog maar eens een weidse blik. Hoewel er behoorlijk wat volk loopt, is het beduidend rustiger dan normaal. Als je bedenkt wat er zich op spuugafstand van hier een aantal dagen geleden heeft afgespeeld, is het eigenlijk belachelijk dat er überhaupt volk loopt, denkt hij vol ongeloof.
De bomaanslag heeft veel bij hem losgemaakt. Dingen waar hij vroeger nooit over dacht, of gewoonweg niet over wilde nadenken. Het gevaar, toch altijd een metgezel bij zijn vroegere werkzaamheden waar hij altijd laconiek mee omging, heeft voor het eerst een plek in zijn hoofd voor zich opgeëist. Net na het bloedige voorval was hij nog te veel gefocust op het mislukken van zijn missie. Eenmaal thuis zag hij zowel de waanzin van zijn optreden als denkwijze in. Dit kwam mede door de ontredderde toestand waarin Ingrid zich bevond.
In eerste instantie had ze behoefte aan rust, meldde de dokter die hij direct bij thuiskomst had laten opdraven. Eerst bijkomen van de verschrikkingen waaraan ze was blootgesteld, daarna professionele hulp in het geval er zich psychische

klachten zouden openbaren. De intonatie waarmee hij sprak gaf eigenlijk al aan dat hij ervan uitging dat dit het geval zou zijn.
Ingrid is thuis, lichtelijk depressief. Soms vergezelde ze hem op zijn ronde, maar voorlopig kan daar geen sprake van zijn. Daarvoor is ze nog te onstabiel, zoals de dokter die vandaag langskwam met een overduidelijke zelfingenomenheid vertelde.
Naar volk, artsen. Heeft hij altijd al een hekel aan gehad. Hoe hij echter over die eikels denkt, is nu volstrekt onbelangrijk. Het gaat om zijn vrouw. Enkel om haar.
'Jezus, nog aan toe,' bromt hij voor zich uit.
Voor de grote knal leek alles nog zo duidelijk, zo gestructureerd, zo... simpel. Vanwege de eeuwige zon bleven de mensen toch wel komen. Recessie of geen recessie, de vliegtuigen zaten vol. Ze gaven wat minder uit, alla, maar dat zou in de toekomst wel weer aantrekken.
Kwam bij dat hij in de potenhandel zat, een bedrijfstak die zich door geen oorlog, recessie of crisis, liet knechten. Homofielen hebben geld en zullen altijd geld blijven houden. Een aantal overbekende factoren is daar debet aan. Een ongeschreven wet waar hij prima mee kan leven.

Zo op het eerste gezicht lijkt zowel zijn sociale leven als het financiële gedeelte erachter op solide pijlers te staan. Een enorme denkfout, weet hij nu. Gemaakt door een man die inderdaad niet verder door kon denken. Een vergissing waarmee hij zichzelf de afgelopen dagen voortdurend heeft geconfronteerd.
De liefde voor Ingrid zit dieper dan hij zich ooit voor heeft kunnen stellen. Zij is zijn derde vrouw, een meid met pit die uitstekend voor zichzelf kan zorgen. Of moet ik zeggen 'kon' zorgen, vraagt hij zichzelf voor de zoveelste maal af. Waarschijnlijk is hij te negatief, misschien wel overgevoelig, maar dit is inherent aan de gemoedsrust die hem al dagenlang in een wurggreep heeft.
Hij is zichzelf niet, verre van dat. Hij worstelt met gevoelens

waarmee hij nooit eerder is geconfronteerd. Een soort ongrijpbare tegenstander. En da's een zware kluif voor iemand die zo fysiek is ingesteld.
Hij heeft spijt dat hij niet heeft ingegrepen toen jaren geleden zijn kroegvrienden zijn nieuwe bruid omdoopten tot 'de nieuwe mevrouw Ernst'. Hij verwijt het zichzelf dat hij in de afgelopen tijd te weinig naar haar heeft geluisterd. Dat wat hem betrof een goed gesprek enkel een opmaat voor prima seks betekende, hij altijd vanuit zichzelf dacht en beslissingen nam zonder Ingrid daarin te betrekken. Achteraf, ja, met mooie smoesjes en vaak een arsenaal aan leugens. Voor het greintje fatsoen dat er nog in z'n donder zat, catalogiseerde hij het dan maar onder de dooddoener 'voor haar eigen bestwil'.
Vanuit de mensenmassa onder hem stijgt een schel gelach op. Een groep dronken lellebellen heeft lol om iets waar alleen zij de humor van inzien. Rondom het dozijn pretmachines kiezen aangeschoten blagen positie. Voor hen een uitgelezen mogelijkheid om een prooi voor de komende nacht te bemachtigen.
In het kielzog van de gezinnen met kinderen slenteren op leeftijd zijnde echtparen langs de uitgestalde waren. Af en toe doorbreekt een homopaar de file van burgerlijkheid. Meestal hand in hand. Hier kan het, hier is niets aanstootgevend. Voorzover liefde ergerniswekkend kan zijn.
Handel, denkt hij. Mensenhandel. Geld, het hoogste goed.
Vertwijfeld schudt Ulm zijn hoofd.
'Wat ben je toch een ongelofelijke klootzak,' zegt hij hardop.
Zijn blik is vastgepind op de menigte, terwijl zijn hersens heel ergens anders mee bezig zijn. De verbaasde blikken die er vanaf het naastgelegen tafeltje zijn kant op worden gestuurd, gaan dan ook volledig aan hem voorbij.
Homofobie is een ziekte, homofilie niet.
Het is een puinhoop in zijn kop, een wirwar van tegenstrijdige gedachten. De oude Ernst Ulm tegen een piepjonge versie die de wereld om hem heen met compleet andere ogen bekijkt.

Geld is jammer genoeg noodzaak, gelukkig geen hoofdzaak.
'Ik word gek van mezelf,' fluistert hij. 'Stapeldol.'
Zo'n radicale omslag die er nu in zijn hoofd plaatsvindt is natuurlijk gekkenwerk. Een metamorfose die nergens op slaat. Ineens deugt hij voor geen meter meer, is alles waar hij voor staat helemaal fout en heeft hij de sociale vaardigheden van een gedetineerde die zijn vrije tijd bij voorkeur in de isolatiecel doorbrengt.
Liefde overwint alles, zelfs jouw bizarre gedrag.
'Het moet niet veel maffer worden, goddomme,' bromt hij zwaar ontstemd.
Hij schudt heftig met zijn bokserskop om deze stelling kracht bij te zetten.
Hij schrikt van de lichte aanraking van een hand op zijn schouder, waardoor er een merkwaardige rilling door zijn immense bovenlichaam trekt.
'Hé, Ernst, gaat het een beetje, jongen,' vraagt Helga op een toon waarin beginnende onrust doorklinkt. Ze kijkt hem met haar grote blauwe ogen aan. In haar onschuldige gezichtsuitdrukking breken de eerste tekens van bezorgdheid door.
'Jawel... beetje gezeur... je kent het wel,' is zijn nietszeggende antwoord.
'Nou, niet echt, nee.'
'Ach... uh... toch een beetje geschrokken van dat gedoe op de Kasbah. Vooral de vrouw, weet je wel.'
Helga knikt.
'Jij staat hier de godganse dag,' gaat Ulm verder. 'Let jij nou nog extra op verdachte types? Euh... Marokkanen en zo?'
Ze buigt wat naar voren, waardoor haar zware boezem zijn linkerschouder raakt.
'Elke minuut van de dag, Ernst. Met mij de rest van het eiland. Iedereen is doods- en doodsbang dat het nogmaals gebeurt.'
Ze legt haar hand over zijn zo goed als kale knikker en wrijft er een paar maal over. Zoals een moeder dat bij haar tienerzoon zou doen.

'Dank je, Helga, ik dacht effe dat ik mesjoche werd. Je bent een wereldwijf.'
'Ga naar huis, jochie. Het geld ligt morgen ook nog in de kluis. Je vrouw heeft je nu harder nodig.'
Achter haar rug roept iemand *'Bitte?'* Ze knijpt hem zachtjes in zijn nek, draait zich om en loopt met een stralend gezicht naar de nieuwe klanten toe.
Kanjer, denkt Ulm zonder bijbedoeling. Op zich al een verademing, wat een voorzichtige glimlach op zijn gezicht tovert. Twee seconden later is deze alweer verdwenen. Verantwoordelijk daarvoor is zijn hernieuwde aanblik op het toeristenvolk.
De drukte is over. Nog vóór elf uur is het plein hooguit voor de helft bezet. In plaats van één lange rij, slenteren er nu groepjes langs de stalletjes. Op de terrasjes zijn de onbezette stoelen veruit in de meerderheid.
Het gros van wat er rondloopt, was hier al voor de aanslag, weet hij. Wat daarna is geland, had al geboekt en kon op zo'n korte termijn nergens anders worden ondergebracht. Half Europa lult over de aanslagen en Gran Canaria is al min of meer persona non grata. Als gevolg daarvan komen de last minute-reizen te vervallen, want er is geen hond die daar nog belangstelling voor heeft.
'Tja,' mompelt hij. 'We gaan een lange, hete zomer tegemoet.'
Het onmogelijke staat op het punt te gebeuren, weet hij zo goed als zeker. Hét toeristische bolwerk van Europa staat op het punt van instorten. Een scenario waar door niets of niemand ooit rekening mee is gehouden. Het klimaat is namelijk een bepalende factor waarmee het slecht manipuleren is. Gran Canaria heeft het beste klimaat ter wereld, zowel 's zomers als 's winters, zodat haar status onaantastbaar is.
Fout, fout, fout.
Van andere ondernemers heeft hij ooit wel eens vernomen dat ze 'm na de septemberklap in New York behoorlijk hebben geknepen. Maar even snel als de paniek opkwam, verdween die ook weer en ging het leven op de oude ver-

trouwde manier verder. Gezapig, overzichtelijk, financieel succesvol. Ooit waren hier die vermetele haaien geweest, maar ook die beesten vertrokken uiteindelijk. Het toerisme was daarna gewoon weer op peil gekomen. Eind goed, al goed. Daar kwam bij dat de bliksem nooit twee keer op dezelfde plek insloeg.

Hij hoort het de mannen nog zeggen: ‘Het enige wat ons echt kan nekken, is een exploderende bom in een vliegtuig boven Europa dat als bestemming een vakantie-eiland heeft.’

Het werd gemeld op een toon waaruit je kon opmaken dat dit toch nooit zou gebeuren.

Stomkoppen, net als hij, want hij was ervan overtuigd dat ze het bij het rechte eind hadden. Ach, wat betreft het vliegtuig klopte het ook wel...

Schichtig onderwerpen zijn ogen het voetvolk aan een inspectie. Aan iedereen met een blanke huidskleur schiet zijn blik voorbij. Valt zijn oog echter op een getinte huidskleur, dan knijpt hij direct zijn ogen tot spleetjes om maar beter te kunnen observeren.

Dit obsessieve spelletje houdt hij een kwartier vol, waarna de vermoeidheid toeslaat.

‘Nooit geweten dat turen zo inspannend kon zijn.’

Hij wrijft eens flink in z’n ogen. Vervolgens knippert hij een aantal keren en maakt het resterende bier in één megaslok soldaat. De daaropvolgende boer doet hem goed en wordt door het omringende publiek al als bijkomende folklore onderkend.

Een halve minuut later staat Ulm op. Terwijl hij wegloopt, gaat er een lompe kushand in de richting van Helga. Een stralende glimlach is de beloning voor zijn zeldzaam hoffelijke gedrag.

In plaats van zijn gebruikelijke route die leidt naar de kluis van Sissi waar de omzet van afgelopen nacht op hem ligt te wachten, verlaat hij met rasse schreden het winkelcentrum.

Hij staat het zijn ogen toe om te blijven zoeken naar een afwijkende huidskleur.

De angst voor herhaling is namelijk de oorzaak van zowel

zijn paranoïde gedrag als zijn denkwijze. Een uiting van de shit in z'n kop.
Doordat ook hij een tik heeft gehad, lijkt alles zo zwart-wit. Onzin, want de waarheid ligt zoals gewoonlijk in het midden. Hij heeft zich de laatste tijd als een klootzak gedragen. Nou, ja, de laatste tijd, zeg maar gerust de afgelopen jaren. Toch is het niet zo gortig geweest als zijn opspelende geweten het nu voorspiegelt.
Daarentegen is het wel de hoogste tijd om aan zichzelf te gaan werken. Helemaal ten opzichte van Ingrid. Hoewel deze zinnen wat hem betreft zo uitgesproken zouden kunnen worden door een geitenwollen sokken dragende weke rotsocioloog met relatieproblemen, heeft het wel degelijk betrekking op hemzelf. Er is werk aan de winkel, daar is hij terdege van doordrongen. Hij houdt van zijn vrouw en dient haar veel beter te behandelen.
'Is die pleurisbom toch nog ergens goed voor geweest,' bromt hij sarcastisch voor zich uit.
Door de hoofdingang verlaat hij de Yumbo. Zijn hoofd negeert het verbod dat hij intern uitvaardigt en draait naar links. Precies op dat moment zwaait de deur van de moskee open, waarna een in een wit gewaad geklede jongeman naar buiten stapt.
Ulm wil wel verder lopen, maar kan niet. Zijn benen weigeren eenvoudigweg dienst. Hij staat doodstil, terwijl de spieren in zijn lichaam zich opladen voor een explosie van krachtsvertoon.
Lopen, doorlopen, verdomme, schreeuwt hij tegen zichzelf zonder daarbij geluid te maken. Dit is waanzin, inbeelding. Die vent doet helemaal niets!
De man wandelt op z'n dooie gemak naar een groepje Marokkanen dat op een muurtje met elkaar zit te praten.
Zie je nou wel, lul. Die gasten hebben echt geen kwaad in de zin. Gewoon kerels die een beetje zitten te ouwehoeren nadat ze een dienst hebben bijgewoond. Het geschreeuw in zijn kop is overgegaan in peptalk.
Nu ga je snel naar huis en ben je lief tegen je meisje. Morgen

is er weer een dag en dan ga je dus een stuk normaler doen, randdebiel. Het moet gewoon over zijn met die onzin.
Hij tilt zijn voeten op en begint te lopen.
Zonder dat ook maar iemand het kan horen, foetert hij zichzelf de hele weg naar zijn appartement uit.

Zo eens in de anderhalf uur trekt ze zich een paar minuten terug. Weg van de schreeuwers, zuigers en etterbakken. Heerlijke momenten van rust, helemaal voor haar alleen.
Het hok is in tweeën gedeeld. In de toiletruimte met daarin een spiegel en wasbak kun je letterlijk net je kont keren. Het toilet zelf bevindt zich achter een gammele deur en voldoet aan de minimumeisen.
Nadat ze is binnengestapt, draait ze direct de deur achter zich op slot. Voor even is het haar domein. De sleutel verdwijnt weer in haar schort, om er pas uit te komen op het moment dat zij zelf bepaalt in plaats van een klant die driftig met de klink rammelt of oerwoudgeluiden produceert.
Ze heeft een vast ritueel waarvan ze nooit of te nimmer afwijkt. Het haar is als eerste aan de beurt. Soms voorzichtig, soms ruig – dat ligt aan haar stemming of de manier waarop het haar die dag valt – gaan tien vingers door de lange blonde lokken. Vanavond speelt een melancholieke triestheid met haar gemoed, dus doet ze het rustig en beheerst aan. Daarna schudt ze net zo lang met haar hoofd tot het gewenste resultaat is bereikt.
Uit haar schort haalt ze een lippenstift. Uiterst zorgvuldig werkt ze beide lippen bij. Tussendoor trekt ze een paar keer een zuinig mondje, een souvenir uit de tijd dat het stiften meer betekende dan enkel bijwerken.
Daarna begint het staren. Haar handelsmerk, de goedaardige glimlach, heeft het veld geruimd. Nu beide mondhoeken niet naar boven wijzen en er geen lichtjes in haar ogen twinkelen, krijgt haar gezicht de harde uitdrukking van een vrouw in wier leven misère altijd de bovenliggende partij is geweest. Zowel letterlijk als figuurlijk.
Ze kijkt zichzelf in haar blauwe ogen en laat haar fantasie de

vrije loop. Meestal raakt ze daarbij in een soort trance. Zich weliswaar volledig bewust van de omgeving waarin ze zich bevindt, zijn haar gedachten dan een paar jaar verder in de tijd. Het uitzicht is beter en haar eigen positie stukken comfortabeler. Ze heeft haar zinnen op het Caribische gebied gezet.
Na een foute start is Gran Canaria een tussenstation dat naar het einddoel moet leiden. Vijf jaar heeft ze ervoor uitgetrokken, daarna moet de grote oversteek gemaakt worden. Ze verdient hier goed, en met het geld dat ze in een vorig leven bij elkaar heeft weten te sprokkelen, moet het net aan kunnen. Zon, zee, en zélf bediend worden. De enige verplichting die ze dan nog heeft, is hetgeen ze zichzelf oplegt.
Terwijl haar blik inmiddels over de goed gecamoufleerde gezichtsrimpels glijdt, begint ze aan Ernst te denken. Ruwe bolster, donkere pit. Een keiharde jongen die zijn hele volwassen leven in 'het milieu' heeft doorgebracht. Zonder dat zij beiden ooit met één woord over dit onderwerp gerept hebben, weet zij dit zeker. In zijn doen en laten wijkt Ernst weinig af van de mannen die zo'n belangrijke rol in haar leven hebben gespeeld. Het grote verschil is dat de brute Frankfurter nog leeft. Een opmerkelijke prestatie, wat die andere schoften geen van allen is gelukt.
Onbewust verhardt haar gezichtsuitdrukking. Het vroegere leed wordt zichtbaar.
Stuk voor stuk lopen ze er tegenaan, weet ze uit ervaring. Een kogel, ripdeal, messteek, coke, het maakt in feite weinig uit. Op het pad dat dit schorem bewandelt, ligt altijd wel iets dodelijks waarop hun naam staat.
Ook Ernst komt aan de beurt. Wat hem overkomt is op het eerste gezicht geen 'bedrijfsongeval'. Dit is echter een foute redenering. De handelswijze van de kolos tegenover de terrorist zou bij geen enkel ander wezen ook maar in gedachten zijn opgekomen.
In dezen gaat het niet om het fysieke aspect, maar om het mentale proces achteraf. Daarop zijn de hersens van Ernst

niet berekend. En de psychische problemen van zijn vrouw leiden het verval in.
Op haar lippen verschijnt een spottende grijns.
Bernd. De eerste naam die in haar opkomt. Een onvervalste schurk aan wiens geluk maar geen einde scheen te kunnen komen. Hij bezat drie nachtclubs en handelde volop in elke drug die maar voorhanden was. Geld als water. Over geluk had hij ook niet te klagen. Wilde een concurrent hem elimineren, dan droeg Bernd juist op die bewuste dag een kogelvrij vest. Bij een steekpartij struikelde een onschuldige voorbijganger en ving het dodelijke staal voor hem op. Onder zijn auto vond men een bom, waarvan later bleek dat de ontsteking defect was. Kilometerslang had hij ermee rondgereden. 'Gouden Bernd' was zijn bijnaam, en niet in de laatste plaats vanwege zijn eeuwigdurende mazzel.
De grijns verandert van spottend in ronduit gemeen.
Op een grijze, doordeweekse ochtend werd Bernds enige zoon door een bus doodgereden. Het kind reed op zijn fiets naar school en vergat in zijn jeugdigheid de harde spelregels van het stadsverkeer. De buschauffeur trof geen blaam, zoals dat zo mooi heet.
Gouden Bernd, de niets en niemand ontziende rasploert transformeerde binnen twee weken van de prins van de onderwereld in een mentaal wrak waarop zelfs bedelaars neerkeken.
De buschauffeur werd ruim een maand na het ongeval met de jongen voor zijn huis overreden en overleed ter plekke. De dader werd nooit gevonden. Twee dagen later sprong de ontredderde Gouden Bernd van het terras van zijn op de tiende etage gelegen penthouse. Hij was op slag dood.
Bizarre dingen, haar verleden is ermee omringd en verweven. Het geval van Bernd is slechts een voorbeeld van wat haar het eerste te binnen schiet. Eén specifiek stukje ellende uit een aaneengeregen reeks van trieste voorvallen tijdens een treurig leven.
Maar wel een vorig leven, denkt ze strijdlustig. Wat nu nog

voor me ligt, wordt grandioos. Haal ik alle geleden schade dubbel en dwars in.
Deze laatste gedachte is de geestelijke oppepper die ze nodig heeft om haar rol tot in de perfectie te spelen. Tot haar genoegen maakt de harde trek op haar gezicht plaats voor de warme glimlach waar de klanten zo mee dwepen. Het is een verbeterde versie van de gelaatsuitdrukking die talloze mannen een kleine twintig jaar lang het hoofd op hol heeft gebracht.
Voordat ze de sleutel in het slot steekt, werpt ze nog een laatste blik in de spiegel. Wat ze ziet bevalt haar. De vriendelijke en zedige Helga, in plaats van de geslepen Ursula die op de Reperbahn in Hamburg het grootste gedeelte van haar volwassen leven de hoer heeft gespeeld. De enige overeenkomst is de maskerade naar de buitenwereld toe. Een futiliteit waarmee ze hier en nu prima kan leven.
'Kom op meid, aan de slag,' zegt ze met het elan van een overijverige baliemedewerkster. Als ze daarna de deur opent, nestelt een warme glimlach zich rond haar mondhoeken.

10

'Nou, da's langgeleden,' zegt Price sarcastisch op het moment dat ze Carmelo's Ierse pub The Triangle binnenstappen. Voordat Claudia's snedige antwoord haar lippen verlaat, brult barman Keith zijn vaste begroetingszin in hun richting.
'Wees welkom, slecht volk en laat de drank u goed smaken.' De *big smile* die daarop volgt staat niet in verhouding tot zijn kleine postuur. Hij spreidt theatraal beide armen, waarna Claudia twee kussen ontvangt en Price een warme handdruk.
'How are things?' volgt.
'Great,' is hierop Price' standaardantwoord. Hij wijst naar de tap en zegt: 'Als jij nu eens voor jezelf een Guinness inschenkt en daarna voor ons een cola, dan hebben wij tenminste effe rust.'
'Good man yourself,' gaat aan 'Altijd haast, die Amerikanen' vooraf. Met een grote grijns op zijn gezicht begint de kleine Ier aan de bestelling. Twee welgemeende glimlachen zijn de beloning waar hij al op loerde en die hij nu dus ontvangt.
'Wat ben jij eigenlijk een raar mens,' zegt Price even later met een zogenaamd gemelijke trek op zijn gezicht.
'Normaal gesproken ben ik degene die jou de kroeg in moet kletsen. Vandaag heb jij de halve dag onder water gezeten en sleep je mij, bij wijze van spreken dan, hier aan mijn haren naar binnen.' Hij legt zijn linkerhand op Claudia's rechter dijbeen.
'Terwijl ík geen spat gedoken heb en dus zo fris als een hoentje ben.'
Zijn vrouw lacht mysterieus. 'Ik was toch echt in de veronderstelling dat je het zou waarderen.'
Price knikt. 'Ik mag dan op het ogenblik in een dip zitten, een bezoek aan Carmelo is altijd de moeite waard.'

Een meter of 5 van hem vandaan ziet hij zijn vriend tussen een groep jongeren zitten. Gezien het volume dat ze produceren, hebben ze het naar hun zin. De grote aanjager is Carmelo. Drukke armgebaren begeleiden en ondersteunen de woordenstroom die zijn gasten bijkans overspoelt.
Aangezien de druktemaker midden in een verhaal lijkt te zitten, knipoogt Price ter begroeting. Zonder daarbij uit zijn rol als animator te vallen, beantwoordt Carmelo zijn groet op dezelfde manier. Een paar seconden daarna knipoogt hij naar Claudia, die op haar beurt een kusbeweging in zijn richting maakt.
'Wat is het toch een aparte vogel hè?' zegt Price half lachend.
'Tja, laten we zeggen dat zijn levensstijl het op vier na grootste geheim van het eiland is,' antwoordt Claudia met een uitgestreken gezicht. Ze doelt hiermee op de sterke verhalen waarmee Carmelo zijn klanten vermaakt, en die altijd beginnen met 'Het op drie na best bewaarde geheim van Gran Canaria...' Naargelang de kracht van het verhaal, variëren de gradaties van één tot en met tien. De vaste clan kent de verhalen van 'De schaal van Carmelo' bijna woordelijk.
Dat wil zeggen; één tot en met tien, want 'het best bewaarde geheim van Gran Canaria', een buitencategorie, heeft nog nooit iemand van zijn lippen horen rollen.
'Wat een onvoorstelbaar geluk dat het mooiste meisje van het eiland hooguit een paar dagen buiten mij kan,' meent Keith. Hij trekt daarbij een uiterst voldaan gezicht.
'That's why I feel like a pig in the shit.'
Hoewel ze beiden gevoelig zijn voor typisch Ierse uitdrukkingen, gaat alleen Price overstag. Tijdens zijn bulderende lach laat hij zijn rechterhand hard op de toog neerkomen.
Met moeite houdt Claudia haar lippen op elkaar. Ze speelt het spelletje mee, weliswaar op haar geheel eigen wijze. Stoïcijns kijkt ze de guitige Ier in zijn groene ogen.
'Beste Keith, al zou jij de laatste man op deze wereld zijn, dan nog zou ik voor het varken kiezen dat zich vergenoegd in de stront wentelt.'
In eerste instantie lijkt de barkeeper vooral verbaasd, daarna

welt er een stevige lach uit zijn iele borstkas op. Hoofdschuddend kijkt hij Price aan.
'Mocht je dat meisje ooit zat worden, denk dan aan mij, Matt. Ze is zo brutaal als een hond bij de slager en dus verre van Iers.' Hij slaakt een theatrale zucht.
'But, what a woman.'
Hij geeft Claudia een lange knipoog waarbij zijn rechteroog drie seconden gesloten blijft. Een gulzige slok van het donkere brouwsel volgt.
'Wat een toestanden op het eiland, hè?' zegt hij aansluitend op een wijze die Ieren zo kenmerkt; een toon die het midden houdt tussen samenzweerderig en nieuwsgierigheid.
Zowel Claudia als Price knikken. Zij bevestigend, hij licht afwezig.
Met het oog en de zintuigen van een vakman peilt Keith de stemming. Een truc die hij al aardig onder de knie heeft. Talloze lessen van zijn leermeester Carmelo zijn daaraan voorafgegaan. Hij laat Matthew voorlopig met rust en richt zijn pijlen op Claudia.
'How are you keeping, love?'
Price laat het geanimeerde gesprek dat tussen de twee ontstaat aan zich voorbijgaan. Hij kent Keith al jaren, heeft hem zelfs ingewerkt toen hij besloot het barwerk in te ruilen voor de status van duikinstructeur. Wereldgozer.
Hoe lang is het eigenlijk geleden dat ik hier werkte? komt zomaar in hem op. Een jaar of vier?
Hij kijkt om zich heen. Bewust, niet op de wijze zoals je de huiskamer van je beste maat bekijkt. Want die is toch altijd hetzelfde, al staat er een auto in geparkeerd. Als de tv het maar doet en er in de koelkast voldoende bier staat, de rest is bijzaak. Volkomen onbelangrijk en dus onzichtbaar.
Er is helemaal niets veranderd, concludeert hij na een vijf minuten durende observatie. Warm, donker eiken vormt nog altijd het meubilair. De typisch Ierse decoraties die hoofdzakelijk van goedwillende klanten afkomen, staan onverstoorbaar op dezelfde plek als toen hij er nog werkte.
Stukjes rots uit County Galway met daaronder bierviltjes

van Guinness Brewery, St. James Gate, Dublin, stralen onverholen koppigheid uit. Als reminder aan die heel slechte tijden waarin het volk enkel muziek als afleiding had, hangt tegen de achterwand de vergeelde aankondiging van een Cèili: een avond waarop volksmuziek werd gespeeld.
De oude viool waarvan het ijle geluid ooit mensen in vervoering bracht, hangt nog boven de bar. Evenals de stoffige flessen Cabernet Killarney en Château Galway. Hij is ervan overtuigd dat de ingelijste, schimmelige zinnen van Yeats en Joyce het toilet trouw zijn gebleven. Na de grote *pints of porter*, die straks ongetwijfeld voor zijn neus worden gezet, zal hij zich daarvan vergewissen.
'Hé joh, doe eens wat gezelliger!' Deze aanpassing zet zijn afwezige geest weer terug op de barkruk naast zijn vrouw. Ze geeft hem een speels tikje op zijn onderarm.
'Waar zat jij met je gedachten?' wil ze weten.
'Op de groene Ierse velden waar de deernes tussen de lieftallige lammetjes dartelen,' antwoordt Keith voordat Price iets kan zeggen. 'Want onze *birds* blijven toch de mooiste van allemaal.'
Schalks kijkt hij Claudia aan. *'No offence, love.'*
Aangezien Price even de tijd heeft gekregen een passende sneer te bedenken, opent hij zijn mond om verbaal toe te slaan.
Het alles overstemmende 'Hé Matt, kom er eens even bijzitten, makker,' is hem echter voor.
Hij draait zich half om, zodat de breeduit lachende Carmelo volop in beeld komt.
'Ik wil een paar vrienden aan je voorstellen,' zegt deze. 'Echte rakkers uit de hoofdstad Dublin.'
Direct pareert hij de vragende blikken met: 'Ik meld dit bewust aan mijn Amerikaanse vriend, aangezien hij ervan overtuigd is dat Bray in Arizona ligt, in plaats van even ten zuiden van Baile Átha Cliath.' Hij gebruikt de Gaelic naam van Dublin, een instemmend gemompel blijft vreemd genoeg uit. Opmerkelijk, aangezien Ieren zich vastklampen aan hun roots.

'Da's nog eens *Cèad mile fàilte,*' zegt Price met een goedmoedige glimlach. 'Honderdduizend maal welkom, *my ass*!'
De opmerking bereikt het gewenste effect, het merendeel van de groep lacht, zij het moeizaam.
'En als ik jullie nou eens vertel dat hij oorspronkelijk uit Boston komt,' deelt Carmelo mede. 'Dan kan het toch niet meer stuk?'
Een geroezemoes stijgt op.
'Kom erbij zitten, vriend,' zegt een vadsige begin-twintiger. Zijn rechterhand maakt een uitnodigend gebaar.
'Dan kun je ons meteen uitleggen hoe daar de zeventiende maart gevierd wordt,' voegt hij er op denigrerende manier aan toe. Zijn opmerking voedt het gedachtegoed dat ziendérogen in de grote steden van het groene eiland meer voet aan de grond krijgt. St. Patrick's Day mag dan in de States voor de Ierse immigranten een grote dag zijn, de 'echte' Ieren doet het weinig. En dat is nog voorzichtig uitgedrukt.
Carmelo gebaart nogmaals dat hij erbij moet komen zitten. Claudia beantwoordt Price' vragende blik met een korte, goedkeurende knik.
'*The missus* is in vertrouwde handen, Matt,' zegt Keith met een zwaar insinuerende ondertoon die Price doet grijnzen. Hij maakt een half wegwerpgebaar tegen zijn oude maatje en stapt op de groep af. Zijn vingers reiken naar een stoel en hij schuift aan.
'Matt, zoals ik al eerder meldde, komen onze vrienden en vriendinnen uit Dublin en bezoeken ze voor de eerste maal ons eiland.'
'Da's mooi,' antwoordt Price droog. Het valt hem direct op dat er iets mankeert aan de stem van zijn vriend. Na enkele seconden weet hij wat. Er is niets mis met zijn stem, er ontbreekt echter iets aan: warmte.
Zijn blik passeert in een vlot tempo de individuen die samen het clubje vormen. Zijn eerste indruk is verre van positief. De vier stelletjes rondom hem zijn ergens tussen de twintig en dertig jaar oud. Merkkleding, gouden horloges en dito kettingen, kapsels naar de laatste mode. Wat hem echter het

meeste stoort, is de blasé trek die, behalve bij het stel links van hem, op alle gezichten zo overduidelijk te lezen staat. De nieuwe generatie Ieren.
De laatste tijd heeft hij veel met dit soort mensen van doen gehad. Onuitstaanbare gasten die nooit een slag hebben gewerkt. Producten van harde werkers die als de dood zijn dat hun kinderen iets tekortkomen. Hun hele leven hebben ze kromgelegen om hun nakomelingen alle comfort te geven dat zij nooit hebben gekend.
In de jaren negentig van de vorige eeuw is de Ierse industrie enigszins van de grond gekomen. Van verrekte weinig naar iets. Er werd zelfs een naam voor deze financiële evolutie bedacht: Celtic Tiger. Waar de overige Europese landen maar bleven pieken en pieken, groeide de Ierse economie gestaag. Deze opgaande lijn werd echter in tegenstelling tot de rest van Europa ook in de eerste helft van de nieuwe eeuw voorzichtig doorgetrokken. Krachtbron hierachter was het omzeilen van de belastingharmonisatie binnen de EU. Grote Amerikaanse multinationals werd een vette worst voorgehouden: ze hoefden slechts 12,5 procent vennootschapsbelasting te betalen. Een fiks voordeel ten opzichte van de andere Europese landen waar in de meeste gevallen 39 procent afgetikt diende te worden. Hierdoor bereikten ze, weliswaar iets later, dezelfde economische status als de rest van het continent.
Cijfermatig wisten ze zelfs de Engelsen de loef af te steken. In de kranten werd het breeduit beschreven als er weer een Engels bedrijf door Ierse handen werd overgenomen.
En dit is het treurige resultaat, denkt Price. Verwende sekreten die enkel aan zichzelf denken en vaak nog in de goot terechtkomen ook. Ze zijn niet allemaal zo, corrigeert hij zichzelf direct. Dit nare verschijnsel komt voornamelijk voor in en rond de grote steden. De hardwerkende Ieren met een goede inborst bestaan nog steeds. Sterker, het merendeel van de bevolking is uit dit prima hout gesneden.
Die gasten hier rondom hem vallen onder de noemer 'uitwas'. En het ergste is wellicht nog dat ze er zelf bar weinig aan kunnen doen.

Ik oordeel veel te snel, beoordeel mensen verdorie op hun uiterlijk, spreekt hij zichzelf vermanend toe. Wellicht zijn die Dubliners hartstikke aardig.
'Matthew, mijn vriend,' zegt Carmelo verdacht opgewekt, 'deze vier sympathieke stelletjes logeren in hotel Riverside.'
Price weet eigenlijk niet wat hij daarop in dit stadium moet zeggen. Aarzelend wrijft hij over zijn *five o'clock shadow* om tijd te winnen. Die tijd wordt hem echter niet gegund.
'Een hel is het,' zegt een van de lieftallige dames scherp.
'Een rattenhol waar hygiëne even ver te zoeken is als roomservice.' Ze haalt terloops een hand door haar bruine kapsel en slaat een overdreven zucht waar een barones trots op zou zijn.
'En dan te bedenken dat we oorspronkelijk naar Aruba zouden gaan,' gaat haar metgezel verder. 'Maar...'
'Want laten we eerlijk zijn,' interrumpeert een jonge dame met een schelle stem en een overdaad aan Emporio Armani bijouterie rond haar bruine ledematen.
'Gran Canaria is toch een eiland met een hamburgercultuur waar het plebs uit, pak 'm beet, Tuam, zich opperbest vermaakt!'
Een overdreven hilarisch gelach volgt. Tot zijn verbazing doet Carmelo vrolijk mee, waaruit hij niet anders kan concluderen dan dat zijn vriend iets in zijn schild voert. Tuam is namelijk een stad aan de Ierse westkust die in het bezit is van twee kathedralen. Eén protestantse en één katholieke. Aangezien Tuam slechts achtduizend inwoners telt, is het de kleinste stad ter wereld waar twee van deze huizen van God staan.
Het toeval wil dat Carmelo er vrienden heeft wonen. Reusachtig aardige mensen die hijzelf in zijn horecaperiode hier heeft ontmoet. Noeste, doch lieve mensen die elk dubbeltje opzij moesten leggen om elk jaar twee weken naar Gran Canaria te komen. Carmelo zou deze luitjes nooit en te nimmer zo te kakken laten zetten. Daar moet iets achter zitten, weet hij voor honderd procent zeker. Riverside, is de meest logische optie.

'Is het werkelijk waar dat jij geen Iers bloed hebt, er nog nooit geweest bent, en toch alles over ons land weet?' vraagt een geblondeerd dametje. Met haar Chanel pakje en oogverblindende glimlach kan ze zo van de cover van elk willekeurig modeblad zijn gestapt. Groot voordeel van die glamourwereld is dat het valse toontje in haar dwingende stem daar niet terzake doet.
'Ja, ja, en nee,' zegt Carmelo met een uiterst vriendelijke glimlach.
'Mijn vader is Spaans en mijn moeder Engels. Door allerlei omstandigheden heb ik helaas het mooiste land ter wereld nog nooit kunnen bezoeken.' Hij steekt zijn rechter wijsvinger gebiedend omhoog. 'Maar daar komt verandering in, geloof me.'
Elke reactie, zelfs geen flauwe glimlach, blijft uit. Acht paar ogen blijven hem verveeld, lethargisch bijna, aankijken.
Zonder ook maar enigszins van zijn stuk gebracht te zijn, gaat Carmelo verder.
'Van kinds af aan heb ik een fascinatie voor Ierland. Alles wat ik hierover maar in handen kreeg, verslond ik. Boeken, gedichtenbundels, kaarten, noem maar op, ik genoot ervan. Toen mijn ouders op mijn achttiende naar Madrid vertrokken, ben ik gebleven en heb na verloop van tijd deze pub opgestart.'
Opnieuw blijft elke vorm van interesse, laat staan medeleven uit. Alsof ze, omwille van hun vrijgevige ouders, een verplicht nummertje bij de opera uitzitten.
'Van Ierland weet ik jammer genoeg maar een fractie van wat er allemaal vergeten is,' besluit hij kalm.
'Nou dat is dan lekker,' ziet en hoort Price de dikkerd nogal agressief inhaken. Er zitten zweetplekken onder zijn beige Prada overhemd en de gouden band van zijn Cartier rinkelt opstandig. De blonde schoonheid bekijkt haar metgezel met een blik die suggereert dat rijkdom een voorbode is van macht. Hét ultieme, waarvoor zij zonder enig voorbehoud onder andere haar lichaam beschikbaar stelt.
'Gisteravond zijn we naar Flanagan's geweest, dat bijna

naast dat plebejerhotel van ons ligt. Er speelde een *culchie*, waar we na afloop mee aan de praat raakten. Hij vertelde dat jij de beste verhalenverteller van het eiland bent en dat een bezoek aan jouw pub garant stond voor spektakel. Da's eigenlijk de enige reden waarom we hierheen gekomen zijn!' Hoewel het klinisch klinkt, kunnen deze woorden wél op bijval rekenen.

Nadat het verbale stormpje is gaan liggen, richt Carmelo zich tot Price. Beiden kennen zij John Brogan, een formidabele muzikant en tevens eigenaar van Flanagan's. Een zeer aimabel mens die bewust een muzikale carrière heeft laten schieten voor een minder hectische levensstijl. John heeft ze bewust hierheen gestuurd, daar kan geen twijfel over bestaan. Hij kent Carmelo's kwaliteiten. Price weet dat zijn vriend inwendig al kookt – helemaal na 'culchie', een uit de steden overgewaaid woord dat zoiets als 'boerenlul' suggereert – wat hem alleen maar gevaarlijker maakt.

'Matt, net voordat jij binnenkwam vertelden deze aardige mensen mij een opvallende anekdote,' zegt Carmelo poeslief. 'Maanden geleden hadden zij al geboekt voor Aruba. Eenmaal op het vliegveld bleek er een overboeking. Het volgende vliegtuig naar dat goddelijke oord ging pas vier dagen later. Uiteindelijk kregen ze de keus: of vier dagen wachten, of drie uur later naar Gran Canaria vertrekken.' Hij reikt naar zijn bier en neemt een ferme slok.

'Eenmaal op ons eiland, bleek de receptionist van de toegezegde accommodatie nergens van af te weten. Na veel heen en weer geklets met de hostess van de touroperator werden ze ondergebracht in Riverside, een driesterrenhotel. Aangezien zij voor een vijfsterrenaccommodatie op Aruba hadden geboekt, is hier vanzelfsprekend het laatste woord nog niet over gesproken.' Deze laatste woorden spreekt hij verontwaardigd, misschien licht opruiend uit.

'Als je dat maar weet, Carmelo,' zegt de dikzak zelfverzekerd. 'Desnoods sleept mijn vader ze voor het gerecht.' Uit het bevallige mondje van zijn metgezellin ontsnapt een kort geluid waaruit verrukking spreekt.

Een magere jongen met ravenzwart haar die tot nu toe zijn lippen stijf op elkaar heeft gehouden, neemt nu het woord.
'Die heikneuter wist ook te vertellen dat jouw verhalen altijd met het op drie na of het op zes na best bewaarde geheim van Gran Canaria beginnen. Een soort hitlijst of zo.'
Evenals de rest grijnst hij om de zogenaamd grappige woordkeus.
Ten teken van overgave spreidt Carmelo zijn armen.
'Matt, wat kan ik hier nog tegen inbrengen. Deze mensen hebben zo'n hoge pet van me op, terwijl ik daar hoogstwaarschijnlijk niet aan kan voldoen. Ik vertel af en toe een verhaaltje...'
Een beetje uit het veld geslagen kijkt hij om zich heen.
'Ach toe nou, Carmelo,' zegt de brunette gemaakt lief. 'We zijn hier helemaal met de taxi naartoe gekomen.'
Price pist nog net niet in zijn broek vanwege zoveel stompzinnigheid, al scheelt het verdomde weinig.
'Oké dan,' besluit Carmelo. 'Jullie geven een rondje en ik vertel een verhaal, klaar. Geef me een paar minuten om een geschikt chapiter uit mijn hersens te toveren.'
De mannen vallen ter plekke uit hun rol en roepen in koor: 'Goed zo,' en 'Prima, kerel.' De dames houden het op een kort applaus van acht slappe handjes.
'Geef iedereen wat van mij, ober,' roept de vetklep tegen Keith die al half hangend over de toog met Claudia in gesprek is.
Voor het eerst deze avond valt Price' blik op de tafels met daarop de consumpties van het achttal.
Jij boef! is het eerste wat er bij hem opkomt.
Er staan vier glazen Baileys en vier borrels, waarschijnlijk whisky. Voordat Carmelo ze gaat slachten, wil hij eerst aan ze verdienen. Mooi zo, deze mensen vragen er tenslotte om.
Op het moment dat Keith de eerste lading drank op de tafels zet, maakt Carmelo zijn besluit publiekelijk.
'Ik ga jullie het op één na best bewaarde geheim van Gran Canaria vertellen,' zegt hij beslist.
Price had al een vermoeden dat zijn vriend deze kant op

wilde, maar nu hij het zeker weet reageert hij zoals er van hem verlangd wordt.
'Ach Carmelo, het is juni, weet je wel. Dit kun je gewoonweg niet maken!'
Eerst kijkt zijn vriend verbaasd, daarna krijgt vertwijfeling overduidelijk een stevige grip op zijn gelaatsuitdrukking.
'Jezus, Matt, daar had ik helemaal niet aan gedacht,' stamelt hij min of meer. 'Denk jij...'
'Ja natuurlijk, je jaagt die mensen daarmee de stuipen op het lijf.'
De dikzak, die zich inmiddels als leider van de groep heeft opgeworpen, buigt gewichtig naar voren. De wijsvinger van zijn rechterhand priemt in Price' richting.
'Luister yank, het enige waarmee iemand ons de stuipen op het lijf kan jagen, is het allernieuwste model Rolex.' Met een grote overwinnaarsgrijns die een perfect gebit blootlegt, kijkt hij om zich heen.
'Ingelegd met briljanten,' kopt zijn zwartharige kompaan de voorzet op maat binnen.
Zowel Price als Carmelo participeert in het verplichte lachnummer. De laatste concessie die ze in de aanloop naar het verhaal zullen doen.
'Van de een op de andere dag kreeg Seamus O'Reilly een baan voor drie jaar op Gran Canaria aangeboden,' begint Carmelo zonder dat daar een aankondiging aan voorafgaat.
'Als ingenieur bij een solide bedrijf in Waterford, had hij een prima job. Toch gaf enerzijds het dubbele salaris dat hem geboden werd, plus anderzijds het heerlijke klimaat de doorslag. Hij accepteerde de baan en vertrok samen met zijn vrouw naar dit eiland.'
Op het moment dat zijn vriend ademhaalt hoort Price een rossig patsertje zijn eerste bijdrage aan de conversatie leveren.
'De lul.'
Carmelo negeert de opmerking en gaat verder.
'Seamus ging aan de slag, en had het vanaf die eerste dag prima naar zijn zin. Het ging om de bouw van een super de luxe

hotel in het gebied rond Mogan, de laatste badplaatsschakel in de gouden keten van het zuiden.
Ook voor zijn vrouw Geraldine had men passend werk gevonden. Als zwemonderwijzeres met tien jaar ervaring hield ze nu de gasten van een groot hotel in Meloneras dagelijks bezig met allerhande activiteiten in en rond het zwembad.'
Abrupt steekt Carmelo zijn linkerhand op.
'Voordat ik het vergeet,' zegt hij met een ernstig gezicht. Om privacyredenen heb ik de personen en instellingen die in dit verhaal voorkomen een fictieve naam gegeven.'
Niemand protesteert of probeert lollig te zijn. Er wordt enkel geknikt.
'Ook Geraldine had het uitstekend naar haar zin. Ze werkte van negen tot vijf, at een hap en wachtte tot Seamus thuiskwam. Nu gebeurde het geregeld dat haar man moest overwerken. Op dat soort dagen nam de verwoede wandelaarster in haar het voortouw en ging ze op stap. Vijf, zes, soms wel tien kilometer liep ze dan op zo'n avond. De ene keer maakte ze een strandwandeling, de andere keer was het centrum van hun woonplaats Playa del Inglès aan de beurt. Hier vond een voorval plaats dat haar leven radicaal zou veranderen.'
Carmelo neemt snel een slok en gaat verder zonder dat iemand ook maar de kans heeft iets op te merken.
'Het was hartje zomer, de avond officieel tien minuten oud en de koperen ploert regeerde nog met straffe hand. Ze liep langs hotel Seaview toen haar oog op de tuinman van het complex viel. Niet omdat hij nou, in z'n half versleten overal, zo'n aantrekkelijke kerel was, maar vanwege het apparaat in zijn handen.
Tijdens haar opleiding als zwemonderwijzeres had ze ermee gewerkt. Puur ter vergelijking met de modernere apparatuur. Op het moment dat de tuinman het apparaat aan zijn ogen zette, begon het haar bijna te duizelen. Dit kon niet waar zijn! Zelfs in Ierland, niet beroemd vanwege de vooruitstrevende techniek, gold dit apparaat als "zwaar verouderd".'
'Nou, ik zal je vertellen dat het wel degelijk waar is,' reageert de rossige knaap, enthousiast.

‘Vanmorgen heb ik het de tuinman van ons complex ook zien doen. Hij vulde een bakje voorzien van diverse kleurbalkjes met zwembadwater, voegde twee soorten druppeltjes toe en keek er een paar seconden naar.’
‘De juiste naam is Pooltester,’ antwoordt Carmelo direct.
‘Leuk overigens, dat jij dit hebt zien gebeuren. Komt het verhaal ten goede, geloof me.’
De overige zeven leden van het rariteitenkabinet kijken de slimmerik goeddunkend aan.
‘Wat heb jij toch een prima geheugen, Andrew,’ meent de brunette stellig. Haar compliment wordt met bescheiden trots in ontvangst genomen. Tot overmaat van ramp geeft Andrews vrouw of vriendin hem een steels schouderklopje.
‘Wat is ie op z’n tijd toch slim, hè!’ oreert het licht. Haar gemanicuurde nagels glanzen even helder in het kunstlicht als de ingezette verzameling edelstenen in drie verschillende ringen.
Mijn hemel, denkt Price verbouwereerd. Word ik hier soms in de maling genomen of hebben we nu te maken met een uniek ras? Hij weet dat dit laatste in de richting van de waarheid komt, alleen zijn geest kan het nog niet bevatten.
‘*Anyway,*’ vervolgt Carmelo, ‘Geraldine kon wat ze had waargenomen maar niet uit haar hoofd zetten. Bij thuiskomst begon ze er dan ook direct met haar man over. Seamus begreep haar verbazing, maar kon er verder ook niets zinnigs over zeggen.
De volgende dag besprak ze haar bevinding met degene die verantwoordelijk was voor de machinekamer van het zwembad van het hotel waar zij werkte. De man was een oude rot in het vak, die al in menig hotel de zwembaden voor zijn rekening had genomen. Hij verzekerde haar dat wat ze gezien had, nog altijd schering en inslag bij de oudere complexen was. Alleen de modernere accommodaties waren in het bezit van een geavanceerde machinekamer. Gelijktijdig wees hij trots naar de hardware om hem heen.’
Carmelo pakt enkele tellen rust terwijl hij daarbij diepzinnig kijkt. Alsof geen detail onvermeld mag blijven. Onzin, weet

Price. Zijn vriend heeft het publiek eindelijk daar waar hij het wil hebben; hangend aan zijn lippen.
'Op haar vrije dag ging Geraldine op onderzoek uit. Zoals jullie ongetwijfeld is opgevallen, kun je op dit eiland praktisch elk complex ongehinderd in- en uitlopen. Dit is precies wat zij deed. Ze gedroeg zich als een toerist, wat op zich niet zo moeilijk was, aangezien ze pas vier maanden op het eiland woonde en er de hele dag mee geconfronteerd werd.
Er was echter één probleem; ze kon niet de hele dag op degene wachten die de watercontrole uitvoerde. De oplossing was simpel. Als er iemand in werkkleding verscheen, stapte zij op hem of haar af en klaagde over de penetrante chloorlucht van het zwembadwater. Soms werd ze naar de receptie verwezen om daar haar klacht te deponeren, maar in de meeste gevallen was het personeel zeer behulpzaam. Men liet haar zien hoe zorgvuldig men werkte, en sporadisch mocht zij een blik in de machinekamer werpen.
Nadat zij zes vrije dagen in deze speurtocht had gestoken, wist Geraldine voldoende. De informatie die zij had vergaard, was in haar ogen sensationeel. Na het avondeten meldde ze haar man dat zij hem het nodige moest vertellen. In alle rust legde zij haar aantekeningen van de afgelopen periode voor hem neer, en stak van wal.'
Carmelo stopt met vertellen en kijkt zijn toehoorders doordringend aan.
'In het volgende stuk zitten wat technische details. Voor mijzelf allesbehalve gemakkelijk om duidelijk op jullie over te brengen, maar essentieel voor het verhaal. Concentreer je dus goed.'
De acht knikken bijna gelijktijdig. De aandacht op hun gezichten doet haast aandoenlijk aan.
Het is dat ik ze beter ken, denkt Price. Anders zou je ze nog sympathiek gaan vinden.
'Geraldine had in totaal veertig complexen bezocht. Een schijntje, omdat er op Gran Canaria een stuk of duizend zijn. Toch wist ze voldoende. En de gevolgtrekking van datgene wat ze met eigen ogen had gezien, was niet misselijk.

De complexen waren ruwweg in te delen in drie categorieën: de groep die voor het jaar 1980 was gebouwd, de middengroep die tussen dat laatste jaar en de eeuwwisseling uit de grond was gestampt en ten slotte de meest recente groep. Deze accommodaties waren voor haar oninteressant, aangezien ze stuk voor stuk voorzien waren van een computergestuurde machinekamer waarin op elk gewenst moment van de dag de kwaliteit van het zwembadwater af te lezen was. De middengroep was een twijfelgeval. Het ene complex was met de tijd meegegaan, het andere niet. De eerste groep, de oudere complexen dus, werkte zonder uitzondering met verouderde methodes.
Daar lag zo sowieso een markt voor haar product, vertelde ze Seamus zelfverzekerd. En hoogstwaarschijnlijk ook bij de middengroep. Om over de verouderde parken waar de meeste residenten verbleven, maar te zwijgen. Ze had zwart goud aangeboord, het hoefde alleen maar opgevangen te worden.'
Helemaal in zijn rol als rasverteller, steekt Carmelo zijn hand op ten teken dat er nu bijzonder goed moet worden opgelet.
'Met de Pooltester, die in praktisch alle verouderde complexen werd gebruikt, mat men de hoeveelheid chloor en de zogenaamde pH oftewel de zuurgraad. Dit gebeurde met een bijgevoegde kleurentabel waarop men de waarden kon aflezen. Zat er nou bijvoorbeeld te weinig chloor in het bad, dan vulde de tuinman dit handmatig bij. Was de zuurgraad te laag, dan werd er extra vers water door de pompen in de machinekamer bijgevoegd.
'Klopt,' zegt het slimste jongetje van de klas geestdriftig.
'Ik heb die gozer een emmer chloor in het zwembad zien gooien!'
Deze keer wordt zijn vocale bijdrage minder enthousiast ontvangen.
'Sssssssst,' sist men in koor. De stof is nu al lastig genoeg voor ze. In stilte vrezen ze het vervolg.
'Geraldines gat in de markt was dus het water,' zegt Carmelo ernstig. 'Of liever gezegd, het controleren ervan. Om een

goed beeld van de waterkwaliteit te krijgen is de Pooltester volstrekt onvoldoende. Het meten van het chloor, het vrije chloor welteverstaan, en de zuurgraad, staat gelijk aan een vluchtige visuele inspectie van een vis door een kok, of een voetstap op het voetbalveld van een terreinknecht. De werkelijke toestand van de vis of het veld wordt daardoor niet doorgrond.
Dit geldt ook voor water. Om een gedegen overzicht van de kwaliteit te krijgen dient men de waarden van het vrije, gebonden en totale chloor te kennen. Tevens zijn gegevens over de zuurgraad, het cianuurzuur en het ureum onmisbaar.'
Terloops laat Price een blik over de yuppen dwalen. Van hun gezichten straalt pure inspanning af. Dit is ontegenzeglijk de zwaarste test waarmee ze na het invullen van de formulieren van hun creditcard worden geconfronteerd. Het meest intelligent oogt nog het paar dat tot nog toe heeft gezwegen. Beiden lijken zich niet echt op hun gemak te voelen tussen de rest. Ook vloeken hun betrekkelijk simpele kledij en bijpassende accessoires met de opsmuk rondom hen. Het zijn meer grijze muisjes. Wellicht een neef of nicht met aanhang die in het kader van 'kijk ons toch eens sociaal zijn' verplicht op sleeptouw zijn genomen. Dwingend ingefluisterd door de een of andere ouder die hierdoor ergens een voordeel uit weet te slepen.
'Geraldine was op de hoogte van het bestaan van een mobiel meetsysteem dat alle gevraagde waarden kon leveren. In vaktermen een "fotometer". Digitaal, betrouwbaar tot aan het vierde cijfer achter de komma. Oké, het ding was prijzig, maar bijzonder accuraat. Het was haar een raadsel waarom de complexen niet met dit systeem werkten. De Pooltester was een lachertje waarmee de veiligheid van de gasten verre van gegarandeerd kon worden.
Ze had in de afgelopen maanden al veel vreemde dingen op het eiland meegemaakt, maar dit sloeg toch echt alles! Overtuigd van haar gelijk, besloot ze de stap te wagen.
Na wat heen en weer getelefoneer met haar vroegere werkgever in Waterford bemachtigde ze het adres in Duitsland waar

ze de fotometer bestelde. Tevens bereikte ze een akkoord met deze firma over de exclusieve rechten voor Gran Canaria. Wilde iemand op het eiland het apparaat aanschaffen, dan moest dat via haar gebeuren. Buiten Seamus wist niemand op het eiland van haar plannen. Geen slapende honden wakker maken, was haar motto.'
Helemaal in de ban van het verhaal slaat de dikzak krachtig op de tafel.
'Da's nog eens een prima tactiek,' meent hij vurig. 'Daar heeft mijn vader menigeen de nek mee omgedraaid.'
Deze robuuste taal maakt terstond bepaalde gevoelens bij zijn gezellin los. Met haar linkerhand raakt zij licht zijn rechterschouder aan, alsof ze zich ervan wil vergewissen dat hij toch echt van vlees en bloed is, in plaats van een halfgod wat zijn daadkrachtig optreden suggereert.
'We zullen het zo weten,' antwoordt Carmelo ontspannen. Hij grijnst op die typische manier waar iedereen zo ontvankelijk voor is naar de groep, bemerkt Price genoegzaam. Carmelo de allemansvriend, die aardige Spanjaard die voor niemand een bedreiging vormt. Een vent waarmee je gezellig een biertje gaat drinken. Een jongensachtige schelm die vriendelijk is tegen je vrouw zonder daarbij in de overdreven zuidelijke charme te vervallen. Iemand die je graag in de buurt hebt.
Het irritante sextet plus aanhang is nu als was in zijn handen. Langzaam maar zeker zal zijn beste maat naar het spectaculaire einde toewerken, waarna een duivelse apotheose zal volgen.
'Het enige nadeel aan de fotometer was het feit dat het watermonster binnen drie kwartier onderzocht diende te worden. Ze kon dus geen monsters nemen, ze opsparen en 's avonds analyseren.
Nadat Seamus hiermee instemde, zegde ze haar baan vaarwel om al haar tijd in het nieuwe project te steken. Dit was mogelijk, aangezien Seamus bijzonder goed verdiende en ze geen verantwoordelijkheid voor kinderen droegen die ze helaas niet konden krijgen.

In al z'n eenvoud was haar plan geniaal. Met in haar strandtas een leeg flesje liep ze naar de rand van een zwembad. Direct vulde ze deze met water, wandelde naar buiten en stapte op haar pas aangeschafte scooter. Voordat iemand maar in de gaten had wat ze nou eigenlijk deed, was Geraldine al vertrokken.
Binnen tien minuten was ze thuis. De fotometer plus attributen stonden al uitgestald, zodat ze er meteen een analyse op los kon laten. Hierna stapte ze weer op haar scooter en snelde ze naar het volgende complex.
Drie dagen na haar eerste digitale meting was het feest in huize O'Reilly.'
'Goed van haar, hè?' spreekt de blondine. Een adorerende blik fixeert de forse kop van haar partner.
'Een slim wijf,' zegt deze. 'Maar lang niet zo mooi als jij, lekker ding van me.' Daarna grijnst hij zowel vals als geil.
'Ze had gespeeld en gewonnen. De metingen kwamen redelijk overeen met haar voorspelling. Ik zeg bewust "redelijk" omdat na enkele metingen haar haren figuurlijk te berge rezen. De waterkwaliteit van de nieuwe complexen was goed te noemen, bij de middengroep zaten enkele zware twijfelgevallen. De conditie van het zwembadwater bij de oude accommodaties was daarentegen zó hemeltergend slecht dat er bij sommige zelfs sprake was van een levensbedreigende situatie.'
Terwijl Carmelo wat bier naar binnen giet, zegt de zwartharige bijdehand: 'Nou, dan schoot dat mens dus mooi in de roos,' tegen niemand in het bijzonder.
'Die is stukken slimmer dan jij,' slaat echter overduidelijk op zijn vriendin of vrouw. Zij antwoordt met een grappig bedoelde slappe por en een aardsdomme glimlach die vermoedelijk verborgen intelligentie moet voorstellen.
'Geraldine zette de aanval in,' gaat Carmelo onverstoorbaar verder.
'Alle wapens waren voorhanden om deze slag te winnen. Haar eerste afspraak maakte ze met de directeur van Oceanview. De erbarmelijke conditie van het zwembadwater aldaar was niet de enige reden waarom dit hotel boven aan

haar lijst stond. Minstens zo belangrijk was het feit dat haar bedrijfje eigenlijk aan de overkant ervan was ontstaan.
De afspraak werd één grote desillusie. De directeur behandelde haar vriendelijk doch neerbuigend zoals bij Canarische mannen ten opzichte van een vrouw doodnormaal is. Over de abominabele rapportcijfers haalde hij zijn schouders op. De tuinman had een slechte dag, morgen was het ongetwijfeld beter. Tevens had hij een contract met een firma die op last van de Sanidad (Keuringsdienst van Waren) maandelijks een rapport opmaakte. Dit was verplicht en had betrekking op de hygiëne in en rond het hotel. Logischerwijze viel het zwembadwater daar ook onder, verzekerde hij haar met een vaderlijke glimlach die contrasteerde met de haviksblik in zijn ogen.'
Niemand waagt het een opmerking te plaatsen als Carmelo een paar korte slokken neemt om zijn stem gesmeerd te houden. Ze kijken het glas bijna uit z'n handen.
'Natuurlijk had Geraldine haar huiswerk gemaakt. Ze wist van het bestaan van Sanidad af. Elk complex in de toeristische sector werd door hen gecontroleerd. Het draaide echter om de frequentie. Maandelijks was ronduit belachelijk, evenals de amateuristische dagelijkse controles door het personeel. Doordat het water uit zoveel verschillende componenten bestond die de tuinman met zijn Pooltester onmogelijk kon meten, was de kans verre van denkbeeldig dat er tussen de maandelijkse controles gevaarlijke bacteriën zich in het water zouden nestelen, legde zij uit. De gevolgen konden voor de gasten én het hotel zelf desastreus zijn. Door wekelijks haar metingen uit te voeren speelde het hotel op zeker, verzekerde ze de directeur. Omdat haar bedrijf zich in de opstartfase bevond, was de prijs die ze rekende ronduit goedkoop te noemen.
Hij lachte enigszins meelijwekkend. Het was al jaren goed gegaan, dus waarom zou hij nu ineens extra mensen inhuren, meldde hij haar zelfvoldaan. Het hotel voldeed aan alle door de overheid gestelde eisen, waarmee het gesprek wat hem betrof ten einde was.'

Met een uitdrukking waaruit oprechte ontzetting spreekt, fluistert het grijze muisje: 'Al die kinderen lagen dus gewoon in verontreinigd water te zwemmen.'
Haar metgezel knikt beamend.
'Kinderen, kinderen, wat nou kinderen,' antwoordt de zwartharige wijsneus op verveelde toon.
'Denk eens aan de hoeveelheid poen die dat mens misliep, verdomme!' Deze stelling kan in de groep op meer bijval rekenen dan het eerder te berde gebrachte veiligheidsaspect. Om over de sociale en morele kant maar te zwijgen.
'De daaropvolgende gesprekken verliepen op dezelfde manier. Over de capaciteit van haar apparatuur werd niet getwist, die was uitstekend. Ze konden het zelf echter net zo goed, zo niet beter. Er was nog nooit iets voorgevallen, het gemeengoed dat haar telkens voor de voeten werd geworpen. Ook in de toekomst zou er niets gebeuren, aangezien zij hun zaakjes bijzonder goed voor elkaar hadden.
Nadat Geraldine de eerste desillusie had verwerkt, besloot ze het over een andere boeg te gooien. De privé-parken waar de Sanidad nauwelijks enige zeggenschap had, waren nu aan de beurt. Honderden folders verspreidde ze over deze complexen. Ook de villa's met een eigen zwembad werden aangedaan. Hierin zwommen de eigenaren en hun kinderen, zo redeneerde ze. Die zouden haar toch met open armen ontvangen, nietwaar?
De feedback was echter onthutsend, vernederend, onbegrijpelijk. Niemand reageerde.'
'O, o, o,' zegt het grijze muisje spontaan.
Voordat Carmelo verdergaat, is er even oogcontact tussen hem en de jonge vrouw. Hooguit twee seconden is er warmte in de blik van de Spanjaard, daarna eist getrainde guitigheid de plek in zijn pupillen weer op.
'De weken werden maanden, en wat ze ook probeerde, er was geen interesse. In feite werd ze gewoon genegeerd. Twee dagen nadat ze met Seamus overeen was gekomen het zwembadgebeuren op een laag pitje te zetten en haar oude beroep weer op te pakken, liep ze op een namiddag bij haar Engelse

buurvrouw Suzanne binnen. Geraldine had met deze vrouw de laatste maanden een leuk contact opgebouwd, zonder daarbij veelvuldig over de perikelen van het zwembadwezen te spreken. Het was meer een luchtige relatie die weinig verderging dan het bekende weerpraatje of een plaatselijke roddel bij een kopje thee. Toen ze op die bewuste dag echter binnenstapte, had de buurvrouw al visite. Ze wilde uiteraard direct omdraaien, maar de dame die op visite was, vroeg haar met klem even te blijven.
Dat 'even' werd een paar uur. De vrouw heette Jenny, was sinds enkele weken van haar tweede, Canarische echtgenoot gescheiden en praatte honderduit. Ze had overduidelijk een luisterend oor nodig en zowel Geraldine als haar buurvrouw was bereid deze rol op zich te nemen.
Voor Geraldine kreeg de conversatie opeens een belangwekkende wending toen de vrouw over haar tijd als receptioniste in een hotel begon en aansluitend over alle ins en outs vertelde.
Van het één kwam het ander en al snel spuide Geraldine haar nare ervaringen van de laatste maanden.
Jenny en Suzanne keken elkaar veelbetekenend aan. Hun vragende blik was ruim voldoende om een verbale storm over zich heen te krijgen. Beide vrouwen woonden al jarenlang op Gran Canaria en wisten van de hoed en de rand. Het halfuur dat daarop zou volgen kregen ze zoveel informatie dat hun hoofden er na afloop van tolden.'
Carmelo's rechterhand die naar de tafel reikt, is voor de hele groep het sein om snel wat vocht tot zich te nemen. Ze bevinden zich logischerwijze in de finale van het verhaal, en niemand wil ook maar een lettergreep missen door zoiets triviaals als het geluid van een verschoven glas of de afleiding van enige slokken drank.
'Jenny begon. Ze vertelde dat het Canarische volk, met de nadruk op volk, in principe fantastische mensen waren. Lief, gastvrij en altijd vrolijk. Op het moment dat ze hun roots ontgroeiden, kreeg je de poppen pas echt aan het dansen. Dit had hoofdzakelijk te maken met een sluimerend minder-

waardigheidscomplex tegenover de Spanjaarden van het vasteland, de Madrilenen in het bijzonder. Met om haar mondhoeken een bittere trek ging ze verder.
Ze klommen omhoog op de maatschappelijke ladder, en staken hiermee hun familie en vrienden de loef af. Ze identificeerden zich met hun idolen, wilden ze zelfs overtreffen. Onuitstaanbaar gedrag ging prima samen met buitenproportionele luxe en werd ook geaccepteerd aangezien ertegen opgekeken werd. In deze levensfase kwam het slechtste in de Canario boven.
Wat Geraldine had meegemaakt, was slechts één facet van de grote leugen waarop het eiland rendeerde. Canario's in leidinggevende posities konden werkelijk liegen of het gedrukt stond, verzekerde Jenny haar. Ze bouwden met woorden een cocon om de leugen heen. Een schild waar nauwelijks doorheen te prikken was, omdat ze elkaar allemaal de hand boven het hoofd hielden.
Tijdens deze klaagzang knikte Suzanne bevestigend. Dit zei Geraldine meer dan alle laster die ze tot nu toe uit de mond van Jenny had vernomen. Suzanne was een burgerlijke vrouw die al vijftien jaar met dezelfde man, een Canario, was getrouwd. Op meer dan een onschuldige roddel had ze haar buurvrouw nooit kunnen betrappen.
Eenmaal op stoom pakte Jenny Geraldines probleem moeiteloos bij de kop. Ze noemde de naam van de directeur van Oceanview en zei daar direct achteraan dat deze man nu even als voorbeeld diende. Ze kon nog wel veertig anderen opnoemen die evenveel boter op hun hoofd hadden, verzekerde ze Geraldine. Ook in andere bedrijfstakken.
Aangezien ze een aardige slok op had, meldde ze nogmaals dat ze er geen enkel probleem mee had om man en paard te noemen. Voor haar waren het schoften die aan de hoogste boom mochten bungelen.
Zo ook de directeur van Oceanview. Al zijn mooie praatjes ten spijt, had Geraldine het gelijk volledig aan haar zijde. Volgens Jenny werd het grootste gedeelte van het salaris van de man bepaald door een bonussysteem. Hoe minder

hij uitgaf, hoe meer hij verdiende. Op werkelijk alles werd bezuinigd. Van toiletpapier tot keukengerei, van beddengoed tot... de kwaliteit van het zwembadwater. De gasten bleven één, hooguit twee weken. Wat telde, waren de aantoonbare dingen. Het eten moest goed, maar vooral veel zijn. Aan de receptie werd te allen tijde gelachen en was men uiterst vriendelijk. Elke dag werden de kamers schoongemaakt. Zaken waar een toerist op lette. Want toeristen waren kritisch, helemaal in de economisch slechtere tijden.
Andere zaken werden dus bewust onder de vloermat geschoven. De complexen draaiden op een minimale personele bezetting, iedereen deed gewoon een paar stappen extra. Onderhoud was een post waar men flink in snoeide. Vooral het niet direct zichtbare binnenwerk, zoals leidingen, muren en de zogenaamd dode hoeken. Het tuinpersoneel kreeg opdracht om enkel het grove werk te verrichten, voor details zoals het fijnere snoeiwerk had toch geen hond oog.
Ook het zwembad, een stevige post op de begroting, viel onder de bezuinigingsregeling.
Toen Jenny specifiek het zwembad aanroerde, spitste Geraldine haar oren. Wat deze vrouw tot nu toe had verteld klonk bijzonder aannemelijk, al mocht het meeste ervan dan wel met enigszins dubbele tong zijn uitgesproken.'
Drie, twee, één, telt Price in gedachten af. Helemaal volgens het draaiboek staat Carmelo op. Hij gooit het restant bier naar binnen en zegt: 'Tijd voor een korte pitstop.'
Aangespoord door zijn gedrag wordt er terstond flink geconsumeerd door de groep. Voor de dikzak aanleiding om opzichtig met zijn rechter wijsvinger in de lucht te draaien.
'Vriend, doe hier nog wat!'
De barman knikt sloom, onderbreekt zijn conversatie met Claudia en pakt een handvol glazen.
Carmelo blijft exact twee minuten weg, weet Price uit ervaring. Voldoende tijd voor een nieuwe bestelling, eventueel een korte discussie.
'Wat een verhaal,' opent de brunette. Ik ben benieuwd of ze

nog met die directeur naar bed gaat.' Om haar lippen speelt een sluw lachje.
'Daar draait het toch niet om, sufferd,' zegt haar zwartharige partner geïrriteerd.
'Met die informatie gaat ze die gozer een aardig bedrag uit zijn zak kloppen.'
De gedachtegang van de dikzak loopt hiermee parallel.
'Tja, dat wijf hoeft nooit meer een poot uit te steken.' Hierbij maakt hij met zijn linkerhand een schunnig gebaar.
'Kan ze zich daar de hele dag mee bezighouden.'
Tot Price zijn grote verbazing lacht, op het timide tweetal na, iedereen uitbundig. Ook de dames. Voorzover je deze lellebellen dames kunt noemen, denkt hij grimmig.
'Wordt ze toch nog zwanger,' meent de blondine tot grote hilariteit van de rest.
Price hoort het met een stijgend ongeloof aan. Hij durft zich niet om te draaien. De grijnzen op de gezichten van Claudia en Keith, die ongetwijfeld elke stompzinnige zin hebben opgevangen, zouden de bekende druppel zijn. Nu in schaterlachen uitbarsten kan alles verpesten. De grote lol komt straks echt wel, houdt hij zichzelf voor.
Op het moment dat Carmelo weer plaatsneemt, ventileert de modepop met de schitterende ringen en dito nagels haar mening.
'Ze raakt zwanger van de directeur.'
Niemand lacht of reageert. Het gesprek is even snel gesmoord als dat het oplaaide. Een zegen voor Price, aangezien wat hem betreft het niveau ervan de grens van het toelaatbare heeft bereikt. Veel stommer dan dit is godsonmogelijk.
'Het bedrijf waar de directeur op doelde heette Elmuda,' pikt Carmelo de draad weer op.
'Als enige op het eiland was Elmuda in het bezit van een vergunning die het mogelijk maakte om toeristische accommodaties op hygiëne te controleren. Het rapport dat zij maandelijks opmaakten werd naar het overkoepelende Sanidad gestuurd.

Wat echter op het eerste gezicht zo verzorgd leek, was één grote farce, vertelde Jenny, weliswaar lodderig, maar zonder enige twijfel in haar stem. Omdat iedereen aan elkaar verdiende – de complexen betaalden Elmuda voor uitgevoerde diensten – wist men op de dag af wanneer deze controles plaatsvonden. Enkele dagen voorafgaand aan de inspecties werden de punten waar pak 'm beet de afgelopen vijfentwintig dagen nauwelijks aandacht aan was besteed, onder de loep genomen. Voordat Elmuda de resultaten naar Sanidad verstuurde, kreeg als eerste de directeur inzage. Waren sommige punten negatief, dan werden deze zonder enige vorm van scrupules in het voordeel van het complex veranderd.'

'Gaaf,' gooit de dikzak er spontaan uit.

'Verschrikkelijk,' fluistert het grijze muisje ontzet.

'Dat laatste zei Geraldine dus ook,' haakt Carmelo in.

'Ze kon simpelweg niet geloven dat de corruptie zo ver reikte. Daar kwam bij, dat deze werkwijze haar vrij onlogisch leek. Met de hoge temperaturen die de ziektekiemen juist goed gezind waren, hadden er allang slachtoffers moeten vallen. Misschien wel doden.

Zowel Jenny als Suzanne lachte openlijk om zoveel naïviteit. Suzanne nam het gesprek over. Ze vertelde dat er jaarlijks duizenden gevallen van maag-, keel-, long- en darmklachten waren. Acute oorontstekingen stonden ook hoog in de ellende-top-tien.

Kwamen er vragen van de patiënten, dan werd daar vaag over gedaan. Het kon van werkelijk alles komen, de mogelijkheden om iets op te lopen waren legio. Ging de gast verhaal halen bij het complex, dan werd er steevast gepronkt met de strenge controles waartoe men verplicht was. Nooit lag het aan de accommodatie. Had de gast logies met ontbijt, wat in de meeste verouderde complexen het geval was, dan kwam de diarree ongetwijfeld door bedorven eten in een van die authentieke restaurantjes. Was er *'all inclusive'* geboekt, dan kon het niet anders of een duik in zee had voor die vervelende oorinfectie gezorgd. Het scala aan leugens

was onbeperkt en werd altijd verteld met een bezorgde glimlach waarin hulpvaardigheid centraal stond. De toerist gaf zijn geld hier uit, als dank kreeg hij een ziekte ervoor terug. Erg generaliserend en cru, helaas in veel gevallen de harde waarheid.
Volgens Suzanne was er rond de illegaliteit een welhaast ondoordringbaar legaal gordijn opgetrokken. Een drugsdealer die over de juiste exportpapieren beschikte, of zo.
Tegen middernacht voelde Geraldine zich duizelig van alle informatie die ze had gekregen. Ze bedankte de vrouwen, ging naar huis en viel pas om vier uur 's nachts in slaap.'
In navolging van Carmelo neemt iedereen snel een paar slokken. Ze gieten het werkelijk naar binnen om tijdens het verhaal geen storende factor te zijn, ziet Price. Een verstandige beslissing, want de komende minuten zullen ze het kleine beetje verstand dat ze hebben, goed kunnen gebruiken.
'Nadat ze met Seamus over het ontluisterende verhaal had gesproken, besloot zij het, na zwaar aandringen van haar man alsnog te laten rusten. Tegen dit soort organisaties vechten had toch geen zin, verzekerde hij haar. Ze hadden het financieel goed voor elkaar. Als zij nou gewoon weer iets in de zwem- of animatiewereld zocht, dan konden ze de tijd van hun leven hebben.
Aldus geschiedde. Na een paar weken intensief zoeken vond Geraldine een baan in een viersterrencomplex in San Agustín. Drie dagen voordat zij daar aan de slag zou gaan, liep ze in de richting van het strand om eens lekker ouderwets een paar uurtjes te gaan liggen bakken in de zon. Tijdens de wandeling werd ze opgeschrikt door maar liefst vier ambulances die vlak achter elkaar langs haar heen scheurden. Onbewust versnelde ze haar pas. Dit ging over in bewust rennen toen het haar duidelijk werd dat in de verte de ambulances de oprit van hotel Seaview opvlogen.
Drie minuten later was ze ter plekke. De eerste ambulance scheurde alweer weg. Toen ze de lobby binnenkwam, deed het geschreeuw van de aldaar verzamelde menigte pijn aan haar trommelvliezen. Twee broeders met een brancard duw-

den haar ruw opzij. In een flits zag ze het doodsbleke gezicht van een oude vrouw langs haar heen schieten. Weer een brancard. Een jongetje van een jaar of acht staarde glazig naar het plafond terwijl het ambulancepersoneel hem zo snel mogelijk naar de mobiele post wilde brengen.
Geraldine deed een paar stappen achteruit om houvast te vinden tegen een pilaar. De beelden die haar netvlies bevolkten waren afschuwelijk. Broeders die af en aan liepen met brancards, gillende vrouwen, volkomen over hun toeren geraakte mannen, hotelpersoneel dat evenzeer van streek was als hun klanten, een omaatje dat de spanning niet meer kon verdragen en flauwviel.
Na een stief kwartier stroomde de lobby langzamerhand leeg. Familieleden gingen op zoek naar een taxi om maar snel bij hun dierbaren in het ziekenhuis te geraken. Het personeel herpakte zich en mat zichzelf weer het bekende aureool van beleefd medeleven aan.
Zeven slachtoffers.
Vol ongeloof schudde ze traag haar hoofd. Ouderen en kinderen, de meest kwetsbare groepen. Onwel geworden terwijl ze in de tuin naast het zwembad lagen, had ze ook opgevangen in de mêlee van geschreeuw, gejank en verdachtmakingen.
Zeven slachtoffers. Ik heb ze zó gewaarschuwd, dacht ze op dat moment. Een stormachtige woede welde in haar op. Golven van afkeer leken haar ziel naar een onpeilbare bodem te trekken. Dit gevoel versterkte, toen ze het gezicht van de directeur in haar vizier kreeg. De zelfvoldane trek op zijn gezicht had plaats gemaakt voor aanzwellende angst die met moeite onderdrukt kon worden.
Kokend van woede liep ze op de man af. In eerste instantie herkende hij haar niet. Binnen tien seconden bracht Geraldine daar verandering in. Met afgebeten zinnen maakte ze hem duidelijk dat geen enkel contact waar dan ook voor voldoende dekking kon zorgen. Ze had de bewijzen tegen hem op papier staan en over een halfuur lagen ze op het politiebureau. Ze ging hem ophangen. Hij en het hele corrupte

zooitje eromheen. Niemand kon haar tegenhouden. Na deze woorden rende ze het hotel uit.'
Carmelo wrijft in zijn ogen. Daarna rekt hij zich uit. Vervolgens nipt hij aan zijn bier.
'Wat een verhaal, hè?' zegt de vrolijke Spanjaard tegen acht paar ogen die hem verwachtingsvol aankijken.
Nadat de patstelling een halve minuut oud is, zegt Andrew voorzichtig: 'En?'
Verbaasd kijkt Carmelo hem aan.
'Hoezo, "en"?'
'Nou... eh... ik bedoel... en verder?'
'Verder helemaal niks,' zegt Carmelo zogenaamd licht geïrriteerd.
'Nadat ze het hotel verliet heeft niemand ooit meer iets van haar gehoord. Hetzelfde geldt voor Seamus. Die werd door een onbekende van zijn werk weggeroepen en keerde er nooit meer terug.'
Geheel volgens afspraak kijkt hij Price aan.
'Misschien weet Matt wel meer.'
Gretig verleggen de toehoorders hun blikveld. Price is nu de man die voor aanvullende informatie moet zorgen.
'Jullie mogen me dan wild aankijken,' grapt hij, 'maar zoveel meer heb ik er echt niet aan toe te voegen, hoor.'
De combinatie van gretig, onstuimig en vragend, gaat over in smekend zonder dat er verder een woord valt.
'Het enige wat ik nog kan melden,' zegt hij zichtbaar twijfelend, alsof hij het liever voor zich wil houden, 'is dat hotel Oceanview nog steeds draait.'
Verbaasde gezichten alom, hier en daar een zucht van ongeloof.
'Op de één of andere manier zijn ze er zonder noemenswaardige kleerscheuren afgekomen. De directeur werkt er nog steeds, voor Spaanse begrippen een grote kerel. Draagt veelal maatpakken en heeft een snor.'
Price knijpt zijn ogen samen om te veinzen dat er een naam op het puntje van zijn tong ligt.
'Hoe heet die vent nou ook alweer...'

Zoals afgesproken neemt Carmelo het na deze zin over.
'Ik moet ontzettend nodig pissen,' zegt de aimabele Spanjaard, en vertrekt zonder enige verdere plichtplegingen.
'En ik ga eens kijken of Keith met z'n handen van mijn vrouw af kan blijven,' meldt Price nonchalant. Hij staat op, draait zich om en loopt naar de bar.
Claudia klopt uitnodigend op de kruk naast haar. Evenals bij Keith, is er op haar gezicht geen spoor van voorpret te bekennen. Hij gaat naast zijn vrouw zitten, waarna ze voor de schone schijn een driehoeksgesprek beginnen. In werkelijkheid fluisteren ze onzinnigheden, hun werkelijke aandacht gaat uit naar het tafereel dat zich, hopelijk, zo direct achter hen af gaat spelen.
Hetzelfde geldt voor Carmelo, weet Price. Zijn vriend houdt het evenzeer met gespitste oren in de gaten. Door een kier van de toiletdeur begluurt hij het achttal.
'Wat een kutverhaal,' bijt Andrew de spits af. 'Als ik dat van tevoren had geweten, was ik in die negorij gebleven.'
'Zeik toch niet zo, man,' snauwt de dikzak hem toe. 'Hoe kon ik nou weten dat die gozer een lulverhaal over het milieu zou gaan vertellen? Trouwens, jullie waren erbij toen die culchie zo hoog opgaf over Carmelo! Iedereen wilde hierheen, weet je nog, wijsneus!'
'Dat is waar,' beaamt de brunette.
'Trouwens, nu ik er zo over nadenk... het is wel heel jammer dat ze niet verliefd werd op die directeur. Zo eindigen romans altijd... toch?' Ze kijkt beteuterd voor zich uit. De lichtpaarse nagels van haar rechterhand spelen verongelijkt met het zoveelste Armani-speeltje.
Andrew stoot de zwartharige etterbak naast hem aan.
'Ze moet geweldig in bed zijn, nietwaar, James?' vraagt hij zonder enig gevoel van schaamte.
'Onwaarschijnlijk,' is het korte, met onverholen trots uitgesproken antwoord.
Een high five volgt.
Aan de bar weten de drie niet meer waar ze het moeten zoeken. Claudia kijkt verzoekend omhoog, Keith is inmiddels

onder de toog gedoken, terwijl Price zijn bovenlip stuk bijt. Het gezelschap dat ze nu binnen hebben kan rechtstreeks uit een cartoon of absurdistische Hollywood-comedy zijn gestapt. Hierbij vergeleken is Goofy een genie, terwijl Jay *and silent* Bob zo maar voor Jehova's getuigen door kunnen gaan.
'Oh... mijn... god!'
Het grijze muisje opent het bal dat voor de genodigden al spoedig in een cakewalk zal veranderen.
Met 'Wat is er Mary, ineens ongesteld geworden?' probeert James ouderwets gevat te zijn.
'Oceanview... is... Riverside...' stamelt zij voor zich uit.
'De tuinman met het chloor... drie sterren... de directeur.'
Ze slaat haar handen vertwijfeld voor haar ogen.
'Nu je het zegt, zo ziet die bijdehante lul van een directeur van dat schijthotel er inderdaad uit,' meent de dikzak.
De brunette zet nog grotere ogen op dan normaal het geval is.
'Maar je wilt toch niet beweren...'
'Hou jij nou eens effe je smoel en doe die straks in bed weer open, ja,' snoert James zijn Barbie bruusk de mond.
'Dit kan niet waar zijn hè,' fulmineert hij tegen niemand in het bijzonder.
'Dit kan godverdomme toch niet waar zijn!'
'Hou je rustig, joh,' probeert de vetzak zo autoritair mogelijk. Zijn stem heeft echter aan kracht ingeboet. Op het dwingende erin zit de sleet.
Zonder dat daarvoor een reden is, probeert de blondine op te staan. Dit gaat met horten en stoten, omdat ze zichzelf plotseling de motoriek van een haperende robot heeft aangemeten.
'Ooooo,' kreunt ze bijzonder onaangenaam. 'Oooooo, ik voel me niet goed worden!'
'Wat is er aan de hand?' wil de dikzak weten. Inmiddels heeft een zenuwtic vat op zijn rechterwang gekregen. Zijn rossige haar lijkt vlam te hebben gevat.
'Ik heb in het zwembad van het hotel gezwommen, obool, ik ga ook dood!'

'Ga zitten, achterlijk wijf. Jij gaat nog lang niet kapot. De eerste ziektekiem die rotter is dan jij moet nog geboren worden,' sneert James.
Als door een wesp gestoken veert de dikzak op.
'Nu is het afgelopen met die vuilbekkerij, James. Jij moet...'
'Nee, jíj moet je grote muil houden, kamerolifant,' reageert Andrew angstaanjagend agressief. Zijn ogen fonkelen koortsachtig, terwijl zijn huid op lijkt te gloeien vanwege een acute koortsaanval.
'Jij hebt ons naar dat stinkhol gebracht. Jij zou het wel even regelen, met de centen van je pappie. Nou, het heeft alleen maar ellende opgeleverd. Wie weet welke ziekte ik inmiddels onder de leden heb, klootzak!'
Zonder dat er enig snikwerk aan voorafgaat barst de brunette in een huilbui uit. Ze zwaait ongecontroleerd met haar armen, wat een verre van harmonische begeleiding van het bijouteriekoor in de hand werkt.
Voordat James iets grofs kan bezigen, haalt ze tussen twee trieste snikken uit.
'Zoals elke nacht zal ik ook straks mijn mond openen, alleen gebruik ik dan mijn tanden en hoop ik dat er iets vlezigs tussen zit waarop ik flink kan bijten!'
Andrew en de rossige dikzak trekken een vies gezicht. Hoewel er geen vloek is gevallen, hebben de laatste zinnen een grotere impact dan het hele goddeloze oeuvre van James bij elkaar.
Om het grijze muisje ligt ter ondersteuning een arm van haar grijze muis.
'Er... zijn... zoveel... kinderen... in... het... hotel,' stottert ze.
Haar metgezel troost haar met lieve woordjes en een warme knuffel.
Ook Andrews modepop doet een duit in het zakje.
'Ik wil morgen naar huis, en als jij het niet regelt bel ik papa wel.'
Hoewel ze zacht spreekt, schijnt deze boodschap als een mokerslag bij Andrew aan te komen.
'Morgen gaan we naar Dublin,' zegt hij kordaat.

'En dat regel ik zelf, daar heb ik die vader van je echt niet voor nodig, hoor je!'
'Ik donder op,' klinkt het heldhaftig uit James' mond. Hij stapt onverhoeds naar de deur en draait zich aldaar om. Zijn trillende linker wijsvinger wijst ergens in de richting van de groep. De aderen in zijn hals zijn opgezwollen kabels.
'En jij, jij slaapt vannacht maar ergens anders. Dat lukt je wel, laat je maar door iemand oppikken. Zo heb je mij tenslotte ook leren kennen, nietwaar?'
Na deze woorden volgt een afschuwelijke vloek, waarna hij verdwijnt.
De brunette presteert het om nog meer volume en waterlanders te produceren. Haar neus begint stevig te lopen, waardoor haar handen als ongeleide projectielen op zoek gaan naar zakdoekjes die zich ergens in de modieuze handtas moeten bevinden.
'Reken erop dat die kutdirecteur aan de beurt is!' perst de dikzak er nijdig uit. Hij trekt een briefje van honderd uit zijn portemonnee, smijt deze op de tafel en staat op.
'Meekomen!' snauwt hij naar de aanhang. Woedend beent hij weg.
Als bij toverslag hervindt de blondine haar alledaagse motoriek. Met een gang die naar slaafs neigt, volgt ze haar idool.
'Oooo, ik voel me zo beroerd,' kreunt ze tijdens de achtervolging.
'Eerst langs een kliniek, liefste. Oooo, ik voel me toch zóóóóoooo beroerd.'
De rest is inmiddels ook opgestaan. Zonder iets te zeggen lopen Agressieve Andrew en zijn hondstrouwe handmodel naar buiten. In hun kielzog volgt de snotterende brunette. Ze plukt nerveus aan haar kapsel. Een zakdoekje vangt waterlanders en make-up op.
'Ze zijn allemaal hetzelfde,' zegt ze gedecideerd terwijl haar mascara angstaanjagend doorloopt. Met haar verwilderde kapsel en zwarte vegen op haar gezicht, kan ze zo aanschuiven bij een verlaat champagneontbijt van The Osbournes.

Aarzelend schuifelen de grijze muisjes achter de opmerkelijke fanfare aan. Ze kijken niet op of om, hoogstens bedremmeld.
Als het tweetal hun hielen heeft gelicht, vliegt de wc-deur open. Carmelo's glimlach loopt van oor tot oor. Hij wrijft in z'n handen terwijl hij naar zijn drie vrienden toe loopt.
'Zo, de eerste goede daad voor vandaag is een feit,' zegt hij kinderlijk opgetogen.
'Die *jackeens* – hij gebruikt het scheldwoord dat de provincialen voor de Dubliners hebben bedacht – hebben een lesje gekregen, en Aday Montesdeoca moet weer eens flink in de verdediging.'
Vooral over dat laatste heeft zijn vriend de grootste lol, weet Price. Carmelo kan het bloed van de directeur van Riverside wel drinken. Het zit diep, heel diep en al heel lang. Gek genoeg heeft zijn bloedgabber er nog nooit met hem over gesproken.
'Zo, nu wordt het langzamerhand wel eens tijd voor zo'n donkere jongen met een witte kraag,' meldt hij aan Keith.
Direct na deze woorden schudt Carmelo afkeurend met de wijsvinger van zijn rechterhand.
'Laat de Guinness nog even met rust, Matt,' zegt hij op vaderlijke toon.
'Er wacht ons nog een klusje.'
Verbaasd kijkt Price op. 'Waar heb je het over?'
'Over...' hij kijkt vlug op z'n horloge '... ruim een kwartier worden we in Puerto Rico verwacht.'
'Wat?!'
'Hamann en Den Vlieger hebben alle spullen al klaarliggen. Wij hoeven enkel aan boord te springen en ons in het pak te hijsen. Goed hè?'
Dit laatste zegt Carmelo op zo'n guitige wijze dat Price er bijna om zou lachen. Bijna, want opborrelend ongenoegen wint het van zijn gevoel voor humor.
'Je denkt toch niet...'
'Nee, dat klopt, beste man. Ik weet het zeker.'
Het eeuwige nonchalante in Carmelo's houding is op slag

verdwenen. Zijn donkere ogen kijken Price strak aan, gaan dwars door hem heen.
'Eigenlijk was het de bedoeling dat we vooraf wat zouden praten. Debiele peptalk over een taxichauffeur die iemand half doodrijdt waarna hij een uur later met een andere auto door de centrale naar dezelfde straat waar het ongeluk plaatsvond wordt gestuurd. Dat soort lulverhalen, weet je wel. Helaas, nou ja helaas, kwamen die eikels ertussen. Dus geen peptalk, maar gewoon een nachtduik.'
Op het moment dat Price zijn mond opent om te protesteren, wordt de voordeur geopend. De twee grijze muizen stappen binnen. Rechtstreeks lopen ze op het viertal af. Er is geen spoor van aarzeling in hun tred te bekennen.
Het eens zo grijze muisje dat Mary heet, legt haar hand op Carmelo's rechterschouder. Haar ogen twinkelen ondeugend en haar glimlach is ronduit ontwapenend.
'Dank je wel voor dat fantastische verhaal, Carmelo. Wat heb jij die kwallen te pakken genomen, gran–di–oos!'
Ze buigt zich naar voren en geeft de Spanjaard een kus op beide wangen.
'Je begrijpt dat ik op een bepaald moment wel een oplossing móést forceren. Die gasten zijn namelijk zo verschrikkelijk stom, als we daarop hadden moeten wachten dan was het minstens twee uur 's nachts geworden. Heus, al jouw aanwijzingen gingen bij dat zooitje ongeregeld het ene oor in en het andere weer uit.'
Daarop geeft haar metgezel Carmelo een kameraadschappelijke por in zijn ribben.
'Je bent een klasbak, kerel.' Ook de metamorfose bij deze man is op z'n minst opmerkelijk te noemen. Zijn schouders zijn nu kaarsrecht, in plaats van afhangend. De zachte, dromerige blik in zijn ogen heeft de wijk genomen ten faveure van een heldere kijk op de wereld.
Terwijl ze op weg gaan naar de uitgang, bedanken ze de rest met een hartelijke glimlach en een vriendelijke groet.
'Stop!' weet Price als enige van het compleet verbijsterde viertal uit te brengen.

De twee draaien zich in de deuropening om.
'Ja?' vraagt de man uiterst beleefd.
Carmelo herstelt als eerste volledig van de collectieve black-out.
'Zijn het dan geen vrienden of familieleden van jullie?' wil hij weten.
'Welnee, joh,' antwoordt Mary lacherig.
'Mijn vader heeft een groot bouwbedrijf met vestigingen in heel Ierland. Die dikke, Perry heet ie, is de zoon van een aannemer die geregeld klussen van hem krijgt. Nu vindt mijn vader het belangrijk dat er af en toe wat sociale contacten tussen de werkgever en werknemer zijn. Van Perry's vader hoorde hij over de vakantie die er gepland stond. Hij vond het een ludiek idee om zijn dochter en schoonzoon mee te sturen.'
Ze kijken elkaar een moment aan, waarna ze beiden een vies gezicht trekken.
'Hemel en aarde heeft hij bewogen om ons over te halen mee te gaan. Uiteindelijk zijn we, onder andere voor de goede vrede, maar gezwicht. De rest weten jullie.'
Terwijl ze naar buiten lopen, wordt er nogmaals gezwaaid.
'Misschien tot volgend jaar, we gaan van de winter eerst op kosten van mijn vader naar Mauritius. Een aardige deal, nietwaar?'
In de nagalm van deze zin barst het viertal al in lachen uit. Ze slaan elkaar op de schouders en schudden heftig met hun hoofden.
'Dit gelóóf je toch niet?' perst Keith er als eerste vol ongeloof uit.
'Hoe moet je dit nou weer noemen; de bedrieger bedrogen, of zo?'
'Ik weet het echt niet,' antwoordt Carmelo nadat de meest heftige lachbuien zijn weggeëbd.
'Maar het is lang geleden dat ik op zo'n manier met een bek vol tanden stond.'
Claudia giechelt wat na.
'Wat voor ons allemaal gold, zeker weten.'
Price beaamt het met drie knikken. Hoewel ook hij nog

ginnegapt, zijn de pretlichtjes in zijn ogen echter verdwenen. Zijn gedachten dwalen af naar de afspraak die nu op het programma staat. Vooral hoe hij eronderuit kan komen.
Gewoon de koe bij de horens vatten, spreekt hij zichzelf toe. Je krachtig opstellen, niemand schrijft jou toch de wet voor?!
'Even over die nachtduik,' begint hij met standvastige stem. 'Daar heb ik dus bar weinig trek in.'
In de blikken van Claudia en Carmelo leest hij het kansloze van zijn missie. De onverzettelijkheid erin overtreft de onverzoenlijke oogopslag van een medewerker van een incassobedrijf.
Hij zoekt spoorslags naar een laatste strohalm genaamd Keith. Deze heeft zich echter plotsklaps op dringende werkzaamheden onder de bar gestort.
Price vloekt uit verslagenheid.
'Goh, wat is het leven toch mooi,' zegt Carmelo gefaket spontaan.

11

Om de paar minuten kijkt hij enkele seconden door de geblindeerde ramen naar buiten. Dit dient enkel ter ontspanning, gedetailleerde informatie over de locatie recht voor hen heeft hij binnen handbereik. Na een weidse blik op het Palacio de Congreso, het congrescentrum, tuurt hij weer naar de twee schermen voor hem. Het scherm ter hoogte van zijn linkerhand is onderverdeeld in zes vlakken. Vanaf evenzoveel draagbare camera's komen daarop de beelden vanuit de Yumbo binnen. Rechts van hem een identiek scherm waarop de informatie vanaf het congrescentrum wordt geprojecteerd.

De minibus waarin hij zich bevindt is gelijktijdig met het team ingevlogen, en volgepropt met de allermodernste communicatiemiddelen. Vanuit zijn draaistoel is het mogelijk de locatie vanuit meerdere invalshoeken te bekijken. Ook staat hij in direct contact met de mannen in het veld.

Halftien. Iedereen is al drie kwartier in positie. Vijf kwartier voordat de actie verwacht wordt paraat zijn, is een vaste regel bij Nueve. Dit om verrassingen van bijvoorbeeld exact één uur eerder dan aangekondigd toeslaan, te vermijden.

Een optie die Silva zich vandaag nauwelijks voor kan stellen. Daarvoor laat het zich te simpel lezen. Aan de andere kant blijft het hem een raadsel waarom deze aanslag uitgevoerd dient te worden. Hij heeft wel zo zijn ideeën, maar daar blijft het dan ook bij. Niet alle puzzelstukjes komen vanavond op tafel, da's een ding dat zeker is. De grote afrekening vindt heel ergens anders plaats. Om erachter te komen waar, moet eerst deze klus tot een goed einde gebracht worden.

'Nummer drie, tweehonderdzeventig,' zegt hij monotoon. In vakje nummer drie op het linker beeldscherm zwenkt het beeld naar links. Tijdens operaties van Nueve gelden er op het gebied van communicatie duidelijke regels. In het geval

van een actief operationeel commandocentrum antwoordt of spreekt een medewerker alleen wanneer een noodgeval zich aandient. De hele operatie wordt aangestuurd door één persoon die overzicht heeft over de gehele situatie. Wanneer de toestand daarom vraagt, kan er een tweede man ingezet worden, wat vanavond zal gebeuren. De teamleden zijn daar al van op de hoogte.
Een aantal medewerkers is uitgerust met camera's die qua vormgeving ware kunststukjes zijn. Er zijn onschuldig ogende haarspelden, kettingen en riemen, die in werkelijkheid dezelfde capaciteit hebben als de modernste visuele opnameapparatuur.
Specifiek voor de operatie in de Yumbo is qua positionering gekozen voor het cirkelmodel. Tot 180 graden gaat de beweging van de aangesprokene met de klok mee naar rechts. Daarboven tegen de klok in naar links.
Er wordt hoofdzakelijk met cijfers in plaats van codenamen gewerkt. Dit om het simpel en strak te houden. Het centrale commando begint met het woord 'nummer' om de agenten een fractie van een seconde speling te geven. Daarna volgt het getal. Om veiligheidsredenen is er gekozen voor een open kanaal, dit wil zeggen dat de bevelen door elke eenheid beluisterd kunnen worden. Het kanaal is vanzelfsprekend beveiligd, gescrambeld in crypto. Mocht dan een teamlid als eerste gevaar opmerken, dan kan hij het terstond aan de leiding, of wanneer er sprake is van acute dreiging, aan zijn collega melden. Om verwarring te voorkomen, staan de agenten die werken in de Yumbo alleen in contact met hun collega's daar. Van de operatie die parallel aan die van hen loopt, hebben ze enkel weet. Direct contact met collega's in en rond het congrescentrum is onmogelijk.
'Nummer vier, vijfenveertig,' commandeert Silva. Een handomdraai later volgt het uitzicht dat hij wilde. Torres en Romero staan op de bovenste verdieping van winkelcentrum Yumbo. Ze gaan gekleed als leernichten, een outfit waarover ze nou niet bepaald stonden te juichen, maar die ze als professionals accepteerden. In de baret van Torres zit een came-

ra gemonteerd. Evenals alle andere teamleden zijn beide kerels uitgerust met vleeskleurige, draadloze oordopjes die voor een passant nauwelijks zichtbaar zijn. Ze dragen microfoons, 'spreeksleutels' in vaktermen, ter grootte van een speldenknop onder hun shirts.
'Nummer één, driehonderddertig, overzichtshot.' Agent Garcia voert zijn taak uit, waarna een weids beeld van de binnenkant van het immense winkelcentrum ontstaat.
'Nummer twee, zwenk rustig naar tweehonderdtien, daarna terug naar huidige positie.' Silva houdt nu twee schermen in de gaten: dat waarop Garcia voor een stabiel overzichtshot heeft gezorgd en het vak waarin het beeld diezelfde omgeving afstroopt.
'Nummer twee, stop.' Zijn linker wijsvinger drukt op een knop waarmee het paneel voor hem bezaaid is. Aansluitend wordt het beeld stapsgewijs vergroot. Een volwassen man houdt lachend een waterpistool omhoog.
'Nummer twee, opdracht voltooien.'
Silva draait zijn hoofd een kwartslag en kijkt een fractie van een seconde Felippe Castro aan.
'Da's nog eens een proppenschieter, baas,' zegt deze met een afgemeten grijns. Als een soort alternatieve massage ploegen zijn enorme vingers door de kabels van zijn stierennek.
'Geen enkele actie tot dusver, die gasten konden wel eens stipt op tijd zijn,' meent hij.
Silva gromt bevestigend. Zijn ogen schieten van scherm naar scherm. Buiten zijn gezichtsveld doet Castro exact hetzelfde, weet hij. De bijna 2 meter lange spierbundel is zijn stand-in. Gedurende deze operatie is het commandocentrum tevens het zenuwcentrum. Mocht hij getroffen worden door een hartaanval of een beroerte, dan neemt Castro direct zijn taak over. Tot tien minuten voor tien dient de kolos alleen te observeren, daarna schuift hij aan als tweede teamleider, zeg maar een paar extra ogen.
'Nummer vijf, vijfenveertig.'
De loop die hij dacht te ontwaren blijkt het uiteinde van een wandelstok te zijn.

'Nummer vijf, terug naar nul.'
De camera van team nummer zes, Herrero en Gomez, zendt geruststellende beelden van gezinnetjes met kinderen uit. Er is geen enkele reden om Herrero op te roepen.
In totaal twaalf man, onderverdeeld in zes teams. Twee op de begane grond, en twee op zowel de eerste als tweede etage. De vier uitgangen worden bewaakt door in totaal acht man van het arrestatieteam van de guardia civil. Ruim voldoende, weet hij. Helemaal voor een loos alarm. Toch mag hij die gok nooit nemen, een gegeven waar hij goed mee kan leven.
Naast Castro staat een portofoon, waarmee in geval van nood een bevel aan de kerels van de guardia gegeven kan worden. Zeer onwaarschijnlijk, hij durft er een flink bedrag onder te verwedden dat alle eenheden die in de Yumbo patrouilleren niet aan hun dienstwapen hoeven denken.
Deze onuitgesproken woorden zouden maanden later nog door zijn hoofd spoken.
Zijn rechteroog focust zich geheel op de beelden die er vanuit en rondom het congrescentrum binnenkomen. Vaste camera's, vanmorgen in alle vroegte door Cabrera en Dominguez bevestigd. Twee bij de achterkant, voorzover je daarvan kunt spreken aangezien het gebouw zo goed als rond is, één boven de ontvangstruimte, bar en hoofdingang. De laatste hangt recht boven het podium aan het plafond van de grote zaal. Het basisteam bestaat uit zestien man, waarbij hij zichzelf meerekent. Verder zijn er nog acht mannen in burger van de guardia en twintig leden van de policia local in uniform. Vijfhonderd meter vanaf de kust patrouilleert een kruiser van de guardia civil. De afstand van het strand van Meloneras tot aan het congrescentrum bedraagt 300 meter. Als ontsnappingsroute een mogelijkheid waar rekening mee moet worden gehouden.
In tegenstelling tot de mensen van de guardia civil, weten de agenten van niets. Dit laatste is misschien wat overdreven, omdat er tijdens dit soort evenementen altijd een verhoogde staat van paraatheid wordt afgekondigd.

De beelden die binnenkomen, kunnen zijn goedkeuring wegdragen. Het merendeel van de gasten is al binnen. Geheel volgens de instructies wordt hun vriendelijk, doch met klem verzocht, alvast plaats te nemen in de grote zaal waar het debat om stipt tien uur zal beginnen.
De vier politieke kopstukken zitten in een achterafzaaltje. Team nummer zeven, Quintana en Betancor, bewaken hen.
In de aankomsthal blijft het druk. Dit heeft hoofdzakelijk te maken met de bar die daar gesitueerd is. Nummer acht, Javier Ruiz, speelt er met verve de rol van barman, merkt Silva op.
Het opgeblazen hoofd van de directeur van het congrescentrum wordt door een spiedend, mechanisch oog gevangen. De man is als enige van het leidinggevend personeel op de hoogte. Hij probeert zo nonchalant mogelijk over te komen, een pose waarmee hij het tijdens een auditie voor een filmrol hooguit tot conciërge zou brengen. Eén brok zenuwen, vertelt de camera hem.
Niet meer dan logisch, weet Silva, hij staat onder een gigantische druk.
Hij heeft de man vannacht van zijn bed laten lichten. Het daaropvolgende gesprek duurde een klein kwartier. Er werd hem verteld dat de Spaanse veiligheidsdienst de essentiële zaken rond het verkiezingsdebat over zou nemen. Wel of niet lijfelijk aanwezig zijn, was de enige keuze die hij de directeur liet. De rest stond al min of meer vast.
Dat de man ervoor koos te blijven, spreekt voor hem.
Lopez en Navarro namen de zenuwpees onder hun hoede om zowel de hoofdzaken als details met hem door te nemen.
Silva kijkt naar buiten en ziet het in smoking geklede tweetal bij de hoofdingang een kwartet gasten verwelkomen. De glazen deuren gaan automatisch open en dicht. Onderwijl glimlachen de mannen uiterst vriendelijk tegen de bezoekers.
Portier, barman, ober, klusjesman, kok. Nueve schudt vanavond weer een scala van beroepen uit de mouw. Een van de redenen waarom hij de acteerlessen inroosterde. Het eerder vertoonde sceptische gedrag hierover verdween als sneeuw

voor de zon toen bleek dat het in de praktijk vruchten afwierp.
Een medewerker van TV Canarias is flink in de weer met kabels die door een zijdeur het gebouw worden binnengebracht. Gestoken in een groen uniform van de technische dienst van het congrescentrum helpt Eduardo Suárez hem een handje.
Voor de verandering is de aanwezigheid van de media eens 'n zegen, denkt Silva. De onontbeerlijke inklapbare schotelantenne die op het dak van de bus staat, valt in het niet bij de gevaarten die het merendeel van de stations gebruiken. Op de zijkant van de witte bus heeft hij in beschaafde, blauwe letters TLP laten zetten. Télevision Las Palmas is het meest voor de hand liggend. De zoveelste uit een reeks lokale zenders die present zijn. Dat deze organisatie niet bestaat, is bijzaak. Iedereen is te veel met zichzelf bezig om aan dit soort details aandacht te schenken. Zeker in die hectische wereld.
Mede daardoor is hij ervan overtuigd dat er aan de bestelwagen die naast de bus geparkeerd staat geen aandacht wordt geschonken.
Eveneens wit, identieke belettering en geblindeerde ramen. Het laadgedeelte is echter geheel geprepareerd voor een scherpschutter. Onbeweeglijk ligt Antonio Goncha door het vizier van zijn geweer te kijken. Zoals veel sluipschutters van Bijzondere Bijstandeenheden heeft hij gekozen voor een Heckler & Koch PSG 1. Een betrouwbaar wapen waarmee tot op 400 meter een tegenstander kan worden uitgeschakeld. In een dolle bui heeft Goncha zich wel eens laten ontvallen er 'vanaf 100 meter een mug mee te ontmannen'.
Hij heeft de strikte opdracht alleen te vuren bij een *clear shot*. Kiezen de terroristen voor een frontale aanval, waarvan ze in principe uitgaan, dan bevinden ze zich te allen tijde in kruisvuur.
'A1 in positie,' klinkt het duidelijk door de portofoon.
'Ontvangen,' bevestigt Castro.
De kruiser van de guardia *(Aqua una)* bevindt zich nu op 2

mijl van de kust en recht tegenover de kleine baai die in afstand het dichtst bij het congrescentrum ligt. Indien de aanval vanuit zee wordt ingezet, komt de agressor van een koude kermis thuis.
Kwart voor tien.
Alle beeldschermen voor hem zijn gevuld met mensen. Een drukte van belang, wat op hem overkomt als serene rust. Winkelend publiek, nerveuze mediamensen, opgetogen kinderen.
Laat de chaos uitblijven.

'Ha die Helga!' zegt Ulm opgetogen. Voordat hijzelf plaatsneemt, trekt hij een stoel naar achteren en maakt een gebiedende hoofdknik naar zijn vrouw. Terwijl ze langzaam door beide knieën gaat, schuift hij galant de stoel onder haar zitvlak.
'Dank je, Ernst.'
'Graag gedaan, poppetje van me.'
Met een lach die elke seconde aan kwaliteit wint, stapt Helga op hen af.
'Nee, maar, kijk eens wie we hier hebben?!' Ze pakt Ingrid voorzichtig bij haar schouder, waarna een spontane kus volgt. Aansluitend kijkt ze Ulm aan. Pretlichtjes dansen in haar ogen en op haar gezicht verschijnt een verbaasde uitdrukking.
'Hoe heb je dit nou weer voor elkaar gekregen, Ernst?'
Haast verlegen haalt de logge Duitser zijn schouders op. Rond zijn boxerslippen hangt een aartstevreden glimlach, waardoor zijn monsterkop iets aandoenlijks krijgt.
'Hij is helemaal geweldig,' antwoordt Ingrid in zijn plaats. Ze houdt hierbij haar hoofd een beetje schuin, alsof ze nadenkt over een huwelijksaanzoek waarop ze het antwoord al weet.
Tot haar weerzin ziet Helga dat Ulm op zijn manier ook een lieftallige pose aanneemt.
Walgelijk, denkt ze. 'Jullie zien er smoorverliefd uit,' zegt ze. Ingrid schudt opgetogen met haar hoofd, waardoor haar

oogverblindende gouden oorbellen een kermisattractie op zich worden.
'We hebben gisteravond met elkaar gesproken,' meldt ze op een toon die suggereert dat hiermee vergeleken een landing op Mars peanuts is.
'Tot diep in de nacht.'
'Wat goed zeg,' is het eerste wat in Helga opkomt. In stilte smeekt ze om gelal van een aangeschoten klant, waardoor zogenaamd de plicht roept.
Ulm neemt het over. 'Toen ik hier gisteren vandaan ging, had ik het slecht. Liep met mijn ziel onder mijn arm. Klote... eh sorry, allemaal.'
Zijn linker kolenschop reikt over de tafel en pakt Ingrids rechterhand die opeens erg fragiel oogt.
'Om een lang verhaal kort te maken; we hebben tot vijf uur in de ochtend met elkaar gesproken en zijn er perfect uit gekomen.' Zijn varkensogen glanzen van verliefdheid.
'Ik weet niet wat me overkomt,' zucht hij.
'Ik voel me zo goed, zo puur, zo schoon. Het lijkt wel alsof er een gezwel is opengesprongen waardoor alle groene pus uit mijn lijf is verdwenen.'
Met de grootst mogelijke moeite weet Helga haar gezicht in de plooi te houden, terwijl Ingrid ronduit in vervoering is geraakt van Ulms romantische oprisping.
'Hij kan gevoelens soms zo mooi onder woorden brengen.'
Een luchtkus is de beloning voor de romanticus die huist in het lijf van een uitgerangeerd zwaargewicht.
'We beginnen met een schone lei,' gaat hij verder.
'Van elkaar genieten en respect tonen voor de mening van de andere partij zijn daarbij essentiële zaken.'
Helga kijkt nog eens goed of ze niet in de maling genomen wordt. De bloedserieuze trek op het gezicht van Ulm vertelt haar echter dat dit geenszins het geval is.
'Vanavond beginnen we heel rustig met een lekker drankje en genieten we van het uitzicht, hè muisje?' Het aangesproken knaagdiertje geeft hem een knipoog, waarna er weer een kus door de lucht vliegt.

'Daarna gaan we bij de jongens nog een afzakkertje halen, vindt Ingrid zo leuk.'
Voor alles is een grens. Helga weet voor zichzelf dat ze dit punt binnen enkele ademhalingen gaat bereiken. Ze draait een kwartslag naar links om te reageren op een imaginaire hand die haar aandacht vraagt.
'Wat kan ik jullie brengen, tortelduifjes?' vraagt de nooit versagende professional in haar.
'Doe mij maar een rum-cola, en voor mijn meisje...?'
Theatraal zweeft Ulms rechterhand over de tafel. Wat Helga betreft is deze gekunstelde beleefdheid het trieste dieptepunt van een vertoning waarop maar geen maat lijkt te staan.
'Een witte wijn, alsjeblieft. In goed overleg hebben we mijn medicijnen door de wc gespoeld, dus een paar glaasjes kunnen vanavond geen kwaad.'
'Komt eraan.' Struis beent Helga naar de klanten die zogenaamd een bestelling wilden doen. 'De jongens', denkt ze spottend. Die debiele vleesberg zei echt 'de jongens'. Een paar dagen geleden waren het nog 'anaaltoeristen' of 'vuile flikkers'. Alleen in een zeldzaam goede bui wilde hij het wel eens afzwakken tot 'die homo's', het summum van acceptatie dat zijn garnalenhersens konden bedenken. Tja, Ulm is compleet van de wereld, da's toch wel de meest voor de hand liggende conclusie.
Bewust met haar rug naar het verliefde stel gedraaid, vraagt ze 'Alles naar wens?' aan het bejaarde echtpaar dat zichtbaar van hun bier geniet. Het bevestigende antwoord neemt ze voor kennisgeving aan. Na een vriendelijke knik loopt ze naar de bar om direct aan de bestelling te beginnen. Snel en vakkundig verschijnen de gevulde glazen op het dienblad.
Herbewapend met een nieuwe dosis incasseringsvermogen loopt ze op het innig verliefde koppel af. Daar aangekomen, schieten alle haartjes op haar armen zo plotsklaps overeind dat ze het dienblad bijna laat vallen.
Ulm staart naar de mensenmassa onder hem. Zijn gezicht is asgrauw, een grote ader bij zijn rechterslaap klopt als een bezetene. Hij knarst hoorbaar met zijn tanden en beide handen

zijn gebald tot aanzienlijke vuisten die op het punt staan sloopwerkzaamheden te verrichten.
Het bezorgd uitgesproken 'Ernst... Ernst, lieverd, wat is er aan de hand?!' leidt tot geen enkele reactie. Waar Ulm zo zwaar gebiologeerd naar kijkt, is beide vrouwen een raadsel.
'Hé Ernst,' probeert Helga voorzichtig. Ze is niet makkelijk van haar stuk te brengen, maar de wijze waarop Ulm zich nu gedraagt boezemt haar wel degelijk vrees in.
'Hé...'
De rechtervuist van Ernst Ulm komt traag omhoog. In dit gebaar huist zoveel dreiging dat Helga serieus overweegt een paar stappen afstand te nemen.
'Heel goed luisteren, niet tegenspreken,' zegt Ulm akelig kalm. Zijn stemgebruik is volkomen vlak. Terwijl hij spreekt, blijft zijn blik op de mensenmassa gericht.
'Als ik het teken geef, loopt Helga naar de schuifpui, sluit de hut en komt terug. Geen extra handelingen, kan binnen een halve minuut voor elkaar zijn. Daarna verlaten jullie samen het winkelcentrum. Jullie kijken niet op of om, praten met niemand en gaan rechtstreeks naar ons appartement. Daar wachten totdat ik thuis ben.'
Eerder verbaasd dan geschrokken opent Ingrid haar mond. Nog voordat de tegenwerping in woorden omgezet kan worden, gaat Ulm verder.
'Doe exact wat ik zeg, straks leg ik alles uit.'
Zijn hand maakt een gebaar dat Helga terecht als een teken opvat. Ze draait zich direct om en loopt naar de schuifpui.
'Dames en heren,' zegt Ulm met luide stem, 'wegens omstandigheden gaan wij nu sluiten. De genoten consumpties zijn voor rekening van de zaak. U mag gerust blijven zitten.'
Gedurende deze ultrakorte speech heeft hij zijn toehoorders niet aangekeken. Wat er zich beneden afspeelt, heeft zijn absolute aandacht. Uitgezonderd Ingrid en Helga, zijn de mensen op het terras voor hem gelijk aan de lucht waartegen hij zojuist sprak.
'Klaar Ernst.' Op Helga's wangen kondigen zich blosjes van zowel spanning als inspanning aan. Ulm trekt Ingrid naar

zich toe en geeft haar een vluchtige kus op haar rechterwang. 'Ik hou van je, ga nu.' Meteen daarna duwt hij haar van zich af.
'Ernst, o...'
'Nu!!!'
Helga pakt haar arm.
'Kom op meid, laten we nou maar gaan.'
Hoewel ze wat tegenstribbelt, volgt Ingrid toch. Er dreigt groot gevaar. De lichaamstaal van haar man laat wat dat betreft niets aan onduidelijkheid over. Na een tiental snelle stappen kijkt ze vluchtig om.
Naast het tafeltje waaraan ze zojuist nog zo gezellig zaten te praten, staan slechts twee onbezette stoelen.
Ze haalt diep adem om de paniekaanval te pareren.

Ongebruikelijk, spannend, doch lovenswaardig. Dit is de eerste keer dat hij op zee, bij wijze van spreken, de verf van een kruiser van de guardia civil af kon krabben. Hoewel een groot deel van de Spaanse bevolking weinig sympathie voor deze dienders opbrengt, kunnen ze bij Price niet meer stuk. In zijn ogen heeft men van die afschuwelijke gebeurtenissen geleerd. Proberen het ook daadwerkelijk te bestrijden, voorkomen wellicht.

Nadat Dirck den Vlieger over de marifoon gevraagd was zich bekend te maken, lagen ze hooguit twee minuten later strak naast de rubberboot. Het gedempte licht dat er werd gevoerd, was een verademing vergeleken bij de felle schijnwerpers die hen bij het aanvaren vol in the picture zetten.
De agenten behandelden hen gereserveerd vriendelijk, wat te maken kon hebben met het feit dat ze de duikers van gezicht kenden. Ook leden van de guardia civil brengen in hun vrije tijd een bezoek aan de kroeg, of de onderwaterwereld. Toch namen ze na het eerste contact de informatie niet ter kennisgeving aan, maar kwamen het daadwerkelijk checken. Een prima zaak, vindt Price.
Hij zet zijn masker op, stopt de ademautomaat in zijn mond

en rolt achterover het water in. Vlak voordat de fles op zijn rug de golven raakt, weet Price dat hij zichzelf flink in de maling genomen heeft. In een nanoseconde flitst de waarheid door hem heen.
Je bent je het lazarus geschrokken van die patrouilleboot, het roemen van de guardia doe je alleen om een goed gevoel te kweken. Je bent bang, je bent een instructeur die angst heeft om zijn vak uit te oefenen. Je bent...
Een zwarte deken omsluit hem. Een koele omhelzing die gepaard gaat met twee diepe ademteugen die naar aankomende hyperventilatie neigen. Rustig! dwingt hij zichzelf. Kalm aan, het gaat zo heus beter.
Geheel tegen zijn gewoonte in pakt Price de ankerlijn. De complete duisternis rondom hem is een reusachtige tegenstander waartegen het miezerige licht in zijn linkerhand volslagen kansloos is. Hou op, verdorie. Je stelt je aan als een kleuter!
Zo beheerst mogelijk snijdt het lamplicht door het pikzwarte water. Tot zijn opluchting is nergens een oneffenheid te bekennen. Price laat de lijn tussen zijn vingers iets vieren, waardoor hij gestaag zakt.
Twee meter. De plons boven hem komt geheel volgens planning, maar gevoelsmatig veel te vroeg. Hoe ironisch – de tweede lichtbundel is een tegenstander die hem dwingt af te dalen.
Zonder hem hierin te betrekken, heeft de groep besloten vanavond een nachtduik te maken. Een uitdaging die hij wel moet aannemen. Laat hij het nu afweten, dan verspeelt hij veel krediet. Dit heeft niets te maken met de liefde van zijn vrouw of de vriendschap van Carmelo. Deze zaken staan hier volledig buiten.
Toch heeft vriendschap er wel degelijk mee te maken, denkt hij terwijl zijn vingers de lijn stevig omklemmen. Ook de liefde van zijn vrouw. Alleen op een andere manier.
'Jezus christus, man. Hou op met dit zieke gedoe!' schreeuwt hij door de ademautomaat.
'Dalen!'

Elke wilskracht om de duisternis te penetreren ontbreekt, toch laten zijn vingers los.
Zes meter.
Tijdens de afdaling staat hij rechtop in het water en draait constant om zijn lengteas. Niets. Zelfs geen verdwaalde brasem of trompetvis laat zich voor even door zijn lichtbundel vangen.
Tien meter.
Vier lichten boven hem, waarvan de verste Hamann toebehoort die zich nog op 2 meter diepte bevindt. Soortgelijke duik, dezelfde deelnemers, eensluidende tactiek. Alleen de klanten ontbreken. Na deze laatste zin kan hij zichzelf wel voor z'n kop slaan. Het woord 'alleen' zou impliceren dat hem nog een erbarmelijke hoeveelheid ellende te wachten staat.
De vier boven hem reageren direct op zijn 'alles-oké'-teken. De cirkels zijn akelig rond, wat erop duidt dat ze worden getrokken door duikers die zich helemaal op hun gemak voelen, maakt hij zichzelf wijs.
Met bevende handen daalt hij verder.

'Ik moet naar het toilet, Helga,' zegt Ingrid op verontschuldigende toon.
'O nee, hè!' klinkt het geïrriteerd. 'Kun je het niet even ophouden?!'
Een hulpeloze blik versterkt het ontkennende antwoord.
'Kan ik het helpen dat m'n blaas zo heftig op stress reageert? Ik sta echt op knappen!'
'Oké, oké, de publieke toiletten zijn hier om de hoek,' meldt Helga enigszins verzoenend.
'Maar wel opschieten hoor, Ernst was duidelijk genoeg.'
Ingrid knikt.
'Ik ben zo klaar, daarna gaan we pleite.'

Tien voor tien. Zijn hersens spelen het volledige draaiboek van 'Operatie Tomaat' versneld af.
Vanwege deze naam speelt er een minuscule lach om zijn lip-

pen. Aangezien tomaten nog altijd het grootste exportproduct van Gran Canaria zijn, is hiervoor gekozen. Puur een administratieve aangelegenheid, omdat het ministerie van Binnenlandse zaken wil weten waaraan de tientallen miljoenen die Nueve hun op jaarbasis kost gespendeerd worden. Tenminste, het grootste gedeelte ervan. Sommige bedragen vallen onder de 'tien-procent-regel' en kunnen niet direct getraceerd worden. Professionele tipgevers slokken daarvan het hoofdbestand op.
Met zijn middelvinger drukt hij het middelste knopje van de drie verbindingslijnen in. De linker is gereserveerd voor de eenheden in de Yumbo, de rechter brengt hem in contact met de mannen in en rond het congrescentrum. De middelste knop opent beide lijnen zodat elk lid van Nueve hem kan horen.
'Aan alle eenheden; code groen, tweede man sluit aan. Ik herhaal: code groen, tweede man sluit aan.'
Castro schuift links van hem aan en zet een koptelefoon op. Officieel mag hij vanaf dit moment zelfstandig bevelen uitdelen of ingrijpen als de situatie erom vraagt. In de praktijk loopt hij aan de leiband van Silva mee en spreekt enkel als daar nadrukkelijk door zijn baas om gevraagd wordt.
Bij Nueve kent men drie kleurencodes. Code groen is de stand-by-module, code oranje de gevechtsmodule. De laatste in deze rij, code rood, is onder leiding van Alfonso Silva nog nooit van kracht geweest. Een prachtige staat van dienst waarin vooral geen verandering moet komen, denkt Castro. Hij kijkt even opzij naar zijn chef, die zo op het oog stoïcijns de beelden tot zich laat komen.

Drieëntwintig meter.
Zijn ademhalingsritme is het beste te definiëren als 'vlot', zo realistisch kan hij nog wel denken. Niet goed, maar gezien de omstandigheden verre van slecht.
Ga zo door, probeer het iets naar beneden te krijgen, moedigt Price zichzelf aan. In zijn lichtbundel is het een drukte van belang. Het zeeleven trekt zich niets aan van zijn beslom-

meringen, en is overgegaan tot de orde van de avond en nacht. Het wrak blijft daarvoor een ideale verzamelplaats. Veel klein spul, denkt Price. Een zucht van verlichting blijft uit. Daarvoor zitten de krabben nog te vers in zijn geheugen. En de murene en de...
'Nee, niet doen!'
Hij zwenkt met zijn linkerarm in de richting van de plek waar de nachtduiken hun apotheose moeten beleven.
O, mijn god nog aan toe.
Claudia is hem al tot een armlengte genaderd. De rest volgt gestaag, in zijn visie echter veel te snel. De afdaling naar het wrak is een tussenstation, een plekje op de bodem het einddoel. Hier wat rondlummelen staat gelijk aan ernstig kleur bekennen. Een afgang die hem nooit aangerekend zal worden, da's zeker. Althans, niet openlijk. In hun blik naar hem toe zal altijd iets ondefinieerbaars rondwaren, maakt hij zichzelf wijs.
Door, Matthew, door, jongen. Nu of nooit. Ontmoet je duivels.
Hij zet aan en glijdt soepel naar de plek waarvan hij heeft gezworen er nooit meer terug te keren. Vlak onder hem beweegt het zand, waardoor zijn adem stokt. Geschrokken door onbekende trillingen schiet een kleine rog onder hem vandaan. Kleine opwaaiende pluimen veranderen de bodem in een mini-slagveld waar onzichtbare granaten inslaan. Wapperend met zijn vleugels ontwikkelt het dier een forse snelheid en is binnen een mum van tijd buiten zijn gezichtsveld.
Door zichzelf te dwingen langzaam uit te blazen, kan Price zijn ademhaling reguleren.
Hij draait een kwartslag. De pittoreske zandstorm is alweer uitgeraasd en zo te zien heeft niemand er last van ondervonden.
De cirkel die zijn hand draait is opvallend rond, wat in mindere mate geldt voor minstens twee van zijn metgezellen. Carmelo en Den Vlieger zijn zich dus ook het leplazarus geschrokken, concludeert hij niet geheel zonder leedvermaak.

Dat Claudia opnieuw laat zien voor geen enkele vent onder te doen, vervult hem met een vreemdsoortige trots.
Hij draait zich in de traditionele positie; zo recht mogelijk horizontaal, snelheid maken vanuit de enkels in plaats van de knieën. Hij houdt beide armen halfgestrekt voor zich om zo dicht mogelijk tot de ideale aërodynamische houding te geraken. Een teller in zijn hoofd loopt mee. Bij het getal nul stopt hij, hij ontlucht zijn vest en neemt op de bodem plaats.
Terwijl zijn lamp recht vooruit wijst, kijkt Price naar rechts. Claudia en Carmelo hebben al plaatsgenomen, Den Vlieger en Hamann staan op het punt dit te doen.
Price schudt licht met zijn hoofd. Dit is krankzinnig, pure waanzin. Vier beroepsmensen trekken het bangste jochie van de klas naar beneden om hem over zijn angst heen te helpen. Daar zitten ze dan, mijn vrouw en mijn vrienden. In het donker te koekeloeren naar niets. Tenminste, diep in hun hart hopen ze daarop. Hoe ironisch het ook mag klinken, iedereen is op zoek naar iets wat ze liever nooit willen vinden.

Alsof het afgesproken werk betreft, worden hem vier strakke cirkels toegezonden. Hij antwoordt direct positief. De cirkel is opnieuw overtuigend en de lamp voelt stukken minder zwaar aan dan gedurende de afdaling.
De eerste twijfel besluipt hem. Was het dan toch geen slecht idee om de confrontatie aan te gaan? Was die paniekaanval in Arinaga wellicht eenmalig, een verlate reactie op de helduik? Kan de plotselinge burn-out bestreden worden met een cleane duik die *out of the blue* komt?
Vragen die hij zichzelf de laatste vierentwintig uur herhaaldelijk heeft gesteld. Aan de oppervlakte waren het hooguit onzinnigheden waarop een enkel 'Nee' volstond. Hier en nu vindt er een omwenteling in zijn gedachtegang plaats.
Vijf lichtbundels stropen de diepte af. De vier naast hem volgen de stralen ook daadwerkelijk. Ze bootsen tot in detail een nachtduik na.

Allemaal voor jou, Matthew. Claudia en drie vrienden hebben een missie op touw gezet om jou uit het geestelijke moeras te trekken. Op Carmelo na hebben ze er vandaag minimaal twee duiken opzitten. Toch gingen ze zonder morren weer naar beneden. Zonder morren? Wat lul je nou, man. Met lachende gezichten, verdraaid nog aan toe!
Allemaal voor jou, Matthew.
Een gevoel van dankbaarheid stroomt door zijn lichaam en laat een prettige rilling achter die in zijn onderrug begint om ergens in zijn hersens te eindigen.
Dit is zijn tweede huis. Hier oefent hij met liefde zijn vak uit. Ieder mens heeft wel eens problemen op de werkvloer. Verkeersagenten die als eersten bij een gruwelijk ongeluk met een touringcar arriveren, slapen de nachten daarop slecht. Zien de verschrikkelijke beelden vaker dan hun lief is aan hun geestesoog voorbijtrekken. Stoppen ze daarna definitief met hun werk? Nee, alleen de zwakkeren, een te verwaarlozen percentage. Het merendeel zet zichzelf eroverheen. Door te praten of zich blind op het werk te storten. Datgene wat ze het liefst doen. Of het nu een politieagent, verpleger of duikinstructeur betreft, voor allen geldt hetzelfde scenario: uitjanken en opnieuw beginnen.
Een stel gestoorden is zijn wereld binnengedrongen. Zij hebben een ijzingwekkende daad begaan, en daarmee is de kous af. Het is hoogstwaarschijnlijk én te hopen dat hij nooit meer met zoiets vreselijks wordt geconfronteerd. Hij moet dus door. Dit werk is zijn lust en zijn leven.
Het lijkt allemaal zo simpel, als de winnende opstelling van een coach. Zonder de wil van het team wordt het echter een compleet fiasco.
'Bedankt,' fluistert Price in zijn ademautomaat. In een opwelling duwt hij de lamp onder zijn kin en trekt een gek gezicht. Daaropvolgend haalt hij de automaat uit zijn mond, steekt zijn tong uit en lacht op een overdreven manier.
Onmiddellijk volgt een reactie. Hetzelfde kunstje wordt door de rest nagebootst, waarbij Carmelo zelfs triomfantelijk een gebalde vuist maakt.

Price knikt emotioneel. Een diep ontroerend moment op ruim 20 meter diepte overkomt hem niet dagelijks. Sterker nog, dit is de eerste keer. Hij steekt zijn duim omhoog. Het gebaar wordt goed geïnterpreteerd. Niemand maakt aanstalten om op te stijgen. Daarentegen draaien vier lichtbundels cirkels die verre van strak zijn. Met een beetje fantasie lijkt het alsof ze dansen.
'Yes,' roept Price. Als een jochie dat op oudejaarsnacht voor de eerste maal een sterretje mag vasthouden, draait hij met zijn lamp in de rondte. Ook de smile op zijn gezicht zou bij dat ventje niet misstaan.
Na een volle minuut leut wijst Price recht vooruit. Hij wil deze fantastische gebeurtenis waardig afsluiten. Als de leidinggevende instructeur die hij, godzijdank, weer is.
Hij geeft aan dat de onderlinge afstand tot hooguit 1 meter verkleind moet worden. De stralen zijn nu bijna gebundeld, zodat een flets beeldscherm ontstaat. Natuurlijk gebeurt er niets, deze move is alleen voor de show. De duik netjes afmaken.
Ik ben weer terug! juicht hij inwendig.
Straks iedereen op bier trakteren, nog een uurtje of wat dollen, lekker naar bed, morgen...
'Oeffffffffff!!!'
Het grijze lichaam staat een fractie van een seconde in de schijnwerpers. Een kromming van het achterlijf en een zwiep van de staart verder is het verdwenen. Het opgetrokken beeldscherm verkleurt, omdat enkele lampen vanwege de consternatie aan hoogte verliezen.
'Dolfijn!' schreeuwt Price opgetogen.
'Dolfijn!'
Het ultrakorte moment was voor hem voldoende om het zoogdier te herkennen. De onmiskenbare beweging van de relatief korte staartvin was daar hoofdzakelijk debet aan. In tegenstelling tot de zijwaartse klappen van de haai slaat een dolfijnenstaart op en neer. Op deze manier ontwikkelt het dier fenomenale snelheden, is extreem wendbaar en kan het aan de oppervlakte zelfs sprongen maken.

In vervoering kijkt Price naar Claudia. Aan de brede grijns op haar gezicht valt af te lezen dat ook zij het dier heeft herkend. Achter haar doet Carmelo een serieuze aanval op het wereldrecord 'onder water tegen jezelf praten' en gebaren Den Vlieger en Hamann druk naar elkaar.
Om de aandacht te trekken flitst Price tweemaal met zijn licht. Daarbij wijst hij gebiedend naar de plek waaruit de dolfijn zo plotseling opdook. Direct gaan de armen omhoog en schijnt er weer licht in de duisternis recht voor hen.
'Kom op nou, joh,' fluistert Price hoopvol. 'Ik weet dat je er bent.'
Buiten zijn gezichtsveld bezigt de rest soortgelijke teksten.
Anderhalve minuut later worden hun verzoeken ingewilligd.
Ditmaal zwemt het dier gracieus langs de groep, draait zich ter hoogte van Hamann om, waarna opnieuw een parade volgt. Op slag verschijnt er een tweede exemplaar. In het gelige schijnsel vormen de sympathieke dieren met hun bewegingen een merkwaardige dans vol overgave waarvan het plezier afstraalt.
Zonder enige zichtbare aanleiding verlaten beide dolfijnen het verlichte decor. De toeschouwers blijven zowel geestdriftig als teleurgesteld achter. De voorstelling was prachtig, maar duurde veel te kort.
Uit de macht der gewoonte checkt Price zijn luchtvoorraad. Ruim 80 bar over, netjes hoor ouwe, complimenteert hij zichzelf baldadig. Daarna pakt hij Claudia's hand en drukt er een ferme kus op.

De opstijging heeft meer iets weg van een zegetocht. Gezamenlijk overbruggen ze de meters naar de oppervlakte. Onderweg wordt er flink gedold. Bij elkaar de ademautomaat uit de mond tikken, aan vinnen hangen, maskers aftrekken. Het hele scala aan instructeursgrappen komt voorbij. Op 5 meter diepte is het uit met de pret. Professionals als ze zijn, pakken ze daar hun verplichte stop zonder elkaar het leven zoetzuur te maken.

‘Yes, yes, yes, wat een wereldduik!’ galmt Claudia luttele seconden nadat ze aan de oppervlakte zijn.
‘Dit was he-le-maal geweldig. Wat een fantastische dieren!’
Price grijnst om haar ongebreidelde enthousiasme. Dit is minimaal haar vijftiende ontmoeting met dolfijnen in open water. Toch reageert ze nog net zo bezield als de eerste keer.
‘Geweldig zeg je?’ reageert Carmelo vol gespeeld ongeloof.
‘Ik scheet in mijn broek van angst!’ Een gezamenlijk gelach waaruit vooral opluchting spreekt, klinkt luid over het water.
‘En Dirckie ook, neem dat maar van mij aan.’ Hij trekt een vies gezicht.
‘Ik kon hem zelfs ruiken, die smeerpijp.’
Vriendschappelijk slaat Den Vlieger hem op zijn rechterschouder.
‘Nou je bek houden, rasfantast die je bent.’
Price klimt als eerste aan boord en steekt een helpende hand uit. Soepel glijden de getrainde duikers over de rand de boot binnen. Binnen vijf minuten staan de flessen in de houders en liggen de overige uitrustingsstukken in daarvoor bestemde plastic kratten. Het neopreen houden ze aan. Omkleden in de duikbasis is een stuk comfortabeler.
‘Zeg Dirck,’ begint Carmelo op serieuze toon.
‘Wist jij dat er gisteren zes klanten bij een bankoverval in België om het leven zijn gekomen?’
‘Nee, daar heb ik niets van gehoord,’ antwoordt Den Vlieger argwanend.
‘Het maffe is, dat er vandaag bij de reconstructie weer zes doden te betreuren zijn!’
Vertwijfeld schudt de Vlaming met zijn hoofd. De rest schatert het uit.
Terwijl Den Vlieger de contactsleutel al in zijn hand heeft, roept Carmelo: ‘Wacht even.’
Zijn vinger wijst naar open zee. Ze draaien zich allemaal een kwartslag om waarbij Den Vlieger ‘Wat heb je nu weer, mafketel’ bromt.
In de verte zijn twee lichtpunten waarneembaar. Eén bijzon-

der felle, en één schamel lichtpuntje ter grootte van een speldenknop. Beide schepen voeren verschillende lichtsterkten. Daarbij bevinden ze zich akelig dicht in elkanders vaarwater, zodat ze ervan uit kunnen gaan niet met vissers van doen te hebben. Op zich al vreemd, aangezien er op dit tijdstip weinig andere opties voorhanden zijn.
'Ze varen keihard,' zegt Den Vlieger.
De lichten buigen licht af, maar zetten ontegenzeglijk koers naar de kust.
'Het lijkt wel op een achtervolging,' meent Hamann. In zijn stem klinkt een bepaalde somberheid door die op dit moment ongepast is.
'The Making of Living on the Edge, de nieuwste James Bond, wellicht?' zegt Carmelo met een spottende ondertoon waar niemand om lacht of op reageert. De overwinningsroes is vers, maar de geestelijke wonden van de terroristische aanslag zitten nog diep. Bij dingen die afwijken van de normale gang van zaken gaan er bij alle aanwezigen alarmbellen rinkelen.
Ook bij Carmelo, alleen verwerkt hij het op zijn eigen, unieke wijze.
Bezorgd kijkt Price naar de hen tegemoetkomende lichten.
'Wat krijgen we nu weer?' vraagt hij zich hardop af.

12

Vijf voor tien, Silva drukt de linkerknop in.
'Aan alle eenheden, de ratten zijn binnen. Ik herhaal, de ratten zijn binnen.' In zijn stem klinkt geen spoor van opwinding door.
'Nummer twee, positie aanhouden.'
Hij wisselt een snelle blik met Castro. De blik van zijn rechterhand weerspiegelt zijn eigen gedachtegang; dit is ongelofelijk.
Een tiental seconden geleden zijn vier mannen door de hoofdingang de Yumbo binnengekomen. Allen hebben een Noord-Afrikaans uiterlijk en zijn exact zo gekleed als de daders van de aanslag in de Kashba. Nummer twee, Hernandez en Pedrollo, bevindt zich 3 meter achter het viertal. De camera van eerstgenoemde legt vast dat de mannen twee aan twee lopen. Op militaristische wijze, of het een mars betreft.
Resoluut stappen ze op de brede trap af. Zonder daarbij op of om te kijken, bereiken ze de eerste verdieping. Tot Silva's verbazing dalen ze niet af naar de begane grond, maar slaan rechts af.
Hij wacht even, telt in stilte de meters af.
'Nummer drie, vijfenveertig, daarna tweehonderdzeventig.'
Vasquez en Martín bevinden zich op dezelfde verdieping. De vier mannen zijn een kleine 20 meter van hen vandaan. Silva heeft echter meer oog voor de omstanders, daarom laat hij de camera zwenken. Wat hij namelijk op zijn beeldscherm voor ogen krijgt, zien de toeristen in levenden lijve. Een demonstratie van waanzin, pure provocatie.
Er komt geen aanslag, althans niet in de Yumbo, daarvan is hij overtuigd. Dit is een onderdeel van het plan dat opgezet is door een krankzinnige. Een zo goed als vaststaand gegeven waarvan hij op de hoogte is. De mensen in het winkelcentrum weten echter van niets. Voor hen moet dit een hoogst

bedreigende situatie zijn. Paniek is een ongrijpbaar fenomeen dat zomaar van het ene op het andere moment de kop op kan steken. Collectieve gekte of de dwaze actie van een enkeling zoals in de Kashba het geval was.
Een huivering snelt langs zijn ruggengraat. Met het solistische optreden van een heethoofd maken ze korte metten, maar een door hysterie gedreven massale uittocht...
Op de gezichten die voor hem op het beeldscherm verschijnen, ontwaart hij geen onrust of paniek. De toeristen zijn bezig met wat mensen ’s avonds op vakantie doen: slenteren, winkelen, plezier maken. De opzichtige dreiging gaat blijkbaar aan hen voorbij.
De vier nemen de trap aan de oostkant van het winkelcentrum. In hetzelfde tempo lopen ze naar de begane grond. Daar aangekomen, zetten ze direct koers naar het midden. Het hart van de Yumbo, waar het een drukte van belang is.
‘Nummer drie, nummer vijf, nummer zes, begane grond,’ meldt Silva. De val sluit zich. Nummer één is al beneden, twee volgt het viertal en van vier krijgt hij een overzichtsshot dat onontbeerlijk kan zijn. De situatie is bijna perfect. Er volgen straks nog twee orders, waarna de operatie in de Yumbo tot de verleden tijd behoort.
Hoewel hij de beelden van het congrescentrum nooit uit het oog heeft verloren, concentreert Silva zich nu voor minstens 75 procent op wat zich daar afspeelt.
Hij maakt een korte knikbeweging naar links en zegt tegen Castro ‘afmaken’.
De reus gromt zacht ter bevestiging. Zijn blik is nu alleen nog maar gericht op de monitoren die beelden vanuit het winkelcentrum doorgeven.
Tien uur.
De politici doen datgene waarvoor ze door de partij ingehuurd zijn: verbale onzin bezigen met als doel stemmenwinst. Het non-verbale volgt als de tegenpartij het woord neemt.
Gelukkig blijft het gezwets vanuit de zaal hem bespaard. Er

is alleen een camera gemonteerd, geen microfoons. Een zegen, als hij de spreker bezig ziet. Dat iemand dit überhaupt wil horen is hem een raadsel.
'Nummer vier blijft in huidige positie,' hoort hij Castro zeggen. Voor de overigen geldt vanaf nu de vijfpuntformatie. Ik herhaal de vijfpuntformatie.'
Castro wacht vijf tellen.
'Code groen blijft gehandhaafd. Ik herhaal, code groen blijft gehandhaafd.'
Silva knikt nauwelijks waarneembaar. Dit is inderdaad het juiste moment om de kring te vormen. Bij het volgende commando zullen vijf leden het viertal in een vloek en een zucht overmeesteren. De overige vijf zorgen voor back-up.
'Verdacht busje nadert.'
Javier Trujillo zit in de zogenaamde 'ramkar'. Deze gepantserde Seat kan een aardig stootje hebben en komt uitsluitend in actie als de terroristen zich bedenken of na de aanslag weg proberen te komen. Hij staat 50 meter van het congrescentrum tussen andere personenwagens langs de weg geparkeerd. Doordat ze twee wegen af hebben laten sluiten, is dit de enige route die naar het Palacio de congreso leidt.
Silva drukt de rechterknop op het paneel in.
'Aan alle eenheden, code oranje is nu van kracht. Ik herhaal, code oranje is nu van kracht.'

Nog 30 meter, denkt Ernst Ulm. Nog 30 meter voordat ik dat tuig te pakken heb.
Geef me deze meters, die tijd, dat schorem, smeekt hij het bovennatuurlijke.
Alleen tijdens het afdalen van de trap is hij ze even uit het oog verloren. De voorzienigheid wilde echter dat ze weer in zijn blikveld kwamen.
Hij heeft het nooit zo met God kunnen vinden. Naar de kerk gaan kwam even vreemd bij hem over als het bijwonen van een balletvoorstelling. Mensen die bidden waren wat hem betreft wereldvreemd en constant vloeken was voor Ulm even noodzakelijk als eten en drinken. Godsdienst was iets

voor stumpers, het enige waarin hij geloofde bevond zich in zijn portemonnee.
Voor het eerst in zijn leven denkt hij dat God bestaat. Hier en nu, op de begane grond van winkelcentrum Yumbo, gelooft hij in een opperwezen. Hoe God er feitelijk uitziet, gaat zijn voorstellingsvermogen te boven. Doet niet terzake, hij of het, ís er gewoon. Dat voelt Ulm. Waarom weet hij niet. Is ook niet belangrijk.
Het teken was overduidelijk, het voorafgaande een opmaat tot deze apotheose.
Het heeft allemaal zo moeten zijn. Van bovenaf geregeld. Voorbestemd.
Zijn wonderbaarlijke ontsnapping, oog in oog met de dood. Als gevolg daarvan de mentaliteitsverandering die hem zoveel dichter bij Ingrid bracht.
'Sorry,' zegt hij vlug maar beleefd. De vrouw die hij in zijn haast aanstootte, reageert niet. De conversatie met haar man neemt haar volledige aandacht in beslag.
Ulm is het viertal tot op 20 meter genaderd. Het kakigroen bezorgt hem gemengde gevoelens. Enerzijds werkt het als de rode lap op de menselijke stier die hij is, anderzijds boezemt het hem angst in, aangezien het de laatste kleur is die hij tijdens dit leven te zien zal krijgen.
Hij gaat ervan uit dat de ontsteking ditmaal niet zal weigeren. Mocht dit bij één of twee toch het geval zijn, dan nog wordt het een bloedbad. Er lopen duizenden mensen op de begane grond, waarvan een paar honderd in de directe omgeving van de terroristen.
Dit gegeven doet hem zijn stap versnellen. Nog ruim 10 meter en dan bereikt hij de hellepoort die uiteindelijk de deur naar de hemel voor hem zal openen.
Zijn tactiek is eenvoudig, maar doeltreffend. Het wordt een aanval van achteren. Vol erin. De twee die hij als eerste ramt, gaan neer. Daar is geen twijfel over mogelijk. Het draait om het voorste duo. Met een beetje geluk zijn ze een paar seconden beduusd, zodat hij ook hen te grazen kan nemen.
Wat er gebeurt als ze adequaat reageren, is akelig voorspel-

baar. Maar twee explosies is altijd beter dan vier. Komt bij dat ze nu nog bij elkaar zijn. Hij moet daarom snel handelen. Gaan ze zich verspreiden, dan is het leed niet te overzien.
Komt mijn logge lijf toch nog van pas, denkt Ulm emotieloos. Wellicht kan ik er een groot deel van de klap mee opvangen.
Hij kijkt snel om zich heen. Nergens politie te bekennen. Hij had ook niet anders verwacht. Dit is zijn taak. Opgelegd door Hem.
Hij krijgt een tweede kans. Wordt hem gegund. Hij, de niets- en niemandontziende crimineel uit Frankfurt, wiens leven enkel in het teken van geld heeft gestaan, krijgt de mogelijkheid om uiteindelijk iets moois te verrichten. Levens te redden, in plaats van te nemen. Een hoofdzonde die ook op zijn miserabele erelijst prijkt.
Ulm kijkt omhoog en neemt in stilte afscheid van zijn drie kinderen met wie hij veel te weinig tijd heeft doorgebracht. Hetzelfde geldt voor zijn twee ex-vrouwen die zo lang met zijn nukken hebben moeten leven. Tussen de sterren straalt de ster van zijn leven. Het lieftallige gezicht van Ingrid lacht hem toe. Ze is trots op hem, ziet hij.
Ulm sluit voor even zijn ogen om dit beeld voor eeuwig op te slaan.
'Vergeef me mijn zonden,' fluistert de bekeerde misdadiger uit Frankfurt.
Terwijl hij aanzet voor de meest beslissende bodycheck uit zijn leven, biggelen de tranen over zijn wangen.

De zwarte bestelbus stopt schuin voor de hoofdingang. Precies op het moment dat de wagen stilhoudt, schuift de zijdeur open. Voordat de mannen uitstappen, heeft Silva de kenmerkende vorm van het kalasjnikov-geweer al herkend. Een wapen dat zelden weigert, favoriet onder de instructeurs van de opleidingskampen diep in de woestijn.
Zonder dralen stappen vijf mannen uit. In een versnelde ganzenpas beklimmen ze de eerste trappen van vier brede plateaus die naar de hoofdingang leiden.

Hoewel het zo goed als recht voor zijn neus gebeurt, houdt Silva de monitoren in de gaten.
In de foyer staan nog vier man overeind, de rest ligt languit op de grond. Met de vanzelfsprekende souplesse van wilde katten die behoedzaam hun prooi besluipen, nemen Ruiz, Suárez, Sosa en Pacheco hun posities in.
Lopez en Navarro staan respectievelijk met hun rechter- en linkerschouder naar de terroristen toe gedraaid. Zogenaamd in een geanimeerd gesprek nu het wat minder druk is. In werkelijkheid houden ze vanuit hun ooghoeken de situatie scherp in de gaten.
Als de voet van de voorste aanvaller het derde plateau beroert, trekken ze gelijktijdig hun dienstwapen, de Sig Sauer 9mm. Lopez doet een stap naar rechts, Navarro naar links. Twee salvo's, die klinken als één langgerekte knal, beëindigen terstond het leven van twee terroristen. Aansluitend duiken beide mannen naar de zijkant en rollen vliegensvlug weg. Ogenschijnlijk ongehinderd door de op maat gemaakte kevlarprotectie die ze onder hun smoking dragen.
Vanuit de hoofdingang openen de vier Nueve-leden het vuur. De overgebleven terroristen zijn volslagen kansloos. Drie hoofden slaan gelijktijdig naar achteren, terwijl hun lichamen veranderen in slappe vleeshopen die het eigen gewicht niet meer aankunnen. Eén kalasjnikov ratelt nog zonder daarbij zichtbare schade aan te richten.
Tien seconden, denkt Silva klinisch. Met het oog op explosief materiaal dat op het lichaam gedragen kon worden, enkele treffers in hals en hoofd.
Langs de traptreden loopt donker vocht dat uit de schedels van de slachtoffers stroomt. Vrijwilligers, verbetert hij zichzelf. Deze branche kent geen slachtoffers.
Hij wendt zijn blik van de monitor af en kijkt door de geblindeerde ramen naar buiten. In het portierraam van de bestuurder zit een fikse ster. Daarachter rust het bebloede hoofd van de chauffeur op het stuur. Ergens in het spervuur van zijn collega's heeft Goncha's schot doel getroffen.
Niet slecht, helemaal niet slecht, meent hij. Ondertussen

zoeken zijn ogen alweer naar beelden vanuit de Yumbo. Castro's 'Indringer, code oranje!' zet hem weer met beide benen op de grond.

Vijf meter voordat hij zijn doel bereikt, eindigt Ulms run. Iemand steekt een voet uit die hem vlak onder zijn knie raakt. Op snelheid, maar volledig uit balans, vliegt zijn zware lijf nog 2 meter rechtuit. Hij raakt daarbij niemand, aangezien de man die op het moment van de tackle voor hem stond met bewonderenswaardige snelheid naar voren is gestormd. Evenals vier anderen, ziet hij dit op het moment dat zijn imposante pens de vloer van het winkelcentrum raakt.
'Nee!!!' schreeuwt hij.
In een reflex sluit hij zijn ogen en wacht op de onvermijdelijke explosie die dood en verderf zal zaaien. De klap blijft echter uit.
Hij opent zijn ogen en ziet dat ook de vier terroristen op de grond liggen. Evenzoveel kerels van diverse pluimage hebben hen volledig in bedwang. Alsof het dagelijkse routine betreft, betasten acht handen de op de vloer liggende lijven. Eén man, die eruitziet als een boekhouder met een gele judoband, staat nog rechtop en praat tegen een onzichtbaar iemand.
Ruw worden Ulms armen bij elkaar gehouden, waarna een stekende pijn rond zijn polsen volgt. Dit wordt veroorzaakt door plastic strippen die als handboeien dienstdoen. De misdadigers recht voor hem krijgen dezelfde behandeling.
'Verdachten zijn schoon,' meldt Hernandez.
Hoewel de vier zijn overmeesterd en gefouilleerd, speuren zijn ogen naar dat ene schoonheidsfoutje.
'Naar de hoofdingang ermee en overdragen aan de guardia,' meldt Castro.
'Tot aan dat moment blijven code oranje en vijfpuntformatie van kracht.'
Na deze order worden de vijf geboeiden overeind getrokken. De man die hem heeft overmeesterd, maar wiens gezicht hij

nog niet heeft gezien, duwt hem bruusk tegen één der Noord-Afrikanen aan. Omringd door vijf Nueve-leden komt het kwintet schoorvoetend in beweging.
Aangezien de arrestatie nauwelijks twee minuten in beslag heeft genomen en zijn geestelijke toestand op z'n zachtst gezegd dubieus was, dringt de realiteit nu pas tot Ernst Ulm door.
Er is geen aanslag geweest
Er heeft geen bloed gevloeid.
De geschrokken toeristen slaan op een afstandje het gebeuren gade.
Iedereen leeft.
Ik leef.
Aangedreven door een enorme hoeveelheid vrijkomende energie begint de Duitser te bulderen van het lachen. De met een vlakke hand uitgedeelde tik voor zijn kop neemt hij voor lief.

'Ze geven zich over,' zegt Price. In zijn stem overheerst opluchting.
'Dwazen,' meent Carmelo.
'Tegen een guardiapatrouilleboot red je het toch nooit.'
Vanachter het stuurwiel knikt Den Vlieger bevestigend.
'Ze hebben zich anders kranig geweerd.'
Dat hebben ze zeker, denkt Price. De stuurman van de speedkruiser heeft werkelijk de raarste manoeuvres uitgehaald om de guardia civil maar van zich af te schudden. Op volle snelheid varen, plotseling het gas loslaten, slalommen, niets was deze zeepiraat te gek. Uiteindelijk heeft hij de handdoek in de ring gegooid. Wel zo verstandig.
Doordat de achtervolger felle schijnwerpers in de strijd gooide, hebben ze het vanaf de rubberboot goed kunnen volgen. Het werd zelfs even spannend toen de vluchteling in zijn haast om te ontsnappen recht op hen af kwam. Den Vlieger handelde adequaat door de motor te starten en weg te varen. Zowel de speedkruiser als haar achtervolger passeerde hen op zo'n 100 meter van bakboordzijde. Vervolgens hield de

wilde race nog hooguit een halve minuut aan, waarna de vluchteling er de brui aan gaf.
Vooral gedreven door nieuwsgierigheid, koersen ze met een rustige gang op de twee schepen af. De patrouilleboot nadert gestaag de arrestant in wording. Veertig meter nog, schat Price. Zelf bevinden ze zich op 150 meter van de felverlichte situatie.
In tegenstelling tot het bezoek dat de guardia hun eerder op de avond bracht, is er nu geen sprake van gedimde lichten. De dobberende kruiser ligt vol in de schijnwerpers, en Price heeft het gevoel dat daarin voorlopig geen verandering komt. In de zee van licht ziet hij twee schaduwen op de voorplecht van de patrouilleboot staan. Zo op het eerste gezicht dragen de mannen mitrailleurs die aan een schouderband hangen. De lopen wijzen schuin naar beneden. De wapens lijken eerder uit voorzorg aanwezig dan bedoeld voor daadwerkelijk gebruik.
De speedkruiser is ontegenzeglijk een schip uit het duurdere gamma. Da's gemakkelijk te constateren, aangezien de schijnwerpers de patserboot in een showroom zonder ruimtelijke beperkingen plaatst. Vijftien meter lang, vier meter breed. Prachtige, gestroomlijnde vormgeving. Gebouwd op snelheid en luxe. Een schuit om je vingers bij af te likken.

Boven in het schip bevindt zich de open stuurkuip. Achter het rad zit een man met een donkere huidskleur. Hij oogt nonchalant, alsof hij op een zondagmiddag van een verkoelend briesje geniet. Zelfs van deze afstand valt dit bizarre detail Price op.
Recht onder de stuurkuip is een matglazen schuifdeur waarachter zich het woon-, keuken- en slaapvertrek bevindt. Traag schuift de deur naar rechts open. Benieuwd naar wie er verschijnt, knijpt Price zijn ogen tot spleetjes. Een onzinnige handeling die hij onbewust verricht.
De opening blijft echter leeg.
Vreemd, denkt hij. Zinloos ook, ze moeten heus allemaal aan dek verschijnen.
Opeens is daar een flits die het licht van de schijnwerpers

doet verbleken. De stuurhut van de patrouilleboot explodeert. De twee agenten slaan met een onnatuurlijke boog overboord.
'Jezus!' reageert Carmelo als enige. De rest is te verbaasd en ontdaan om een geluid voort te brengen. Met opengesperde ogen slaan ze het tafereel gade.
Na enkele apathische seconden rukt Den Vlieger aan het stuur. Door deze paniekerige move is er direct onbalans bij de opvarenden. Met meer geluk dan wijsheid blijft iedereen aan boord, al maakt Hamann met zijn linkerslaap wel een lelijke smak tegen een fleskraan. Het bloed dat uit de snee sijpelt is echter een fractie van wat er even verderop vergoten wordt, ziet Price tot zijn afschuw. Doordat ook hij naar links geworpen is en hierdoor op zijn zij ligt tegen de wand, heeft hij onbelemmerd uitzicht op het drama.
Vanuit de pui van de speedkruiser komen twee mannen tevoorschijn. De eerste draagt een langwerpige buis op zijn schouder die hij achteloos op het achterdek smijt. De tweede heeft in elke hand een machinepistool waarvan hij er één aan zijn makker-in-het-kwaad overhandigt.
Bij de stuurman is het nonchalante er compleet af. Hij geeft gas en maakt een zo kort mogelijke draai naar rechts. Door deze drieste actie verdwijnt de kruiser voor even uit de nog altijd functionerende schijnwerpers van het zwaar gemaltraiteerde vaartuig.
Hoewel het onverlichte gedeelte van de zee weinig tot niets onthult, meent Price toch een glinstering waar te nemen.
Zijn adem stokt.
De agent die aan stuurboordzijde overboord is geslagen, gaat het door hem heen.
Vechtend voor zijn leven. Gewond en veel te zwaar gekleed. Kansloos.
Een aanzwellende golf van misselijkheid stokt tijdig vanwege de brok in zijn keel.
In zijn blikveld verschijnt een agent die over het dek strompelt. Zwalkend op zijn benen probeert hij het geschut dat achterop het dek is gemonteerd, te bereiken.

Tegen beter weten in hoopt Price dat de gehavende man zijn missie voltooit. Met een stomdronken tred waggelt de diender naar de stoere mitrailleur waarvan de twee lopen werkeloos naar boven staan gericht.
Aangedreven door twee brullende inboard-motoren snijdt de speedkruiser door het water. De afstand tot de patrouilleboot verkleint zienderogen. Onaangenaam vaardig brengt de stuurman het prachtige schip langszij. In de combinatie van verwaterd maanschijnsel en fletse uitlopers van de schijnwerpers ziet Price de mannen aanleggen. Op enkele passen van de mitrailleur wordt de agent door een kogelregen getroffen. Na wat spastische bewegingen zijgt hij neer. Een van de schutters draait zich om en vuurt een salvo op het water af.
Ondanks de herrie van het machinepistool is de gesmoorde gil van de drenkeling in de rubberboot te horen.
'Mijn god,' stamelt Claudia. Uit pure ontzetting slaat ze twee handen voor haar mond.
De twee moordenaars zijn inmiddels overgestapt. De kleinste van de twee loopt naar stuurboordzijde en leegt zijn magazijn in zee. Een kreet blijft uit, al weten ze allemaal dat die wel degelijk geslaakt is. Nadat zijn beulswerk erop zit, speurt de schutter een paar seconden de plaats van het misdrijf af.
Doordat zijn kompaan het schip is binnengegaan, wordt deze aan het oog onttrokken. Het schijnt de schoft aan dek weinig te kunnen schelen. Alsof het een alledaagse bezigheid is, verwisselt hij het oude magazijn voor een nieuwe. Het lege omhulsel werpt hij achterwaarts in de golven.
De betrekkelijke stilte is een voorbode voor een luidruchtige executie die spoedig volgt, weet Price. Vijf man. Aan boord van de patrouilleboot waren minimaal vijf agenten, weet hij zeker. Terwijl hij hun gezichten voor de geest probeert te halen, weerklinkt het dodelijke geratel over de oceaan. Zijn gezicht vertrekt in een pijnlijke grimas.
Op z'n dooie gemak keert de moordenaar uit de ingewanden van het schip terug. Vlak voordat hij weer overstapt maakt

hij een teken waaruit triomf spreekt. De speedkruiser trekt in alle rust op, draait met een scherpe boog 180 graden naar links en vervolgt haar weg richting kustlijn.
Den Vlieger reageert op de nieuwe situatie. Zijn rechterhand, die vanwege de spanning om het stuurwiel geklemd zit, valt naar beneden. Ze varen hooguit twee knopen, toch is er sprake van enig onbalans bij de groep als de boeg hard naar rechts zwenkt.
'Wegwezen,' becommentarieert de Vlaming zijn initiatief.
'Helemaal goed,' zegt Hamann.
Price haalt twee keer diep adem. Een wirwar van beelden trekt aan zijn geestesoog voorbij. Een gruwelijke mix van verschillende locaties en personen met één duidelijke strekking: terrorisme.
Gezien de omstandigheden is zijn kop absurd helder. Alle stukjes vallen wellicht daarom keihard op z'n plaats. De verschrikkingen onder water, de aanslag in Playa del Inglès, tv-reportages, speculaties over de daders, te haastig getrokken conclusies, de slachtpartij van daarnet.
Het schorem dat hij zojuist aan het werk heeft gezien, is onderdeel van een terroristisch web. 'Normale' misdadigers vermijden dit soort stunts. Ook de drugsjongens. Die gooien hun rotzooi overboord en peren 'm of laten zich inrekenen.
Zij zijn hier met een doel. Of ze staan op het punt een nieuwe aanslag te plegen, of ze pikken tuig op dat er al een heeft begaan. Het laatste ligt het meest voor de hand.
De beelden in zijn kop laten zich door dit intermezzo niet wegdrukken. Ditmaal kijken de agenten minder streng. Meer vragend, verwonderd.
Mannen die tijdens hun werk zijn vermoord.
Vrijgezelle jongens, kerels met een gezin.
Er zijn tientallen goede excuses te bedenken waarom ze moeten vluchten, weet Price.
De beslissing die zijn geweten heeft genomen staat hier echter haaks op. Voor hem doorslaggevend.
Iemand moet het doen.

'Omkeren,' zegt hij tegen Den Vlieger.
'Wááááát?!'
'We nemen ze te grazen.'

Met onverholen ergernis tikt Helga op haar horloge.
'Waar blééf je nou?!'
'Sorry hoor, maar het was reuze druk. Ik heb zeker twee minuten moeten wachten om fatsoenlijk mijn lippen bij te kunnen werken.'
Vertwijfeld kijkt Helga omhoog. Het liefst zou ze zeggen 'Bekijk het maar, achterlijke trut'. Ze realiseert zich echter donders goed dat ze dit gewoonweg niet kan maken. Behoorlijk geschrokken van Ulms heftige reactie, heeft ze zich tijdens Ingrids toiletbezoek gedeisd gehouden. Ver van de massa, in een vergeten hoek van de buitenmuur waarvandaan ze de opening waaruit Ingrid elk moment kon verschijnen in de gaten hield. Hierdoor is het tumultueuze gebeuren op de onderste etage volledig aan haar voorbijgegaan.
'Waar maakt Ernst zich nou toch zo druk over?' vraagt Ingrid zich hardop af. Ze zet een pruillip op.
'We hadden het toch zó naar onze zin.'
Terwijl ze de uitgang naderen, telt Helga in gedachten tot tien. Ze is er zich van bewust dat elk woord dat nu van haar lippen rolt zwanger van cynisme zal zijn. Dus is het beter te zwijgen.
Ze heeft een hekel aan types als Ernst Ulm. Het verleden heeft haar echter wel geleerd in bepaalde situaties blind op hun voorgevoel te vertrouwen. Door hun levenswijze hebben ze een neus voor gevaar ontwikkeld. Dit was daarnet overduidelijk aan de orde, dus volgde zij de instructies bijna slaafs op.
Ingrid lijkt er oprecht weinig van te begrijpen. Opmerkelijk voor een vrouw die in het nachtleven gezeten heeft. Op een andere manier dan zijzelf, tenminste daar gaat ze dan maar van uit. Toch blijft het opmerkelijk. Eigenlijk spreekt het voor haar.

'Ernst weet heus wel wat hij doet, meid,' weet ze er aimabel uit te persen.
Voordat ze de hoofdingang bereiken, passeren ze eerst enkele juwelierszaken die uitsluitend gerund worden door hindoes. Veel te dikke gouden kettingen, foute ringen en opzichtige stenen schreeuwen vanuit de vitrine om aandacht. Behangen met hun eigen waar lachen de verkopers elke passant breeduit toe. Uit haar ooghoeken ziet Helga dat haar metgezel als een ekster naar de opsmuk loert.
In het midden van de hoofdingang van winkelcentrum Yumbo staat een cirkelvormige fontein met een doorsnee van 10 meter. Het publiek kan zowel links als rechts van de fontein het centrum binnenkomen of verlaten. In dit laatste geval passeert men aan de linkerkant een kleine moskee die aan het centrum vast is gebouwd. Ideaal gesitueerd voor de vele moslims die in het centrum handeldrijven. Minder praktisch voor degenen die niet in de buurt wonen of werken. Het is namelijk de enige moskee in het zuiden. De dichtstbijzijnde staat in Vecendario, 20 kilometer noordwaarts.
Logischerwijze is het een komen en gaan van gelovigen. Het is dientengevolge een zeldzaamheid als de deur van de moskee langer dan een paar seconden onberoerd blijft.
Het merendeel van de bezoekers is boven de dertig en gaat vaak in de traditionele gewaden gekleed.
Dit geldt niet voor het groepje van acht jonge Marokkanen die bij de fontein rondhangen. Zij zijn van een andere generatie, de meesten van hen zagen op Gran Canaria het eerste levenslicht. Dwalend tussen de overlevering van wat eens het thuisland was en de verlokkingen en geneugten van het snelle leven op het eiland, brengen zij hun dagen voornamelijk nutteloos door.
In feite horen ze nergens bij. Het station waar geleefd wordt volgens de oude waarden en normen, zijn zij allang gepasseerd. Integreren in de maatschappij is evenmin een optie. De canario's betitelen hen steevast als *moros*, een stigma dat ervoor zorgt dat een baantje als bordenwasser of kelner zowel het begin als eindpunt van een carrière is.

In uitzichtloze posities als deze gaan gelijkgezinden zich verenigen. Jeugdbendes worden gevormd, heling en drugshandel is de enige doch lucratieve inkomstenbron.
Hun werkterrein wisselt elke dag, dit met het oog op de pakkans. Winkelcentra en strandboulevards zijn de favoriete plekken voor de jeugdige criminelen. Ze blijven standaard nooit langer dan 'n vol uur op dezelfde plek rondhangen. Nadat de overal aanwezige bewaking de policia local van hun aanwezigheid op de hoogte heeft gebracht, en deze dan ook daadwerkelijk de moeite neemt om te komen, zijn ze al lang en breed vertrokken.
Hun steun en toeverlaat is de mobiele telefoon. Een onmisbaar communicatiemiddel voor het scala aan dubieuze zaken waar ze zich dagelijks mee bezighouden. Het is tevens een wapen dat nooit versaagt. Zoals het groepje dat rond de fontein struint, zijn er in het zuiden tientallen. Sommigen zijn rivalen, anderen houden er een vriendschappelijke band op na. Naast het verhandelen van van alles en nog wat, vervelen de jongeren zich de meeste tijd stierlijk. Elk verzetje is welkom. Meestal gaat het om de zogenaamde *hit and run* of een variant erop. Groepen buitenlandse toeristen worden openlijk geprovoceerd. Engelsen zijn hierbij vanwege hun heethoofdigheid veruit favoriet. Twee, hooguit drie bendeleden sarren er flink op los. Op het moment dat er gereageerd wordt op het getreiter, trekken de bendeleden zich terug. De toeristen wanen zich de overwinnaars zonder dat er fysiek iets is voorgevallen. Luidruchtig en vol zelfvertrouwen vervolgen ze hun weg.
Inmiddels heeft de mobiele tamtam geklonken. Uit alle windrichtingen komen de op sensatie beluste jongeren op hun scooters aangescheurd. Eenmaal aangekomen, splitsen zij zich in kleine groepen op. Zonder daarbij argwaan van omstanders te wekken, volgen zij de groep toeristen.
Het spel begint opnieuw. De braniemakers van daarnet duiken plotseling weer op. Ze beginnen weer ouderwets te narren. Nog altijd in een euforische roes reageren enkele toeristen direct op de meest verschrikkelijke beledigingen die er

over hun hoofden neerdalen. Op het moment dat het eerste lichamelijke contact plaatsvindt, stormen de verdekt opgestelde bendeleden op de groep af.
De afranseling duurt nooit langer dan een minuut of drie. Als een losgeslagen wilde horde schopt en slaat de Marokkaanse overmacht erop los.
Tijdens zo'n raid kan het aantal volkomen doorgedraaide deelnemers zomaar oplopen tot honderd. Bij hoge uitzondering zijn de jongeren gewapend. Het gaat ze primair om de kick van het flinke pak slaag dat ze uitdelen. Zware verwondingen bij toeristen zorgen voor agressief gedrag en alertheid bij de politie. Zaken waar ze niet op zitten te wachten, aangezien deze hun handel danig infecteren.
In zijn beperkte wereld vervult Yassine een leidersrol. Een aan de zijkanten opgeschoren kapsel, gouden pols- en halskettingen, snelle scooter en een rappe babbel zijn onontbeerlijke attributen om deze status te bereiken en te behouden. Hij is een onverbeterlijke leugenaar met een uitstraling waar bravoure van afdruipt.
De jongens rondom hem zijn meelopers in wier ogen hij een hele pief is. Hij is hun grote voorbeeld, waarbij zij slechts in de schaduw kunnen staan. Eens zal ik mijn eigen clan beginnen, denkt elk lid in stilte. Tot die tijd, zijn zij volg- en gehoorzaam. Het enige alternatief voorhanden.

Yassine lacht zijn gebit met daarin twee gouden voortanden bloot. Er is sensatie op komst, weet hij. Uit onverwachte hoek, maar wat zou dat. Maakt het alleen maar spannender. Twee leden van een andere bende waar hij op goede voet mee staat, hebben een sms-bericht verstuurd. Wat hij uit de afgebeten zinnen op kan maken, belooft veel goeds. Terwijl ze wat rondhingen in de tattooshop op de begane grond, waren ze getuige van een arrestatie van vier Marokkanen en een kolossale buitenlander die hen te lijf wilde gaan. De arrestatie is uitgevoerd door, waarschijnlijk, politie in burger. Vijf man, kerels die eruitzien als toeristen, watjes. Volgens het bericht lopen ze in de richting van de hoofdingang.

'We gaan zo dadelijk lol trappen,' zegt hij met een sinistere grijns tegen niemand in het bijzonder. Voetje voor voetje schuifelen zijn onderdanen dichter naar hem toe. De gretigheid in hun ogen vloekt met de nonchalance die ze zo graag uit willen stralen.
Het scheurende geluid van snel naderende scooters bevestigt zijn woorden. Soms sturen de groepen elkaar onderling flauwekulberichten. Gewoon, om eens lekker te stangen. Degenen die erin trappen zijn dan enkele dagen lang het pispaaltje. Aan de geluiden te horen wordt dit bericht echter door een fors aantal maten serieus genomen, denkt Yassine.
Zelf is hij er ook van overtuigd dat het geen geintje betreft. Het nummer dat op zijn display verscheen, behoort toe aan Samir Ben Taher. Een bendeleider uit het naburige El Tablero, wiens gevoel voor humor begint bij het schoppen van een hond en eindigt wanneer het beest de geest geeft.
Komt bij dat specifiek de tattooshop genoemd wordt, een zaak waar sinds mensenheugenis Hans de scepter zwaait. Deze Hollander is niet alleen een uiterst bekwame vakman, maar ligt ook bijzonder goed bij zowel gangs als toeristen. Doordat hij zijn levensmotto 'leven en laten leven' ook feitelijk in praktijk brengt, zijn veel bendeleden er vaste klant. Ook de canario's en negers, aangezien de huidskleur van het lichaamsdeel waarop hij tatoeëert hem om het even is. Hij past hooguit de kleur van de inkt iets aan.
Daar komt bij dat de grote, dikke, aardige Hollander die altijd twee stevige gouden oorringen draagt, de lokale schappelijke prijzen berekent. Mede hierom, en het feit dat hij zich door niets en niemand de wet voor laat schrijven en geen gedonder in zijn zaak accepteert, geniet hij een stevige populariteit bij alle rangen en standen op het eiland.
Het is dus hoogst onwaarschijnlijk dat Samir de tattooshop in een grap betrekt. Hans zou dat nooit pikken. Yassine knikt voldaan. Het kromme en oerstomme in deze redenering ontgaat de crimineel volkomen.
Hij draait zijn hoofd naar rechts en ziet de eerste scooters op de parkeerplaats arriveren. Geheel volgens het aloude strijd-

plan vormen er zich kleine groepjes die zich opsplitsen. De adrenaline begint door zijn lichaam te stromen. Het zalige gevoel dat voorafgaande aan het gevecht zijn lijf altijd met een bezoek vereert, brengt hem naar een hoger plan. Bezorgt hem een goddelijke roes van roekeloosheid, maakt hem onoverwinnelijk. Hij is de jager die op het punt staat de weerloze prooi te verslinden.
Hij kijkt naar links, de plek waar zijn gevangengenomen landgenoten elk moment kunnen verschijnen. Het schuifelende publiek bestaat nu alleen nog uit toeristen. Wel ziet hij twee hoogblonde vrouwen die een hoger wandeltempo dan de rest hanteren. Hij wijst opzichtig naar de twee.
'Kijk eens wat een haast, zeker op weg naar hun klanten!'
Aansluitend maakt hij een obsceen gebaar waarbij zijn tong de binnenkant van zijn wang enkele malen opduwt. Zijn volgelingen lachen om het hardst. Blonde vrouwen zijn een gewild object om hun frustraties op af te reageren. In hun denkwereld zijn ze de belichaming van zedeloosheid, speeltjes van mannen in wier schoenen ze zelf zo graag zouden willen staan. Hoewel dat laatste nooit en te nimmer door hen zal worden uitgesproken.
Gesterkt door het gedrag van de meelopers en de adrenaline die door zijn lichaam pompt, begint Yassine vast aan het toetje waardoor het hoofdgerecht nog lekkerder zal smaken.
'¡ Eh puta rubia!' schreeuwt hij. De minachting spat van de woorden en uitspraak af.
Hier in de directe nabijheid van de moskee spreekt hij bewust Spaans. De toeristen verstaan hem toch niet, en wat de canario's denken zal hem een zorg zijn.
De mening van de veelal oudere moskeegangers doet er wel degelijk toe. De Marokkaanse gemeenschap op het eiland is groot, toch kent iedereen elkaar. Al is het maar via via. Hoort een gelovige, buiten zijn eigen bende, hem in het openbaar schunnige taal uitslaan, dan gonst het morgen in zijn familie. En op straat mag hij dan een hele vent zijn, thuis is zijn vader ouderwets de baas en luistert de leren riem feilloos naar wat diens hand hem opdraagt.

Eigenlijk is dit de enige veiligheidsmaatregel die hij zichzelf oplegt. Zelfs de gierende adrenaline en het euforische gevoel dat daarmee gepaard gaat, kan hem de angst voor zijn vader niet doen vergeten. Hooguit wat laten afzwakken.
De twee blondines lopen door, al had hij even het idee bij de oudste van de twee een lichte aarzeling te bespeuren.
'Me la puedes mamar para cinco euros!' gooit hij eruit. De jongens om hem heen gieren het uit. Stoer kijkt hij om zich heen.
Voor even is de wereld van hem alleen.

Ze heeft altijd al belangstelling gehad voor Latijnse talen. Helemaal voor het Spaans, de meest gesproken taal ter wereld, en veelal gebruikt in de oorden die haar aantrokken en dat nog steeds doen. Tijdens haar verblijf op Gran Canaria heeft zij de fijne kneepjes, de nuances, vlot onder de knie gekregen. Dit geldt in de verste verten niet voor Ingrid. Die is nooit verder gekomen dan *'hola'* en *'gracias'*, weet Helga. Ze schijnt daar echter verre van gebukt onder te gaan. In het geval van daarnet is het zelfs een voordeel.
Soms, heel soms, zou ze voor even in de schoenen van het leeghoofd naast haar willen staan. Alleen absorberen wat jijzelf wilt en al het overige als water van je af laten glijden. Een gave. Helaas ontbreekt deze kwaliteit in haar systeem. In elk geval op dit moment.
Waardoor het specifiek komt, ontgaat haar. De woorden van het stuk afval hebben echter doel getroffen. Haar bijzonder pijnlijk geraakt. Ergens in haar onderbewustzijn is een hechting uit een oude wond gesprongen waardoor puur gif vrij is gekomen.
Haar gevoel beveelt haar te stoppen, terwijl het verstand beveelt om door te lopen. De eerste belediging was in al zijn grofheid toch van algemene aard, het soort dat je tanden laat knarsen zonder er daadwerkelijk op te reageren. De tweede zin overtrad daarentegen elke fatsoensnorm.
De sleet die na de eerste vuilbekkerij even vat op haar pas kreeg, zet zich nu door. Ondanks de dreigementen van haar

verstand. Tot Ingrids verbazing houdt ze haar pas in.
'Wat is er?' wil het haar opgedrongen gezelschap weten.
Voordat ze iets kan antwoorden in de trant van 'Effe uitblazen' of 'Pijn aan m'n voet' klinkt het fluitje. Het scherpe, dwingende geluid omvat meer schunnigheid dan duizend gelijktijdig uitgesproken schuttingwoorden. De obsceniteit ervan ontsteekt al haar innerlijke littekens, waardoor een vuurbal van venijn haar ziel in brand zet.

Ze is weer terug.
Het tuig beschimpt haar, om even later doodleuk hun lusten op haar lichaam te botvieren.
Hoer.
Een mechanische stem die symbool staat voor duizenden mannen sleurt haar geest het verleden in.
'Langzamer, hoer. Kreunen, daar betaal ik je voor!'
Ze staat nu doodstil. Elke spier in haar lichaam spant zich aan. De demonen zijn los en snauwen haar gezamenlijk toe.
'Op je knieën. Jij weet precies wat ik lekker vind.'
Doordat het bloed uit haar gezicht wegtrekt, wordt ze lijkbleek. Er bestaat geen make-up die dit kan verhullen. Daar heeft ze geen spiegel voor nodig, dat voelt en weet ze. De intense woede neemt nu het overgrote deel van haar functies over. Haar bovenlip begint te trillen, terwijl langs de eigenaardig fel kloppende aderen in haar nek de spieren angstaanjagend opzwellen. De tot speldenknoppen gereduceerde pupillen zijn summiere openingen waarachter een brandhaard van vergelding woedt.
'Blijf hier, ben zo terug.' Haar stem is als een noordpoolwind op een gure herfstochtend; ijzig en onverzoenlijk.
Met zelfverzekerde passen loopt ze naar de luidruchtige groep jongeren. In één oogopslag ziet ze dat er aan de zogenaamde grappenmakerij een hoop theater te pas komt. Gedeeltelijk gespeelde uitgelatenheid om de altijd aanwezige onzekerheid naar aanvaardbaar niveau terug te dringen. Natuurlijk dient dit over de rug van een ander te gebeuren.

Terwijl ze nadert, kijkt de leider van de groep haar uitdagend aan. Tegenover zijn onderdanen kan hij zich geen greintje gezichtsverlies permitteren. Hij heeft zijn armen provocerend over elkaar, als een dopedealer die zijn noodlijdende klant heel misschien uit de brand wil helpen.
Allemaal schijn, weet Helga. Er zit geen greintje vrees in haar opgefokte geest. Op minder dan een halve meter gaat ze recht voor hem staan.
Yassine buigt zich naar voren. Hun gezichten zijn nauwelijks 10 centimeter van elkaar verwijderd. Een sterke knoflookgeur dringt haar neusgaten binnen als hij 'Vraag het lief, dan neem ik je heel misschien van achteren' zegt.
Uit haar ooghoeken ziet ze proestende tieners die elkaar op allerlei vreemdsoortige manieren op de handen slaan. Gedrag dat ze hoogstwaarschijnlijk hebben opgepikt uit Amerikaanse films waarin het bendeleven wordt verheerlijkt.
Ze kijkt de Marokkaan onbevreesd in zijn donkere ogen. Op haar lippen verschijnt een glimlach die slechts is voorbehouden aan winnaars.
'Het is heel onverstandig van een rasflikker als jij om een echte dame lastig te vallen.'
Een glinstering waaruit totale overrompeling spreekt, smaakt als nectar. Voordat haar opponent de kans krijgt zich te herstellen, handelt Helga op instinct.
Ze deelt een onvervalste kopstoot uit. Tot haar grote genoegen is ze de techniek nog niet verleerd. Met haar voorhoofd raakt ze de jongen vol op zijn neusbrug. Precies op de manier waarop ze heel vroeger in Hamburg zwaar opdringerige klanten hun vet gaf.
Yassine wankelt. Hij doet een paar stappen naar rechts en slaat ontzet beide handen voor zijn gezicht. Deze beweging brengt hem verder uit balans, waardoor zijn rechterhak de opstaande rand van de fontein raakt. Hierdoor verliest hij compleet zijn evenwicht, klauwt grotesk in de lucht en valt achterover in de artificiële springbron.
Een aantal voorbijkomende toeristen begint te lachen. In contrast daarmee kijken de bendeleden met uitgestreken ge-

zichten voor zich uit. In plaats van zich om te draaien en weg te lopen slaat Helga pontificaal haar armen over elkaar. Ze wil nog even genieten van het moment.
Jaren heeft ze erover gedaan om direct de bron aan te pakken. Eindelijk is het haar gelukt. Door haar resolute actie is het leiderstype letterlijk en figuurlijk op z'n bek gegaan. Uit de passieve reactie van de meelopers blijkt hoe relatief ongevaarlijk ze zijn.
De pooier in plaats van de klanten, denkt ze pijnlijk weemoedig.
Was ik maar twintig jaar jonger.

Het busje van de aanvallers is al naar een andere plaats gereden. De trappen met verspild bloed worden met een brandslang schoongespoten. In de foyer staat iedereen weer. De inhoud van een glas wijn verdwijnt met één teug in de overhangende pens van een congresbezoeker die een paar minuten geleden nog versteend van angst op de grond lag.
Het debat is in volle gang. Vrijwel niemand daarbinnen heeft iets van de bliksemactie gemerkt, daar is Silva behoorlijk zeker van. De mensen zijn al sinds binnenkomst knap rumoerig, terwijl de zaal zelf uitstekend is geïsoleerd. Dit met het oog op andere activiteiten die gelijktijdig in aangrenzende ruimtes gehouden worden. Wat overigens vanavond niet aan de orde is.
'A1 is uit de lucht,' meldt Castro scherp.
Voordat Silva antwoordt, schieten zijn ogen voor de zoveelste keer deze avond langs de beeldschermen. Alles lijkt rustig, volledig onder controle. Nergens een kiem van gevaar te bekennen.
'Laat de helikopter opstijgen.'
Naar alle waarschijnlijkheid is een technische storing debet aan het uitvallen van de verbinding. Castro heeft daar echter niets over gemeld, waaruit Silva slechts kan concluderen dat de oorzaak bij hem onbekend is. Een ongeschreven wet in dit vak geeft aan dat er verder geen woorden aan vuil worden gemaakt.

De helikopter staat tussen Gran Hotel Meloneras en de vuurtoren aan de grond. Hier is een kleine parkeerplaats voor ambulances en andere hulpverleners gecreëerd, die in uitzonderlijke gevallen dienst kan doen als heliplatform. In een minuut of drie zweeft de bemanning boven de positie waar de patrouilleboot zich volgens de laatst doorgegeven coördinaten moet bevinden.
'Activiteiten van Marokkaanse jongeren bij de hoofdingang,' klinkt het uit de portofoon.
'Specificeren,' beveelt Castro monotoon.
'Jeugdbendes, schat zo'n zeventig man, verspreiden zich in kleine groepjes en hangen rond bij de hoofdingang.'
'Direct gevaar?'
'Positief. Veelal is dit gedrag een voorbode van kortstondige straatgevechten.'
'Uw eenheden blijven in positie. Ik wil met spoed elk beschikbaar uniform bij de hoofdingang. Sirenes, veel machtsvertoon. Geldt voor elk korps.'
'Begrepen.'
Hun blikken kruisen elkaar. Deze muis krijgt een staart, denken ze, zonder dat daarbij een woord over hun lippen komt. Silva drukt de linkerknop op het paneel in.
'Aan alle eenheden: alternatieve route. Ik herhaal, alternatieve route.'
Precies op dat moment ziet hij de twee voorste camera's naar links draaien. Een menigte die geen vin verroert en hoogst geamuseerd iets gadeslaat, komt in beeld...
'Nummer één vijfentwintig, nummer twee vijftien,' reageert hij zowel opportuun als verstandelijk. Voordat ze naar rechts draaien om de zuidelijke in plaats van de oostelijke uitgang te nemen, wil hij weten wat er aan de hand is.

Het bloed gutst uit Yassines neus. De verbijstering die een halve minuut lang greep op zijn geestestoestand had, is omgeslagen in blinde woede. Ten overstaan van zijn kornuiten is hij vernederd. Erger nog, ten overstaan van een publiek. En dat door een vrouw!

Nu pas dringt het hoongelach tot hem door. Hij knippert enkele malen met zijn ogen, en aanschouwt de nachtmerrie. Mannen, vrouwen, kinderen lachen hem recht in zijn gezicht uit. Zijn maten staan er als makke schapen bij.
Ze schamen zich voor mij. Die pijnlijke conclusie schiet als een giftige pijl door zijn lichaam en splijt elke zenuw. Recht voor hem staat de hoer die verantwoordelijk is voor zijn publieke afgang. Ze heeft haar armen losjes over elkaar gelagen en kijkt hem spottend aan. Er huist iets mystieks in haar blik, alsof ze in een soort trance verkeert.
Hij begint onregelmatig te ademen. Zijn bovenlip komt omhoog waardoor er een wolfachtige grijns op zijn gelaat verschijnt. Van binnenuit is een motor opgestart die hem van ongekende energie en wraaklust voorziet.
De omgeving verandert in een grijs gebied waarin lichte vlekken synoniem staan voor onbekende gezichten. Het spottende gelach om hem heen verandert.
In het midden van zijn grauwe wereld staat de vrouw. Elk detail van haar uiterlijk wordt op zijn netvlies geprojecteerd. Dringt via de poriën zijn lichaam binnen om vat op zijn ziel te krijgen en deze net zolang te bewerken tot hij voor eeuwig verloren is.
Zijn woede slaat om in onverholen moordlust.
In drie stappen is Yassine bij haar. Zijn twee handen gaan nu door voor dodelijke wapens die niet ophouden voordat er bloed aan kleeft. Duidelijk verrast door de reactie die uit het niets komt, heft Helga haar handen omhoog. Met een uiterste inspanning kan ze Yassines linkerhand bij haar hoofd vandaan houden. Diens linkerhand glijdt echter moeiteloos door haar verdediging en grijpt zich vast in haar blonde lokken. Aansluitend trekt hij als een bezetene haar hoofd naar beneden.
Tegen deze krachtsexplosie is ze niet opgewassen. Door de enorme druk die er plotseling op haar lichaam staat, schaart haar rechterbeen. Keihard klapt ze tegen de grond. Direct klauwt zijn rechterhand in haar kapsel. Met twee handen trekt hij haar hoofd naar de opstaande fonteinrand. Versuft

door de val is haar weerstand gereduceerd tot een traag, doelloos gespartel.
Compleet gefocust op zijn buit, ontgaan de eerste afkeurende geluiden hem volledig. Ook het daaropvolgende boegeroep dat aan de massa ontstijgt, krijgt geen vat op de jonge Marokkaan. De laatste 30 centimeter die Helga's hoofd van de stenen rand scheiden, overbrugt hij met een felle trekbeweging.

De directe omstanders kunnen het doffe, enigszins krakende geluid horen. Een schrikreactie waaruit pure afschuw spreekt, gonst door de gelederen. Waar het merendeel van de aanwezigen als versteend toekijkt, duwt een groep Engelse mannen de menselijke pilaren opzij om maar zo snel mogelijk in te kunnen grijpen. Woest zijn ze, vloekend en tierend overbruggen de kerels de meters naar het addergebroed dat een vrouw mishandelt. In hun ogen het laagste van het laagste. Vuil, in één adem te noemen met verkrachters en pedofielen.
Yassine heeft geen weet van het aanstormende gevaar. Hij tilt Helga's hoofd van de grond en kijkt in haar gesloten ogen.
'Dit is je verdiende loon, kankerhoer,' gromt hij dreigend. Zijn blik neigt naar krankzinnigheid, terwijl uit beide mondhoeken kwijl druipt.
'Hier dan!'
Krachtig slaat hij het hoofd van de inmiddels bewusteloze Helga tegen de bovenkant van de rand. Zowel uit haar hoofd als mond stroomt bloed.
'Teringhoer!'
Opnieuw haalt hij afgrijselijk hard uit.

Omdat leden van Nueve zich soms als mensen van vlees en bloed gedragen, heeft Silva de wreedheden kunnen volgen. In plaats van direct zijn orders op te volgen, bleven de camera's zeker een halve minuut op het macabere tafereel gericht. Toch rekent hij zichzelf deze fout het meest aan. Evenals zijn

mensen in het veld, heeft hij vanuit het commandocentrum letterlijk sprakeloos toe zitten kijken. Hetzelfde geldt overigens ook voor Castro, eveneens een doorgewinterde veteraan.
Op het moment dat hij zijn order wil herhalen, zwenken de twee voorste camera's in zuidelijke richting. Tijdens die beweging vangt hij nog een glimp op van een toerist wiens gestrekte been de snoodaard vol in de rug raakt. Het vervolg laat zich raden, interesseert hem echter betrekkelijk weinig. Hij heeft een essentiële fout gemaakt door te wachten met ingrijpen. De veiligheid van zijn eigen mensen staat voorop, zij moeten ongedeerd het operationele gebied verlaten. Wat zich daaromheen afspeelt, is niet relevant. Moeten de uniformjongens maar opknappen.
Silva ligt hopeloos met zijn eigen ik in conflict, al is hijzelf de laatste die het aan zichzelf toe zou geven. Krachten die hij onderdrukte, schreeuwden tijdens de molestatie 'ingrijpen'. Dat was de mens in hem, de persoon die zich nooit en te nimmer met zijn werkzaamheden mag bemoeien. Een hopeloos gevecht waaruit altijd twee verliezers komen.
Een gigantisch probleem dat in feite voor iedereen in deze branche geldt. Bijvoorbeeld voor die kerels van de guardia. Een arrestatieteam dat onder zijn leiding opereert. Het aftuigen van de vrouw vond voor hun ogen plaats. Conform de regels mogen ze niet ingrijpen, maar moeten ze het aan de uniformdienst overlaten. Mochten ze het protocol echter aan hun laars lappen en dat stuk stront halfdood trappen alvorens hem aan z'n haren af te voeren, dan kan hij daar vrede mee hebben.
'Jij bent totaal ongeschikt voor dit werk, Alfonso Silva,' hoort hij zichzelf zeggen. Jammer genoeg heeft hij vaak gelijk. De beelden die nu op de beeldschermen verschijnen, laten geen ruimte voor discussie open. Wat er aan hem voorbijtrekt, is het begin van een escalatie. Hij dwingt zichzelf razendsnel te analyseren, geen impulsieve beslissingen te nemen.
Vanuit zuidelijke richting komt een groep van zeker twintig

jongeren op de voorhoede afgestormd. Zonder dat daarvoor een order was gegeven, draait de camera van nummer zes 180 graden. Een verzameling armen en drie verwilderde Noord-Afrikaanse gezichten komen in beeld. Het zicht vanuit de camera van nummer drie verschilt weinig tot niets met die van zijn collega. Ook hier drie dolgedraaide koppen die de hoofdrol opeisen. Twee ervan verdwijnen nochtans van het toneel als de Nueve-man een gevechtstechniek ten uitvoer brengt.

Ze zitten in de val, weet Silva. Zijn manschappen lopen op een galerij en kunnen geen kant meer uit, aangezien ze zowel van voren als van achteren aangevallen worden. De derde optie, de hoofdingang, valt ook af. Door die orgie van geweld kan hij zijn mannen niet leiden. Valt nog te bezien of ze er überhaupt kunnen komen.

'Alle eenheden met spoed naar de hoofdingang,' zegt Castro zelfverzekerd door de portofoon.

In Silva's gedachtewereld die op volle toeren draait, is dit een juiste beslissing. Een pijnlijke, dat wel. Nueve, dat assistentie aan de ġuardia vraagt; de omgekeerde wereld, dus.

In elk geval durft de man aan zijn linkerzijde een keuze te maken. Vijf beeldschermen maken hem duidelijk dat er tien teamleden in gevecht zijn. Voor de zwaar getrainde specialisten is het een ongewapend gevecht, aangezien de code waaronder ze zich bevinden hun verbiedt het dienstwapen te trekken. Slechts bij een levensbedreigende situatie mag hiervan afgeweken worden.

'Nummer vier, met spoed naar de hoofdingang, assistentie noodzakelijk.' De beheerste toon waarop hij dit bevel uitspreekt, contrasteert hevig met de twijfels die hem bijkans verscheuren. Wanneer is er bij een straatgevecht sprake van een 'levensbedreigende situatie'? Lopen zijn mannen een paar builen op, of staan ze tegenover messen en schietwapens? Is dit een kortstondige knokpartij of een welbewuste aanval die erop gericht is om te doden? De beelden geven geen enkele duidelijkheid hierover. Een wirwar van ledematen vult alle schermen. De twee leden die onder nummer

vier opereren zijn blijkbaar op de achterhoede van de wilde horde gestuit.
Gelijktijdig met de chaos die tot hem komt, flitst het beeld van de vrouw bij de fontein als een ongenode intrigant door hem heen. Exact drie seconden staart hij naar de monitoren. Ik ben de controle volledig kwijt, realiseert Silva zich. Het commandocentrum heeft geen enkele greep meer op de huidige situatie.
Zijn linker wijsvinger drukt de linkerknop op het paneel in. 'Aan alle leden: code rood. Ik herhaal, code rood,' meldt hij zonder dat er in zijn stem een spoortje onzekerheid doorklinkt.

De molestatie van Helga valt net buiten Ulms blikveld. Terwijl de camera's het bloederige tafereel vastleggen, bevindt hij zich 1 meter voor de afslag. Zodoende wordt de helft van zijn uitzicht aan de linkerkant bepaald door een hoekpand waarin een juwelier is gevestigd. De andere 50 procent maken hem duidelijk dat er heibel in de tent is. Wat er nou exact gebeurt, kan hij enkel raden. Ondanks zijn bovengemiddelde postuur belemmeren te veel kleine factoren bij elkaar een goede kijk op het geheel. Mensen die in hun opwinding opspringen, velerlei contacten aangezien ze inmiddels stilstaan en er een gedrang ontstaat, plus zijn eigen blik die zo veel mogelijk op de terroristische koppen voor hem gericht is. In Ulms visie zijn deze vier figuren de belangrijkste personen die er in het winkelcentrum rondlopen.
Een hemels mirakel heeft een ramp verhinderd. De belichamingen hiervan escorteren hen in slagorde. Kundige kerels die hun vak verstaan. Hij is één van hen, al verkeren ze daarover natuurlijk in het ongewisse. Maakt ook niet uit. De vernedering om geboeid tussen het schorem te staan neemt hij voor lief. Tot aan het moment dat de celdeur openzwaait zal hij alert blijven. Assistentie bieden daar waar nodig. Zelfs met geboeide handen lust hij ze rauw.
Tot zijn opluchting komt er weer beweging in de menselijke karavaan. Omdat het arrestatieteam door de plotselinge stil-

stand geen opstopping wilde veroorzaken, zijn ze naar de linkerkant uitgeweken. Hierdoor werd er vrij baan gemaakt voor het winkelende publiek. In eerste instantie was het hem onduidelijk waarom ze naar links werden gedirigeerd, bijkans tegen de ruit van de juwelier, in plaats van naar rechts. Nu weet hij beter. Aan de rechterkant van de galerij ligt de balustrade. In een onbewaakt moment zou een van de terroristen de gok kunnen nemen om zijn vrijheid of dood tegemoet te springen.

Schoorvoetend gaan ze verder. De vitrine van de juwelierszaak verdwijnt uit zijn ooghoeken, waarna het oproer rond de fontein in zijn geheel in beeld komt. Dat het meer is dan een opstootje wordt op slag duidelijk. Voor de eerste maal tijdens zijn arrestatie wendt Ulm zijn gehele blik van de terroristen af.

Hij ziet dat er van enige orde geen sprake is. In de linker doorgang naar de uitgang woeden verschillende vechtpartijen. Blank tegen bruin, het enige overzichtelijke in deze benarde omstandigheid. De meeste klappen vallen echter in de directe nabijheid van de fontein. Daar hebben een mannetje of dertig het flink met elkaar aan de stok.

'Jezus,' klinkt het uit de mond van een ontzette voorbijganger.

De toeristen die zich dicht bij de uitgang bevinden, kunnen min of meer geen kant op. Uit pure angst of frustratie storten huisvaders zich in het geweld. Voor sommigen is dit het enige alternatief om hun gezin te ontzetten, bij anderen zijn stomweg de stoppen doorgeslagen.

'Doorlopen,' hoort hij achter zich iemand vervaarlijk brommen. Een flinke por in zijn rug zet deze woorden kracht bij. Ulm draait zijn hoofd 45 graden, waardoor de vier medegevangenen weer in beeld komen. Aangezien ze allemaal strak voor zich uit kijken, gaat alle commotie blijkbaar volledig langs hen heen.

Voor de tweede keer binnen een kort tijdsbestek laat Ulms blik de vier los. Dit vanwege het gevaar dat er dreigt. Onbewust bollen zijn spieren op.

Een groep van zo'n vijftien jonge Marokkanen komt in volle vaart recht op hen af. Zijn getrainde oog ziet geen messen of slagwapens. De grootste dreiging vormt het aantal en de onvoorstelbaar agressieve houding die ze tentoonspreiden.
De terroristen!
Maar natuurlijk! De vechtpartijen zijn afleidingsmanoeuvres. Het werkelijke doel is de bevrijding van het viertal dat recht voor hem loopt.
Het is een frontale aanval. Vier man voorop, de rest er vlak achteraan. Ulm zet zich schrap voor de confrontatie die binnen enkele seconden plaats zal vinden.
'Aaaahhh!!!' Onder het slaan van ijzingwekkende kreten gaan de eerste vier aanvallers neer. De bewegingen van de twee kerels van het arrestatieteam zijn bijna niet met het blote oog te volgen, zo ontzaglijk snel gaat het. Hun slagen en trappen komen echter stevig aan, getuige het kwartet amokmakers dat ligt te krioelen van de pijn.
Ulm stapt naar voren om bijstand te verlenen, aangezien de vechtmachines puur vanwege de absurde overmacht aan mankracht bij de tegenstander in de problemen dreigen te geraken. Hij duwt de Marokkaan voor hem ruw opzij. De zet doet de man een kwartslag draaien, waardoor hun blikken elkaar een halve seconde kruisen. In de ogen van de terrorist staat tot Ulms verwondering een mengeling van angst, verwarring en verbazing te lezen. Niets wat in de verste verte maar op euforie of opluchting lijkt.
Voordat Ulm zijn gedachten in daden om kan zetten, doet een klap in zijn stierennek hem wankelen. Volkomen uit balans strompelt hij als een dronkeman voort.
'Oeffff.'
De gemene tik in zijn nierstreek komt hard aan. Alleen al het feit dat de Duitser over oerkracht beschikt, houdt hem op de been. De pijn negerend draait hij zich op de ballen van zijn voeten om. Zijn geboeide handen zwaaien verrassend soepel doch vervaarlijk; als een krachtsportatleet die droog oefent voordat hij de kogel een definitieve slinger gaat geven.
Zijn grove klauwen slaan de belager die rechts achter hem

staat finaal knock-out. Degene naast hem krijgt een staart van de mokerslag mee. In elk geval genoeg om tegen de grond te gaan. Ulm aarzelt geen seconde en schopt hem vol tegen de zijkant van het hoofd.
Eén blik zegt genoeg, hij bevindt zich in het hart van het nieuwe front. Ze zijn vol in een bloederige sandwich genomen. Overal in zijn nabijheid zijn gestoorde jongeren. Ze rammen erop los, maar gaan ook bij bosjes tegelijk neer.
Hij kromt zijn armen en haalt uit op de manier zoals een houthakker een boom velt; alleen de bijl ontbreekt. Het gekraak zegt genoeg over de kracht en accuratesse van de klap die zijn tegenstander recht op diens kaak treft.
Gehard en gevormd in de achterstandswijken van Frankfurt, die toen nog gewoon achterbuurten heetten, kent hij geen enkele angst. Het terrein waarop de veldslag nu woedt is luxueuzer en de vijand heeft een lichtbruine huid, verder is de essentie hetzelfde. De combinatie van kracht, moed en geslepenheid zijn basisingrediënten die nodig zijn om voor de overwinning in aanmerking te komen.
Doordat de vier agenten die schuin achter hem liepen naar de rechterkant van de galerij zijn gedrongen, ligt opeens de weg naar de hoofdingang min of meer open. Er wordt weliswaar nog flink gevochten, maar met wat ouderwets ramwerk zijn er mogelijkheden, realiseert hij zich. Gepokt en gemazeld in dit soort situaties twijfelt Ulm geen seconde. Hij stormt naar voren. Het eerste obstakel in de gekozen looplijn staat met zijn rug naar hem toe. Zonder enige scrupule breekt Ulm met een uitgekiende stoot een paar ribben. De tweede sta-in-de-weg, een jochie van hooguit zeventien met krulletjeshaar, schrikt van de onverwachte aanval. Hij maakt de fout om af te wachten, waarna een vlezig scheenbeen hem net boven de linkerknie raakt. Krimpend van de pijn stort hij ter aarde.
Door Ulms drieste actie krijgt de belegerde agent wat ruimte. Nummer drie en vier die zijn doorgang blokkeren krijgen een serie tikken en schoppen van de legale vechtersbaas, en zijgen neer.

Lichtvoetig vervolgt de logge Duitser zijn weg. De bewegingen die hij maakt kloppen, want de trance van krijger is in hem gevaren.
Het punt waar de hoofdingang in de omloop overgaat, is veruit de grootste hinderpaal. Doordat toeristen zich in het gevecht hebben gemengd, is er van enig overzicht geen sprake. Het is een kluwen stompende, schoppende, grommende mannen die compleet door het dolle heen zijn. Slechts één regel doet opgeld: blank molesteert bruin en vice versa.

'Tering,' mompelt Ulm. Daarop strekt hij zijn armen en buigt zijn kale kop zover als zijn aanzienlijke onderkin dat toelaat. In een ultieme krachtexplosie stormt hij naar voren, recht op de massa af.
In totaal zijn er op de plek waar Ulm naartoe snelt, vierentwintig man in gevecht. Twee leden van Nueve, zeven toeristen en vijftien Marokkaanse jongeren. Twee minuten geleden waren dat er nog zevenentwintig. Geheel volgens de tradities van het 'spel' heeft een groot aantal van de jongeren zich al teruggetrokken. Wat er nu nog van over is, valt onder de noemer 'diehards' en sensatiezoekers die in hun overmoed te laat het hazenpad kozen en dientengevolge ingesloten zijn geraakt. Het merendeel hiervan roeit nog wel omslachtig om zich heen, maar heeft spijt dat ze ooit aan deze missie zijn begonnen. Het venijn is eruit, bij elke klap verliezen ze een maat of terrein. Angst is een onbekend fenomeen dat tijdens soortgelijke razzia's altijd de tegenpartij bejegende. Nu zij er zelf mee geconfronteerd worden, speelt hoofdzakelijk de verlammende werking ervan hun parten.
Ulms vuisten raken als eerste het borstbeen van een landgenoot. De man slaat naar achteren en raakt met zijn rug twee jonge vechtersbazen die op het punt staan het onderspit tegen een lid van Nueve te delven. Als een menselijke tank dendert Ulm letterlijk over de onfortuinlijke Duitser heen. De jongens krijgen beiden een stoot van een bumper die officieel als schouder te boek staat. Hij mist de Spanjaard op een haar na en stoomt door.

In combinatie met snelheid is het monstrueuze lijf een akelig wapen dat het beoogde pad uiterst effectief effent. Zonder op of om te kijken davert hij verder. Een lange slungel wordt bijna uit zijn schoenen geslingerd als Ulm hem frontaal torpedeert. Drie gezette jongens die schouder aan schouder strijden zorgen echter voor weerstand, waardoor zijn tempo schrikbarend afneemt. Het trio gaat wel neer, waarbij de middelste een fractie later gilt als een speenvarken. Dit heeft te maken met Ulms linkerhoef, waarmee de Duitser in zijn haast om door te razen vol op diens rechterhand stampt en zodoende een verzameling botjes verbrijzelt.
'Mmmmpfffhh,' kreunt de reus. Ook zijn krachten zijn aan een bepaalde limiet gebonden. Zijn snelheid is gereduceerd tot een wandeltempo voor kerkgangers op een schitterende zondagmorgen. De power vloeit uit zijn body. Hij wil zijn armen opheffen voor opnieuw een doodsklap, maar ze weigeren dienst.
Nog twee man te gaan, ziet hij in een flits. De eerste schakelt hij uit met een punter op diens scheenbeen. Het schoffie is zo vriendelijk om dubbel te klappen, zodat zijn rechterknie het af kan maken.
De punt van het mes van het laatste bastion schampt langs zijn rechterschouder. De pijn blijft uit, daar is hij te moe voor. Bijna lodderig bekijkt Ulm de jongen die voor hem staat. Het ventje is hooguit achttien. Gouden ketting onder een half openstaand schreeuwerig geel overhemd, aan praktisch elke vinger meerdere ringen. Veel zilver, te veel zegelringen met doodskopembleem. Zwart sluik haar.
Hij kijkt de knaap in diens ogen. Enorme pupillen kijken eerder verschrikt dan agressief terug.
'Wegwezen, cokesnuiver,' snauwt de Duitser. Hij maakt gelijktijdig een universeel gebaar met zijn hoofd. Zoals het overgrote deel van zijn leeftijdsgenoten slaat ook deze tiener een bijzonder goed advies in de wind.
De aanval komt van onderen, precies daar waar Ulm het verwacht. Hij mag dan ervaren zijn, door een tegenstander nooit te onderschatten heeft hij al deze specifieke kennis op

kunnen doen. In plaats van de steek te ontwijken, stapt hij vooruit en blokkeert de onderarm van de jongen. In één vloeiende beweging helt zijn bovenlichaam naar voren waardoor zijn gezicht op enkele centimeters van het gelaat van de knaap komt. Zoals een spits die een voorzet van de flank genadeloos inkopt, slaat hij zijn hoofd van links naar rechts.
Zonder een kik te geven, gaat de messentrekker neer. Ulm, die aan het einde van zijn Latijn is, gebruikt het bewusteloze lichaam als buffer, zodat de aanraking met het beton wat minder pijnlijk verloopt.
'Oooeeeeffffff.'
Zijn zware lijf is er verantwoordelijk voor dat een flink deel van de luchtinhoud uit de longen onder hem de atmosfeer in wordt geperst.
Hij draait zich op zijn linkerzij. Alles doet pijn. De tikken die hij gaandeweg heeft opgelopen doen nu van zich spreken. Het duizelt in zijn bovenkamer, zijn benen voelen loodzwaar aan,beide armen staan op het punt voor zichzelf te beginnen, en zijn rechterschouder wordt geteisterd door een zooitje imaginaire wespen die hem continu steken.
Hij ademt onregelmatig, hoofdzakelijk op de toppen van zijn longen. De omgeving is wazig, alleen het beeld van de Marokkaan die naast hem voor Pampus ligt is helder. Er sijpelt een straaltje bloed uit diens rechter mondhoek, terwijl hij nauwelijks zichtbaar ademt. Macabere details waar Ulm niet op zit te wachten.
Hij sluit zijn ogen om een kort moment tot zichzelf te komen, de batterij op te laden. Dit is link, realiseert hij zich, maar het moet even gebeuren. Mocht iemand in die korte periode van hulpeloosheid een gewillig slachtoffer in hem zien...
Rustig ademhalen, spreekt hij zichzelf toe. Laat de kracht weer in je vloeien.
Na een twintigtal seconden opent hij zijn ogen. Het grijze gordijn dat de omgeving bedekte, is opgetrokken. Hoewel zijn fysieke gesteldheid nog te wensen overlaat, voelt Ulm wel degelijk enige verbetering. Ergens heeft hij wat kracht kunnen vinden. Of het genoeg is om dit helse oord te kunnen

verlaten, valt nog maar te bezien. Het uitzicht biedt wat dat betreft weinig hoopvolle aanknopingspunten.
Het publiek is duidelijk gemêleerd, in elk geval meer dan op de galerij het geval was. Er wordt wel degelijk gevochten, maar het randgebeuren heeft ook een aanzienlijke plek in de beeldvorming. Naast de etnische gevechten maken vrouwen, kinderen en bejaarden ook deel uit van het absurdistische plaatje. Ze staan dicht tegen de moskee aan gedrukt; bibberend en huilend vanwege het onheil dat hun tijdens de vakantie overkomt.
Tot zijn verbazing ziet Ulm dat er zich ook vrouwen in het strijdgewoel hebben gemengd. En als hij ergens een hekel aan heeft, dan zijn het wel vechtende vrouwen. Maar hier en nu interesseert het hem echter geen barst. Al gaat het voltallige dameshockeyelftal van Spanje met alles en iedereen op de vuist. Zet 'm op, meiden. Hij moet hier weg.
Kreunend en steunend voegt hij de daad bij het woord. Het lichaam naast hem dient als afzetpunt. Hij komt omhoog, om zich direct te laten vallen. Drie snel achter elkaar afgevuurde schoten zijn daar verantwoordelijk voor. Vier hartslagen later valt er weer een schot, en daarna nog een.
Volledige paniek daalt nu over alle gelederen neer. De knallen hebben alle persoonlijke trances aan flarden geschoten en getransformeerd tot een overkoepelend bolwerk van hysterie. Wat in elke andere situatie als bijzonder positief zou worden ervaren, is nu de opmaat van wederom een rampscenario. De gevechten worden weliswaar abrupt beëindigd, maar alle aanwezigen hebben plotsklaps één gezamenlijk doel voor ogen.
De massale aftocht leidt regelrecht tot een menselijke file waarbij niemand wenst in te houden. Van de ene op de andere seconde veranderen voormalige wapenbroeders in gezworen vijanden. Het is nu ieder voor zich. Huidskleur is geen issue meer. Stort iemand ter aarde, dan stapt de rest daar gewoon overheen. Tussen man en vrouw wordt door de meute geen onderscheid gemaakt. Elke decimeter is winst, de onderliggende partij heeft pijnlijk pech.

Ulm ziet de deur van de moskee openstaan. Zes mannen van middelbare leeftijd kijken verbijsterd om zich heen. Ze dragen zonder uitzondering witte gewaden die tot aan hun voeten reiken. De oudste van het stel stapt naar voren en heft bezwerend zijn handen. Met een zo op het oog uiterste krachtsinspanning begint de man te schreeuwen. Het is net aan, maar zijn stem komt boven de herrie uit. Wat hij precies zegt, is Ulm een raadsel. Het klinkt in elk geval behoorlijk dreigend.

Datzelfde gevoel heerst ook bij een stevige toerist wiens vluchtweg door de oude man wordt geblokkeerd. In zijn loop geeft hij de grijsaard zonder enig voorbehoud een linkse hoek. Verontwaardigd stormen de vijf Marokkanen naar voren. In hun optiek is het onvoorstelbaar dat iemand die 'Mensen stop met vechten, heb elkaar lief' predikt, wordt neergeslagen. Zij storten zich op de agressor en raken hem daar waar mogelijk.

In zijn vlucht naar rustiger oorden ontwijkt Ulm de wildebrassen. Zijns inziens is de snelste vluchtweg dwars door de fontein. Enkelen zijn hem al voorgegaan. De meesten daarvan zijn moeders met kinderen die hun hersens er duidelijk bij hebben gehouden. Een nat pak is veruit te prefereren boven een plekje in de massa waar waanzin regeert. Een logische gedachtegang, lijkt hem.

In zijn haast om weg te komen sneuvelt er een neusbotje van een veel te dikke toerist die zich geen raad weet met de situatie en daarvoor precies de plek heeft uitgekozen waar Ulm de doorsteek wil maken. Met beide handen voor zijn gezicht gaat de obeet door de knieën.

Een panische moeder met twee kinderen kruist zijn pad. Bewust houdt hij in, een handeling waar de oude Ulm van gegruweld zou hebben. Het eenoudergezin snelt naar de vrijheid. Twee jonge jongens met helblond haar proberen voordeel uit Ulms plotselinge galantheid te slaan. Rap snijden ze hem de pas af en sluiten aan bij de familie. De coulance van de nieuwe Ernst Ulm kent echter wel degelijk grenzen. Wat hem betreft, worden deze fors door de tieners overschre-

den. Hierdoor ondervinden de twee binnen vijf seconden de consequenties van hun brutale gedrag.
Tien meter voordat mijn poten nat worden, schat de kolossale Duitser in. Hij houdt zijn armen halfgebogen voor zich, waardoor zijn geboeide handen als onvervalste stormrammen dienst kunnen doen. Een vileine grijns uit vervlogen tijden krijgt vat op zijn gezicht.
Vijf meter.
Vlak voordat hij een treuzelaar een opdonder wil verkopen, stopt zijn hart met kloppen. Honderden bliksemschichten slaan vervolgens gelijktijdig zijn lichaam binnen, waardoor zijn levensspier op hol slaat. Vastgenageld staat hij aan de grond. Hij wil schreeuwen, gillen, maar bovenal actie ondernemen. Door de plotselinge schrik lukt het stomweg niet.
Naast de opstaande rand van de fontein zit zijn eigen Ingrid op haar knieën. Als een bezorgde moeder die haar koortsige dochtertje probeert in slaap te krijgen, wiegt ze het bebloede hoofd van Helga op haar schoot heen en weer. De tranen stromen over haar wangen, ziet Ulm tot zijn grote afschuw. De kakofonie der waanzin absorbeert haar lange halen van ongeloof en verdriet.
Hij schudt heftig met zijn ruige kop, waardoor de merkwaardige lethargische waas die zijn geest omfloerste openscheurt.
'Ingrid!'
Geen enkele reactie. Het gezicht van zijn vrouw is door verdriet versteend. Ze kijkt recht vooruit, maar lijkt niets te horen of te zien. Van langssnellend volk krijgt ze regelmatig een tik of een schop; ook dit gaat volledig langs haar heen.
'Ingrid, godverdomme nog aan toe!' Aangedreven door een krachtbron waarop geen maat staat, rent Ulm naar haar toe. Een ouder echtpaar moet deze explosie bezuren en wordt ruw van elkaar gescheiden.
'Lieve schat van me,' zegt Ulm even later, terwijl hij naast zijn vrouw neerknielt.
'Waarom ben je nog hier en wat is er in godsnaam allemaal gebeurd?' komt er razendsnel achteraan. Zijn blik dwaalt naar Helga's ogen die hem uitdrukkingloos aankijken. Een

fractie van een seconde later weet hij genoeg. Het is niet de eerste keer dat hij deze typische oogopslag aanschouwt.
'Ze... ze is neergeslagen... zomaar.' De woorden verlaten haar mond op een manier die impliceert dat ze het niet wil en kan bevatten. Ze kijkt Ulm aan en vraagt: 'Heb jij de ambulance al gebeld?' Haar ogen zijn poelen van onbegrip waarin zorgzaamheid en machteloosheid naar vaste bodem zoeken.
Ulm legt voorzichtig zijn handen op haar schouders.
'Lieve schat, we kunnen niets meer voor haar doen.'
Knullig, vanwege zijn geboeide handen, maar met aandoenlijke tederheid pakt hij Helga's hoofd en tilt het uiterst voorzichtig op. Zo respectvol als in deze situatie maar mogelijk is, legt hij het blonde haar op de kille ondergrond.
'Slaap zacht, meisje,' fluistert hij op een toon die gigantisch contrasteert met zijn uiterlijk.
De voet die iemand in zijn rug zet brengt hem nauwelijks van de wijs. Zijn aandacht is voor even bij Helga, die altijd vrolijke vrouw met haar aanstekelijke lach en nooit aflatende werklust. De schop die hij opnieuw van een voorbijganger incasseert is fysiek ongemak, van voorbijgaande aard. Onbelangrijk.
'Kom lieverd, we moeten gaan.'
Zijn worstvingers vinden houvast onder Ingrids rechteroksel. Alsof het om een veertje gaat, lift hij haar omhoog.
'De ambulance komt eraan.' Heel even glinstert er een sprankje hoop in haar diepbedroefde oogopslag. Vertwijfeld heft ze haar rechter wijsvinger om hem te attenderen op het aanzwellende geluid van sirenes.
'Helga is dood, het spijt me.'
Haar antwoord vervliegt in het rumoer van het voetvolk dat nu massaal de nieuwe vluchtroute heeft ontdekt. Zo zachtzinnig mogelijk trekt Ulm zijn apathische vrouw mee de fontein in. Doordat die 30 centimeter diep is, bereiken ze de andere kant in een stijl die het midden houdt tussen lopen en waden. De brede parkeerplaats ligt nu recht voor hen. Tientallen politiewagens staan her en der verspreid. Zonder uitzondering voeren ze blauw zwaailicht, waardoor er een lichtshow ont-

staat die bij geen enkel rockconcert zou misstaan. Groot verschil is echter dat niemand dit optreden bij wil wonen.
Tientallen scooters schieten vlak langs geparkeerde wagens heen. Sommigen lukt het om de hoofdweg te bereiken, anderen lopen tegen een zwiep van onbarmhartig gummie aan en gaan ter plekke groggy.
Naast de enorme hoeveelheid uniformen is er ook een flink aantal man in burger aanwezig, constateert Ulm. Zij concentreren zich voornamelijk op mannelijke toeristen, wat er verre van zachtaardig aan toe gaat.
Ze zoeken mij, gaat het door hem heen. Dat dit enigszins bezijden de waarheid is, doet voor de Duitser niet terzake. Hij moet van het meest negatieve scenario uitgaan. De wet van de asfaltjungle. Alleen dan heeft hij een kans om door de linies heen te breken.
'Ik hou van je, muis. Vertrouw op me.'
Voordat Ingrid de tijd krijgt iets terug te stamelen, scheurt hij in één keer haar blouse aan flarden.
'Ernst!'
'Bedek mijn handen ermee,' zegt hij zo indringend mogelijk. Tevens is zijn oogopslag dwingend, in de hoop hiermee het precaire van de situatie aan te geven.
Met de motoriek en snelheid van een psychiatrische patiënte met een overdaad aan medicatie, doet Ingrid wat er van haar geëist wordt. Daarna legt Ulm zijn geboeide handen achter haar rug en neemt haar in zijn armen.
'Doe of je bewusteloos bent,' fluistert hij terwijl zijn rechterwang tegen haar linkerslaap wrijft.
Tijdens het lopen zakt Ulm iets door beide knieën. Ook kromt hij zijn rug. Elke centimeter die hij optisch van zijn lengte af kan knabbelen, telt.
Op het eerste gezicht ontwaart hij vier ambulances. Hulpverleners eromheen, commotie alom. Achterdeuren open, mensen erin, wegrijden, andere ziekenauto komt alweer aangescheurd. Om hem heen blijft de politie op de scooterjongeren meppen die als wespen uit een nest waar de brand in staat proberen weg te komen.

Nog 50 meter naar de hoofdweg. Vandaar is het een koud kunstje om tussen de complexen door te verdwijnen, weet hij. De snelste weg is nog altijd rechtdoor. Dat hij daarbij afwijkt van de denkbeeldige lijn die naar de ambulances loopt, is een gok die door Ulm bewust wordt genomen.
'Hééééé!!!' Vanuit zijn linker ooghoek doemt een agent op. In woord en gebaar probeert de opgefokte man hem iets duidelijk te maken. Hem, of de tientallen anderen die zich naar een veilige plek begeven. Het laatste ligt voor de hand, toch kan hij zo dicht bij de eindstreep geen risico nemen.
Hij brengt zijn mond naast Ingrids linkeroor en zegt: 'Kreun hardop.'
Drie lange seconden denkt Ulm dat zijn vrouw hem niet heeft verstaan of wellicht is flauwgevallen. Op het moment dat hij zijn dringende verzoek wil herhalen, welt er een geluid uit haar mond op.
'Ooooooh, oooooooohhhhhh.' Ze heeft haar ogen half gesloten, terwijl ze licht met haar hoofd heen en weer beweegt. Op haar voorhoofd zit bloed, dat afkomstig is van zijn rechterschouder.
'Goed zo, nu wat harder,' fluistert hij. Een groeiend optimisme klinkt in zijn stem door.
'Oooooh, aaaaaahhhh, ooooohhhh!'
Haar timide bewegingen gaan over in een licht gespartel. Ze trappelt ingehouden met haar voeten, draait met haar hoofd en maakt voorzichtige pompbewegingen met haar onderrug. Door dit onverwachte theaterstuk, schudden in een weinig verhullende witte bh haar stevige borsten heen en weer.
Rechts van hem ziet hij een huisvader die zijn gezin in veiligheid brengt, naar de overacterende Ingrid kijken. De man heeft alleen maar oog voor de halfontblote overacterende stoot die meer lijkt op een kroelende dan een gewonde vrouw.
'Rustig aan, niet overdrijven,' sist Ulm. In de loop kijkt hij vuil naar de geilaard die schichtig wegkijkt en zijn koers bijstelt waardoor de afstand tussen hen groeit. Een tweede

schreeuw van de politieman blijft uit. Blijkbaar liggen diens prioriteiten ergens anders.
Om het allemaal zo overtuigend mogelijk te maken loopt Ulm recht op een geparkeerde ambulance af. Hulpverleners duwen een brancard met daarop een gillende Marokkaanse jongen naar binnen. Rond de wagen ligt en zit een ontredderd clubje slachtoffers. Het medisch personeel zeult met allerhande apparatuur en levert daar waar mogelijk assistentie. Het geheel heeft zodoende veel weg van een inderhaast opgezet noodhospitaal. Niemand heeft enig oog voor een toerist met in zijn armen een gewonde vrouw.
Er zijn nog acht wachtenden voor u...
Een geluk bij een ongeluk, denkt Ulm. Zonder daarbij zijn pas te versnellen buigt hij naar links af. Een rij geparkeerde auto's onttrekt hen enigszins aan het zicht, voorzover er nog iemand in deze hel geïnteresseerd is in een uit de kluiten gewassen toerist die de benen neemt. Het trottoir naast de hoofdweg voelt aan als een lauw bad na een dag van hard werken. Hij zet Ingrid neer. Daarna kijkt hij over zijn schouder om te checken of niemand hem volgt of vanaf afstand belangstelling toont.
Aan het beeld is echter weinig tot niets veranderd. Het is ieder voor zich en god voor ons allen. De politie jaagt gedreven op relschoppers, terwijl de toeristen als verslagen soldaten het slagveld verlaten. De een strompelt, de ander rent. Het onfortuinlijke leger trekt zich terug na een onverwachte nederlaag.
'Naar huis,' meldt hij kortaf.
Nadat een ambulance in volle vaart is voorbijgeraasd, steken ze snel de straat over. Aan de overkant belanden ze tussen de ramptoeristen die vanuit hun veilige haven genoeglijk andermans narigheid gadeslaan. Hoewel Ulm het liefst een tweede rampgebied zou willen creëren, weet hij zonder dat er vanuit zijn mond een onvertogen woord valt door de rijen van ellendespotters heen te glippen.
Eenmaal achter de rij toeschouwers aangekomen, wandelen ze zij aan zij naar hun vier straten verderop gelegen appartement toe.

Tot aan het moment dat ze daar binnenstappen en zich eindelijk veilig wanen, wisselen ze geen woord met elkaar.

Ze varen ongeveer 70 meter schuin achter de stuurboordzijde van de speedkruiser. In de dode hoek, voorzover die op zee bestaat. De stuurman houdt een rustig tempo aan, zodat Den Vlieger de motoren een laag toerental kan laten draaien zonder terrein te verliezen.
'Laat, behalve de reserve 12-liter, alle flessen leeglopen,' zegt Price op getemperde toon.
De spanning aan boord is om te snijden, wat doorwerkt op zijn stemgeluid. Ze zijn doodsbang om door de terroristen ontdekt te worden, vandaar het bijna-fluisteren. De onzin hiervan dringt tot niemand door, daarvoor is de druk te hoog.
Drie paar ogen kijken hem vragend aan. De resterende lucht uit de flessen verwijderen lijkt hier en nu een onzinnige actie.
'Doe het nou gewoon, wil je!' Price' intonatie is bits zonder dat hij daarbij zijn stem verheft.
Hij realiseert zich donders goed dat zijn vrouw en vrienden door zijn gedrag in een levensbedreigende situatie terecht zijn gekomen. Het feit dat Den Vlieger nog geen definitieve koerswijziging heeft doorgevoerd, getuigt echter van veel geloof in zijn kunnen. Vertrouwen dat niet uit mag monden in een deceptie. Over nog verdergaande consequenties van zijn impulsieve gedrag wil hij niet eens denken.
'Bind ze met een riem of een stuk touw aan elkaar vast, zodat we twee paren krijgen.'
Tot zijn verbazing pakt Carmelo zonder daarbij een woord te zeggen een stuk touw. Twee seconden later handelt Claudia op gelijke wijze. Stereogesis volgt als de fleskranen verder open worden gedraaid om tijd te winnen. Zijn gestreste brein registreert het als doordringend gefluit van een stoomlocomotief. Met moeite kan Price de opwelling om demonstratief een gestrekte wijsvinger op zijn lippen te leggen onderdrukken.
Terwijl de flessen leeglopen, neemt hij zijn plan door. Het

idee is gestoeld op een verhaal dat hij een paar jaar geleden in een duikmagazine heeft gelezen.
Tijdens zijn middagpauze wilde een duikschoolhouder een fles vullen. Het ging om een duikfles van de lokale brandweer, een zogenaamde '7-liter' waarin 1.400 liter lucht werd gepompt. Een klusje van niks. Hooguit vijf minuten werk. De man had echter geen zin daarop te wachten. Hij sloot de fles op de compressor aan en vertrok naar huis voor een lunch. De normaalste zaak van de wereld, aangezien de compressor volautomatisch werkte en afsloeg zodra de gewenste druk in de fles was bereikt.
Toen hij na een uur terugkeerde, trof hij een ravage aan. Door materiaalmoeheid, een constructie- of bevestigingsfout, daar zijn ze nooit achter gekomen, brak tijdens zijn afwezigheid de fleskraan af. Als een ongeleid projectiel sloopte de duikfles in enkele seconden een groot deel van het interieur.
Price ziet de foto's in al haar lelijkheid voor zich. Vooral die waarop een gat in de muur akelig scherp in beeld werd gebracht. Na een korte, destructieve reis kon enkel beton de op hol geslagen fles stoppen.
Het artikel diende voornamelijk ter promotie van nat vullen, wat inhield dat de flessen tijdens het vullen in een met water gevulde stenen constructie moesten staan. Gedurende het pompen liep de temperatuur in de fles beduidend minder op. Mocht er alsnog iets gebeuren, dan kon het ding in principe geen kant op.
Een 7-liter, denkt Price. Kun je nagaan wat een 12-liter voor schade aan kan richten. Het optimisme verdwijnt als de foto's plaatsmaken voor het actuele beeld. Vier kerels en een vrouw. Op jacht naar een stelletje moordenaars. Ongewapend.
Het is een opzet van niks, bijt Price zichzelf toe. Vanwege een flits uit het verleden zet jij de levens van vijf personen op het spel. Drie vrienden, je vrouw en jezelf. Een korte blik op de mensen waar hij veel om geeft, doet hem zwaar twijfelen. Dit is waanzin, keer terug, laat dit aan beroepsmensen over, hamert het door zijn hersens.

Hij sluit zijn ogen en fluistert voor de rest onhoorbaar: 'Welke beroepsmensen?'
Price zuigt zijn longen vol. In deze teug vormen de elementen, zijn gevoel en de omstandigheden een alliantie die diep in zijn ziel doordringt.
Goed en kwaad. De essentie.
'Leg het eerste paar in de breedte tegen de rand aan, de andere twee er in de lengte bovenop.'
Technisch gezien spreekt hij deze woorden, gevoelsmatig wordt dit bevel daarentegen door iemand anders gegeven. Elke twijfel is verdwenen. Zij moeten de klus klaren en niemand anders. Beroepsmensen zijn mensen, net als zij. Met hun gebreken en misrekeningen, net als zij.
Vijf beroepsmensen zijn zojuist afgetroefd in hun eigen professie. Daarvoor hebben ze de allerhoogst denkbare prijs betaald. Blijkbaar valt de bestrijding van dit tuig in een aparte categorie. Een buitencategorie waarvoor nog geen opleiding is uitgevonden. Mocht die wel bestaan, dan zijn de afgestudeerden hier ver vandaan.
Het gajes moet gestopt worden. Het lot of noodlot heeft hen op deze plaats gebracht.
Het is dus aan hen, *so be it*.
'Leg de volle 12-liter er in de breedte op.' Hij knikt met zijn hoofd naar de vier lege flessen.
'Kraan naar binnen gericht.'
In twintig seconden ligt de gevraagde ministellage aan bakboord. Drie gezichten kijken hem verwonderd aan. Het gezeul met de flessen lijkt volledig aan Den Vlieger voorbij te gaan. Als een matroos die vanuit het kraaiennest verwoed naar land speurt, houdt hij de kruiser in de gaten.
'Ik leg het snel uit,' zegt Price koel.
Dirck, kun je mij verstaan?' Den Vlieger knikt zonder daarbij zijn fixatie uit het oog te verliezen.
'In dit tempo zijn we over een paar minuten in de baai van Meloneras. We weten bij god niet wat ons daar staat te wachten, waarschijnlijk terroristen die ze oppikken. Versterkingen dus, ongunstig voor ons. Daarom moeten we die gasten

voordat ze de kust bereiken uitschakelen. Op een onorthodoxe manier.' Hij pakt zijn eigen fles bij de aluminium kraan en trekt deze naar zich toe. Om zich ervan te verzekeren dat echt alle lucht eruit is, draait hij nogmaals de kraan helemaal open.
'Ik heb dit uit een magazine, weet dat het zowel in theorie als praktijk kan, of het ons lukt is een tweede.'
De uitdrukkingsloze blikken die nu op hem gericht zijn, beloven weinig goeds. Logisch, denkt Price. Zou ik meteen vertrouwen hebben in een verhaal dat zo warrig begint? Op zee, in het donker, terwijl verderop een boot vol gewapende terroristen vaart?
'Dirck gaat zo direct het tempo opvoeren. Als we tot op 30 meter zijn genaderd, geeft hij vol gas. Als we langszij komen, hou er ongeveer 20 meter ruimte tussen, Dirck, slaan we toe. Ik hoop dat we met deze move de terroristen verrassen.'
Aangezien Den Vlieger taal noch teken geeft, roept Price hem aan.
'Alles duidelijk, Dirck?'
'Ja,' antwoordt de Vlaming. Met twee letters vat hij een hoofdstuk vol ongeloof samen.
'Mooi.' Hoewel Price exact denkt te weten wat er in het hoofd van de schipper omgaat, laat in elk geval zijn stem zich er niet door beïnvloeden. In zijn geest vreet het kansloze van deze missie echter met de seconde meer opportunisme op.
'Carmelo en Jens gaan tegenover elkaar zitten, de flessen tussen hen in. Jens zorgt dat de vier lege op hun plek blijven, Carmelo neemt de bovenste volle 12-liter voor zijn rekening. Het allerbelangrijkste is dat het zooitje niet gaat schuiven.'
De twee kerels knikken, verre van spontaan, maar ze knikken. En da's al heel wat, denkt Price. Tijd om te bedenken wat hij in een soortgelijke situatie zou hebben gedaan, gunt de Amerikaan zichzelf niet.
'Op het moment dat we langszij komen ram ik met mijn fles de kraan van de volle 12-liter eraf. De vrijkomende druk lanceert de fles en boort zich in die kruiser. Het mooiste zou zijn als ik ze midscheeps weet te raken, al is een treffer op zich al

prachtig. Geheid dat ze zinken, al die praatjes over een onzinkbaar product ten spijt.
Claudia blijft achter mij staan. Mocht er iemand uitvallen, dan neemt zij die plek in.'
Price wacht op de verbale storm die de dieselmotoren het zwijgen op gaan leggen. Het blijft echter stil aan boord, enkel de wind, de golven en de motoren converseren monotoon.
'Oké, laten we...'
'Jij denkt zeker dat ik gestoord ben, of zo?' Carmelo kijkt hem verwonderd aan. Er is helemaal niets grappigs aan de gezichtsuitdrukking van zijn beste vriend.
'Waar haal je dit soort idioterie vandaan? Niet zíj maar wíj gaan de lucht in, mafkees! Dit slaat nergens op, het kan niet...'
'Het kan wél,' reageert Hamann ijzig.
'Het verhaal waar Matthew op doelt heb ik ook gelezen. Sterker nog, ik heb reportages gezien waarin het werd vertoond. Het doelwit was een 2 meter dikke muur in een laboratorium. Op 20 meter afstand daarvan een speciaal geprepareerde stellage met daarin een volle 10-literfles. De kraan werd er door een vallend blok lood afgeslagen. Op 30 centimeter na werd de muur doorboord.'
'Welke randdebielen maken nou zulke films?' bijt Carmelo hem toe.
'Het Genootschap van Luchtdruk Geilbakken? Of was het soms het alom miskende maar overgesubsidieerde alternatieve gezelschap Altubina met een thematische voorstelling getiteld *Lucht, steen, kracht, eenzaamheid, dood*?'
'De universiteit van Michigan was verantwoordelijk voor zowel de setting als de beelden. Dit in opdracht van PADI. De instructiefilm was uitsluitend bedoeld voor PADI-mensen die veel op locatie werken. Een reminder waar bijvoorbeeld ondeugdelijk materiaal en slecht onderhoud in de duikcentra toe konden leiden.'
Carmelo slaakt een diepe zucht.
'Help me eraan te herinneren dat, mochten we dit door een wonder overleven, ik mijn lidmaatschap opzeg.'

Daarop legt hij beide handen op de volle duikfles. Een magere glimlach verschijnt op zijn gezicht.
'Ach wat, die lul slaat toch mis.'
'Zijn we eruit?' vraagt Den Vlieger spottend.
'Ik denk niet dat die gasten op ons blijven wachten.'
'Gas, Dirck,' zegt Price gedecideerd. Hij doet twee stappen naar voren om zich te positioneren. Claudia gaat achter hem staan. Haar linkerhand streelt kort het neopreen ter hoogte van zijn linkerzij. Ze buigt zich naar voren.
'Het gaat je lukken,' fluistert ze in zijn rechteroor.
Hij knikt bevestigend. Dit vanwege moreel-technische gronden. Zijn geloof in een goede afloop verslechtert namelijk per seconde. Deze actie is inderdaad ridicuul te noemen. Carmelo heeft simpelweg gelijk, weet hij.
De afstand tot de kruiser verkleint zienderogen. Doordat de maan verre van helder schijnt, en het schip geen licht voert – wat ook voor henzelf geldt – is het onmogelijk details te onderscheiden. Ze varen op een duister object af. Een obstakel dat al dood en verderf heeft gezaaid op de kalme zee. Het eerste is een nachtmerrie, het laatste is een voordeel, aangezien een stevige golf op het moment van lanceren flink roet in het eten kan gooien.
Als wij hen zien, dan is het omgekeerde eveneens van toepassing, schiet het door Price heen. Een denkbeeldig salvo dat hen onbarmhartig naar de kelder jaagt, is verantwoordelijk voor het onplezierige gevoel van opstaande lichaamshaartjes die tegen neopreen schuren.
Negeer het, concentreer je uitsluitend op je taak, bijt hij zichzelf toe.
Den Vlieger duwt de gashendel beetje bij beetje omhoog. Het sonore geluid van de motoren gaat over in een dreigend gebrom. Hoewel de boot onmiskenbaar aan snelheid wint, klinken de motoren verre van gezond. Dit is op z'n zachtst gezegd vreemd, omdat Den Vlieger waar het onderhoud betreft te boek staat als een pietje precies. A-technisch als hij is, hoort Price duidelijk een hoge, bijna snerpende dissonant tussen het vertrouwde dieselgebrom. Hij kijkt vluchtig naar

de Vlaming die slechts oog heeft voor de contouren van het zwarte monster dat ze met rasse schreden naderen.
Ieder z'n taak, prent Price zichzelf in. Exact waar jij om gevraagd hebt. Dirck heeft het afwijkende geluid heus wel gehoord. Maar wat kan hij daar nu aan doen? Zijn prioriteit ligt bij het uiterst secure stuurwerk. Gaat de motor stuk, dan is het over. Einde oefening.
Missie afgebroken.
Alle eenheden gesneuveld.
Verdomme, man! Hou je eigen werk in de gaten, de rest is capabel genoeg zijn taak uit te voeren.
Doordat het zweet uit zijn handen gutst, wordt de greep om de aluminium kraan ronduit glibberig. Hij klemt de fles tussen zijn knieën, veegt snel beide handen aan zijn wetsuit droog en pakt de kraan wat minder gespannen vast. De lege fles weegt een kilo of vijf, zes. Voor deze opdracht mag het gewicht geen probleem zijn.
Ter bevestiging tilt hij de cilinder twee keer achter elkaar tot aan borsthoogte op. Zelfs onder deze omstandigheden gaat dit moeiteloos. Het wapen zelf is klaar voor gebruik, nu het schot nog.
Den Vlieger drukt opnieuw de gashendel naar boven, zodat de boot gaat planeren. De ideale glijvlucht is nu bereikt. De motoren briesen woest, terwijl het vreemde geluid eveneens in kracht toeneemt. Price negeert het. Hij staat klaar als een slagman die met 'volle bak' de beslissende homerun moet slaan. Alle honken zijn bezet. De bal ligt stil en heeft de vorm van een kraan.
De kruiser is nu duidelijk zichtbaar. Binnen luttele seconden komen ze langszij. Elk moment kunnen de kogels hun om de oren vliegen.
Eén kans, weet Price.
Aangezien Hamann geen krimp geeft, ligt de stellage nog intact voor hem. Carmelo heeft beide handen op de 12-liter die enkele centimeters boven de wand rust, wat een lancering zonder obstakels garandeert.
Om zijn raakvlak te markeren tikt Price met de onderkant

van zijn fles tegen de kraan. In het verlengde van zijn blik de oogopslag van zijn strijdmakkers. Berustend, gespannen, angstig, ijzingwekkend... ondefinieerbaar.
Terwijl het vreemde gezoem erin is geslaagd het gebrul van de motoren op de achtergrond te dringen, spant hij zijn armspieren aan. Volledig in balans wacht hij het moment af om toe te slaan.
De kruiser bevindt zich in zijn rechter ooghoek. Er staan twee kerels op het achterdek. Schaduwen, contouren, geen details, daarvoor is het te donker. Den Vlieger heeft de perfecte lijn te pakken. Zijn ze ter hoogte van het achterdek, dan ramt hij de kraan eraf. Met veel geluk slaat de 12-liter midscheeps binnen. De polyester romp mag geen enkel probleem vormen. Als een mes door de boter.
Op het moment dat ze 10 meter van het punt van langszij komen verwijderd zijn, tilt Price in één vloeiende beweging de fles boven zijn hoofd. In gedachten telt hij af.
Drie, twee... Verder komt hij niet. Een soortgelijke vuurstraal die zoveel leed op het patrouilleschip aanrichtte, schiet vanaf de kruiser schuin omhoog. De klap die volgt verlicht de hemel. De brandende helikopter beweegt als een vuurvlieg met een ernstige evenwichtsstoornis.
In een reflex gooit Den Vlieger het stuur naar rechts om. Een actie die het leven van zowel Price als Claudia redt.
Een regen van kogels scheert vlak over de boot. De vallende Price incasseert net boven zijn rechterknie een treffer. Tijdens haar val voelt Claudia iets warms langs haar linkerwang schieten. Gelukkig is de schade niet meer dan een bloederige streep. Carmelo en Hamann horen de dodelijke projectielen letterlijk om de oren fluiten. Als door een wonder blijft Den Vlieger ongedeerd. Een gat aan de zijkant van de console is de stille getuige van zijn onwaarschijnlijke mazzel.
'Matthew!'
Op handen en voeten kruipt Claudia naar de kreunende Price toe.
'Matthew!'

Van de eerste schrik bekomen steekt Price zijn hand op.
'Niets aan de hand, een vleeswond.'
Steunend op zijn linker onderarm komt hij een paar centimeters omhoog.
'Hoe is het met de rest?' vraagt hij bezorgd. In zijn stem klinkt voornamelijk schuldgevoel door.
'Alles oké, hier,' zeggen Carmelo en Hamann bijna gelijktijdig.
Het 'kon niet beter,' van de stevige Vlaming reduceert iets van de enorme druk waaronder ze staan.
Price opent zijn mond om eveneens een snedige opmerking te maken. Meer uit opluchting dat zijn stompzinnige gedrag geen desastreuze gevolgen heeft gehad voor zijn crew. Het luchtige antwoord wordt echter overstemd door de enorme herrie die gepaard gaat met het neerstorten van de helikopter.
'Mijn god nog aan toe,' ontsnapt het aan Claudia's lippen. In een automatisme wil ze beide handen naar haar mond brengen. Midden in deze beweging maakt ontzetting echter plaats voor woede. Haar bovenlip begint te trillen terwijl haar neusvleugels zich verwijden. Stokstijf, maar toch perfect in balans, ziet en hoort zij hoe het brandende helikopterwrak door de oceaan wordt verzwolgen.
'Tuig,' sist ze tussen haar opeengeklemde kaken. Met de motoriek van een robot draait ze haar hoofd in de richting waar de speedkruiser zich ongeveer moet bevinden.
'Hier zullen jullie voor boeten,' klinkt het ijzig kalm doch angstaanjagend strijdlustig. Ze balt haar rechterhand tot een vuist. Uit dit gebaar spreekt zoveel frustratie en woede dat Price direct reageert. Hij weet waartoe zijn vrouw op momenten als deze in staat is. Dan overschrijdt ze moeiteloos grenzen en verandert in een dame die zich door niets en niemand af laat stoppen.
'En dat zal ook gebeuren, schat. Dit soort mensen delven op den duur het onderspit. Heus, de politie grijpt ze wel.'
Terwijl hij spreekt, weet Price al hoe onlogisch deze logica klinkt. Dat wat hij zegt compleet haaks staat op zijn denk-

en handelswijze van de afgelopen minuten. Dat de échte spirit in de geest van zijn vrouw huist.
'Het is over, jongens. We hebben er alles aan gedaan,' zegt hij op evenwichtige toon.
'Als de bliksem terug naar de haven, Dirck, kan ik mijn poot laten verbinden.'
Om zijn woorden kracht bij te zetten, trekt hij een pijnlijk gezicht. Daarna leunt hij vermoeid met zijn hoofd tegen de wand en wacht op het aanzwellende geluid van de motoren. Claudia is het dieselgeweld echter te vlug af. Haar stemgeluid is helder en beslist.
'We gaan niet terug naar de haven.'
Price sluit zijn ogen en kreunt inwendig. Datgene wat hij al aan voelde komen, wordt werkelijkheid.
'We doen het precies zoals afgesproken,' zegt Claudia terwijl ze de kunststof verbandtrommel pakt.
'Ik neem Matthews plaats in.' Uit haar mond klinkt het net alsof ze de tafelschikking aan de gasten van een diner mededeelt. Uiterlijk onbewogen smeert ze jodium op Price' wond en verbindt deze snel en kundig.
'Ga je er nog achteraan of moeten we soms duwen, Dirck?' vraagt ze tijdens haar eerste-hulp-bij-ongelukken-werkzaamheden.
'Claudia, die gasten hebben hoogstwaarschijnlijk infraroodkijkers,' werpt Hamann tegen. 'Hoe denk je anders dat ze die heli uit de lucht konden knallen? Omdat ze hem aan zagen komen, natuurlijk. Ze hadden alle tijd om het juiste vuurmoment uit te kiezen.'
Hij kijkt Claudia strak aan.
'Als we er nogmaals op afgaan, zijn we niet meer of minder dan een schietschijf.'
Ondanks zijn pessimisme trekt de Zwitser zuinig zijn linker mondhoek omhoog.
'Aan de andere kant bewonder ik je lef, meid.'
Carmelo kijkt hem hoofdschuddend aan.
'Ze hadden je course director van een psychiatrische inrichting moeten maken, Jens.'

Claudia richt zich op, twee handen uitdagend in haar zij.
'Ik hou het op twee tegen twee, Dirck. Aan jou de beslissing.'
Anderhalve seconde later voegt ze er zonder schroom aan toe: 'Ik heb wel eens opgevangen dat je de ballen van een stier hebt.'
Alleen de wind is niet onder de indruk van Claudia's taalgebruik. De kalme bries fluistert een oerrefrein over ontelbare golftoppen.
Price opent zijn mond om tegen deze belachelijke gang van zaken te protesteren. Voordat hij daadwerkelijk een geluid kan maken, spreken de motoren. Den Vlieger geeft vol gas, waardoor verdere discussie bij voorbaat uitgesloten is. Hoewel het met dit lawaai volstrekt onmogelijk is om te horen wat iemand zegt, zou Price zweren dat hij de Vlaming 'pokkenwijf' hoorde brommen.
De rubberboot neemt de golven met het gemak van een topatleet die over de horden vliegt. De koers die Den Vlieger aanhoudt, brengt hen verder van de letterlijk veilige haven. Je hoeft geen zeeman te zijn om dit te constateren, denkt Price nijdig. Ze varen namelijk recht op de kust van Meloneras af. Hij keurt de actie van Den Vlieger af, maar heeft er wel begrip voor. Tevens haat hij zichzelf vanwege zijn slappe gedrag, zijn halfbakken optreden en al die andere stupide zaken waarbij hij een flater sloeg. Welke precies, is hem even ontschoten. Ze waren er echter wel degelijk.
'Klasse, Dirck,' schreeuwt Claudia de Vlaming toe.
Na dit compliment gaat ze tot actie over. Gracieus en gretig pakt ze de fles die als slagwapen dienst moet doen. Terloops deelt ze een knipoog naar Price uit.
'Gaat helemaal goed komen,' dient om hem op te beuren, maar heeft het tegenovergestelde effect. Met de grootst mogelijke moeite weet hij er 'wees voorzichtig' uit te persen. Een dooddoener van het zuiverste water, uitgesproken door een absolute loser. Hij voelt zich slecht, nietig, vernederd. De donkerte rondom hem krijgt zwaar vat op zijn geestestoestand.

Claudia neemt recht voor de provisorische stellage op haar knieën plaats. Vanwege de constante snelheid en het dreigende gevaar van rondvliegende kogels, wil ze het anders dan Price aanpakken. Vanuit deze lage, betrekkelijk veilige positie gaat ze de situatie inschatten. Pas op het allerlaatste moment wil ze omhoogkomen en de beslissende klap plaatsen. Ze is er zich van bewust dat theorie en praktijk veelal niet samengaan. Toch moet ze ergens van uitgaan, een basisplan, al is de basis bijzonder wankel.
'Daar zijn ze,' meldt Den Vlieger. 'Op elf uur.' In de stem van de altijd stoïcijnse Vlaming klinkt een verontrustende opwinding door.
Claudia kijkt over de rand naar de zojuist aangegeven richting. Hoewel ze over uitstekende ogen beschikt, kan ze er niet meer dan een donkerzwarte stip in zwarte omgeving van maken. Te ver om er een redelijke schatting op los te laten.
'Meld het me als we binnen schootsafstand zijn,' mokt Carmelo.
'Kan ik de witte vlag hijsen, misschien trappen ze erin.'
Hamann giechelt op een puberachtige manier. Zenuwen, weet Claudia. Zelf moet zij ook de neiging om stompzinnig te gaan lachen onderdrukken. De angstprop in haar keel komt hierbij echter goed van pas.
'Over enkele seconden een zigzagkoers, Dirck,' zegt Price luid en duidelijk. Van enige terughoudendheid is geen sprake. Hij heeft zijn duivels van zelfbeklag afgeschud.
'Als iemand het kan ben jij het wel,' zegt hij met een halve grijns tegen de liefde van zijn leven. Ze is een dappere vrouw die elke steun verdient. Ze maakt af wat hij is begonnen. Daarvoor dient hij respect te hebben. De machotrekjes van zijn mannelijke ego heeft hij overboord gekiept. Het is namelijk de hoogste tijd om een échte kerel te worden.
'Zet je schrap,' brult Den Vlieger.
Hij zet de door Price voorgestelde koers in. Door het zigzaggen stuitert de rubberboot over de golftoppen. Een manoeuvre die bij onstuimiger weer volstrekt onmogelijk zou

zijn geweest. De lijnen die nu door Den Vlieger worden aangehouden, druisen namelijk in tegen alle vaarlogica. In plaats van de golven aan te vallen en er recht overheen te denderen, duikt hij er schuin in. Mocht er een hogere deining zijn geweest, dan zou dit absoluut tot kapseizen hebben geleid.
De gitzwarte vlek wordt zienderogen groter. Claudia voelt haar ademhaling onregelmatiger worden. Nerveus glijden haar ogen over de rechtopstaande fles voor haar.
'Hou je kop erbij, meid,' gromt Hamann. Strak kijkt hij voor zich uit. De stellage is zijn wereld. Achter zijn rug groeit en groeit de speedkruiser. Een split-second ambieert Claudia zijn positie.
Hoewel ze erop voorbereid waren, komt het geratel onverwacht.
'Laag blijven!' schreeuwt Den Vlieger terwijl hij probeert zijn logge lijf zo klein mogelijk te maken.
Ondanks het gejakker van de motoren en de suizende wind horen ze het fluiten van de kogels en de inslag aan de voorkant. Een angstig ogenblik stuitert de boot oncontroleerbaar, waarna Den Vlieger zijn stuurmanskunst toont en het vaartuig weer plat op het water weet te krijgen.
'De linkerkamer is geraakt,' brult hij. Hij trekt als een bezetene aan het stuur om de boot recht te houden.
Price beseft direct de ernst van de situatie. De wand van de rubberboot bestaat uit compartimenten. Een perfecte constructie, voor het geval er één of twee lek slaan. De rest houdt de boot namelijk drijvende, zodat je met een timide vaarstijl moeiteloos de dichtstbijzijnde haven kunt bereiken. Een prachtige theorie die onder deze omstandigheden geen hout snijdt. Met deze snelheid is het een kwestie van aftellen voordat ze crashen, weet Price. Gelukkig is het getal nul onbekend.
Het volgende salvo scheert over hun hoofden.
'Aaargghh.'
Den Vlieger wordt in zijn linkerarm geraakt, maar weet wonderwel de boot onder controle te houden. Met zijn rech-

terhand blijft hij tegensturen om de leeglopende linker voorkant boven water te houden.
De contouren van de speedkruiser zijn nu zichtbaar. Vanaf het achterdek lichten vlammetjes op. Monden des doods die niets liever willen dan een fatale kus geven.
'Maak ze af,' mompelt Carmelo. Zijn beide handen rusten nog steeds op de volle 12-liter.
Het punt waarop ze op één lijn met de kruiser komen is zo goed als bereikt, ziet Claudia. Ze haalt diep adem en staat razendsnel op. Dit is ontegenzeglijk het moment waarop ze op haar kwetsbaarst is. Mochten kogels haar openrijten, dan is het nu.
Soepel tilt ze de fles boven haar hoofd. Het schampen van een kogel tegen het aluminium ervan brengt haar niet van de wijs of uit evenwicht. De plek waar de fleskraan zich bevindt, staat tot op de millimeter in haar geheugen gegrift. Met alle kracht die ze bezit, ramt ze de lege fles naar dit punt.
Wwhhhhhoooeeeeeessshhhhhh.
Alleen het geluid dringt tot hen door. De snelheid waarmee de fles gelanceerd wordt is fenomenaal en niet met het blote oog waarneembaar. De gigantische klap die daarop volgt wél.
Voorafgaand aan de explosie is er een felle lichtflits. De hitte daarna is als de hete adem van een vuurspuwende draak. De kracht ervan werpt zowel Claudia als Den Vlieger tegen de bodem. Stukken polyester vliegen door de lucht. Door de enorme snelheid waarmee het lichte materiaal weggeslingerd wordt, is elk stukje op zich een potentiële killer. De schade blijft echter beperkt tot een paar diepe krassen in de console en de beschermkap van de linkermotor.
Price komt als eerste omhoog. Steunend en kreunend volgt de rest. Uit hun reacties concludeert hij dat er voldoende builen, schrammen en blauwe plekken zijn opgelopen. Geen serieuze verwondingen. De schotwond van Den Vlieger baart hem de meeste zorgen. Tot zijn grote verbazing heeft de stevige Vlaming het roer alweer vast. Tevens is hij bij de les, want ze verminderen flink snelheid. De woorden die hij

er nonchalant uitgooit nemen het gros van Price' onrust weg.
'Morgen kan ik niet duiken, da's zeker en vast.'
Zijn linkerarm bungelt slap langs zijn zij terwijl hij met zijn rechterhand stuurt. De gashendel wijst schuin naar beneden. In een traag tempo heelhuids de haven bereiken is nu het devies.
Aan hun linkerzijde staat het wrak van de speedkruiser in lichterlaaie. Vlammen happen naar polyester- en benzineresten. Elk leven aan boord is al beëindigd, daar is geen twijfel over mogelijk. Het opruimen van de resten door de vlammen en de oceaan is slechts een kwestie van tijd.
Price slaat een arm om Claudia's schouder.
'Je hebt de benzinetank geraakt,' zegt hij met een mengeling van trots en ongeloof. Voorzichtig breekt er een glimlach door.
'Morgen kun je in het circus beginnen.'
Hoewel de aanblik op de vuurzee niet bepaald opwekkend is, begint ook de rest te grijnzen. Nu pas dringt het tot hen door dat ze het hachelijke avontuur hebben overleefd. Het besef dat er een morgen is, brengt een opluchting teweeg die ze nooit gekend hebben. Het gevoel is zó intens, dat zelfs het lugubere decor geen kans krijgt er afbreuk aan te doen.
'Ik heb altijd al beweerd dat PADI uitsluitend toppers aflevert,' zegt Carmelo met een uitgestreken gezicht.
'Een wereldorganisatie.'
Langzaam pruttelen ze richting haven.

13

Hartje zomer, begin december. Zon, zee, strand. Hij kent heel veel plekken waar het stukken minder toeven is. Silva trekt een gek gezicht naar zijn dochter die vlak voor hem in het zand met vormpjes zit te spelen.
'Papa, raar,' zegt ze met een piepstemmetje, waarna ze het uitschatert.
Hij voelt Grace' hand op zijn bovenarm. Ze geniet evenzeer van deze korte vakantie en laat dat veelvuldig door middel van kleine dingen merken. Een spontane kus, hem zomaar toelachen of, zoals nu, een lichte aanraking waaruit zoveel warmte spreekt.
De beslissing om er veertien dagen tussenuit te gaan, is een uitstekende geweest. Nu pas blijkt hoezeer ze het nodig hadden om als gezin in een schitterende omgeving vakantie te vieren.
Dat de keuze op Gran Canaria viel, was niet verwonderlijk. Behalve het geweldige klimaat en de korte reistijd speelde ook sentiment mee. Hier hadden ze elkaar leren kennen, ontstond het fundament voor hun geluk. Kwam bij dat ze de plek formidabel vonden, maar dat het eiland nooit een echte kans heeft gekregen. Tijdens hun ontmoeting speelde de haaienaffaire een niet onaanzienlijke bijrol, en enkele maanden geleden was er die onverkwikkelijke zaak met de terroristen.
De eerste week is omgevlogen. Ze logeren in hotel RIU Palace, een superluxueus vijfsterrencomplex. Via een tropische tuin bereiken ze binnen drie minuten het strand, waar een aanzienlijk deel van de dag wordt gespendeerd.
'Papa, meedoen,' klinkt het lief dwingend.
Silva glijdt uit zijn strandstoel en neemt naast Carmen plaats. Hij vermengt het zand in de kleine bakjes met het wa-

ter uit de plastic emmer. Snel draait hij ze om, waarna er donkere vormpjes in het lichtbruine zand staan.
'Jaaaaaaaahhh!' is de beloning die elk ander geschenk te boven gaat.
Telkens klinkt er éénstemmig gejuich op als hij weer een andere variant tevoorschijn tovert. Na een stief kwartiertje boetseren voor beginners lost Grace hem af.
'Zou mama het net zo goed kunnen als papa?' kan rekenen op een welluidend 'Nééééé!' waarna een hilarisch gelach van moeder en dochter volgt.
Heerlijk onderuit in zijn strandstoel voelt Silva zijn oogleden zwaar worden. In combinatie met het lieflijke gekwebbel van zijn gezin is het timide gemompel van de zee een perfect slaapliedje. Hij dommelt, zonder daarbij in slaap te vallen. Een toestand waarin het heerlijk toeven is.
Hoewel hij de wereld wel degelijk om zich heen voelt, is er een zekere afstand. Een vacuüm waar vanuit het zo eenvoudig analyseren is. Zonder druk of stress. De beslissingen die hij heeft genomen en gaat nemen zijn ineens minder omstreden. Het lijkt eeuwen geleden dat hij zich zó prettig heeft gevoeld. Een opmerkelijke gewaarwording na maanden van niet-aflatende stress.
Na het, vanuit zijn standpunt gezien, echec van Gran Canaria, werd hij echter met alle egards door een selecte groep topambtenaren van Binnenlandse Zaken behandeld. Ze waren bijzonder onder de indruk van de door Nueve neergezette prestatie. Toch kon hij zich niet aan de indruk onttrekken dat deze bureaucraten geen flauw idee hadden van wat er écht was voorgevallen. Het ging hun enkel om het algemene plaatje, dat wonderwel naadloos in het door hen ontworpen draaiboek paste. De Spaanse veiligheidsdienst had op Gran Canaria fantastisch werk geleverd. Alleen door de inspanningen van deze elite-eenheid waren verdere escalaties voorkomen. Hoewel Spanje in eerste instantie positief achter het toetreden van Marokko tot de Europese Unie had gestaan, was de Spaanse regering van mening dat dit standpunt wellicht te enthousiast naar buiten was

gebracht. Verdere evaluaties hieromtrent zouden volgen. Spanje had zijn vingers gebrand en zocht naar smeermiddeltjes om de pijn te verzachten, wist hij al na het eerste gesprek. Ze zouden Marokko als een baksteen laten vallen en door middel van allerlei concessies achter gesloten deuren de oude partners weer achter zich proberen te krijgen. Schreeuwende krantenkoppen werden op den duur kleine artikeltjes, de kortstondige affaire zou uiteindelijk als een slippertje van weinig importantie worden afgedaan.
Simplistisch gedacht, maar hij was uiteindelijk geen politicus. En echt ver zat hij er met deze conclusie niet naast.
Nueve was als grote winnaar uit de bus gekomen. Overal tevreden gezichten, daar waar de eenheid ter sprake kwam. Wat hem betrof een zeer hachelijke zaak. Doordat het in hun politieke straatje van pas kwam, werd hij met hulde overladen. Mocht de regering een andere koers zijn ingeslagen, dan waren er hoogstwaarschijnlijk heel andere gevolgtrekkingen gedaan. Met Nueve in de rol van schlemiel en hijzelf in die van slachtoffer.
'Nu papa weer.'
Door zijn zo goed als gesloten oogleden heen ziet hij dat Grace haar vinger op haar lippen legt. Ze buigt zich voorover en fluistert iets in de trant van 'Laat papa maar even' in Carmens oor.
Hoewel een licht schuldgevoel hem bekruipt, houdt Silva zich slapende. Straks is hij er weer voor die kleine. De geestestoestand waarin hij zich nu bevindt is te prettig, leerzaam en waardevol om te onderbreken. Maanden van gedane arbeid trekken op een welhaast luchtige manier aan hem voorbij. Het is relativeren zonder de druk van conclusies. Bijna met een glimlach.
Intern waren ze er minder snel uit dan vanuit regeringswege het geval was. Tapes en gevoerde strategieën werden uitvoerig bekeken en geanalyseerd. Dit gebeurde naast de dagelijkse werkzaamheden, aangezien de ETA en andere organisaties geenszins van plan waren hun activiteiten in aantal te verminderen.

Gaandeweg vlakte het slechte gevoel dat hij aan de operatie had overgehouden af. Ook werd hij milder ten opzichte van zijn eigen rol in het geheel. De code rood, zijn eerste, die als een benauwende deken boven hem had gehangen, begon scheuren te vertonen. De ontstane imaginaire stralen wierpen toch een wat ander licht op de zaak.
De uitvoering en afwerking van de operatie in en rond het congrescentrum was bijna perfect te noemen. Dit was de hoogste norm, aangezien perfect in hun ogen niet bestond. Er beging altijd wel iemand een schoonheidsfoutje.
De terroristen waren tijdig en bekwaam uitgeschakeld. De genodigden hadden niet of nauwelijks iets van de actie gemerkt en met de media waren na afloop uitstekende afspraken gemaakt. Voorzover er al beelden bestonden van het schietincident, had de andere partij zich keurig aan de overeenkomst gehouden. Alleen fragmenten van onherkenbaar gemaakte Nueve-leden die in personenwagens met geblindeerde ramen stapten, kwamen in actualiteitenrubrieken voorbij.
Nee, aan deze operatie was weinig mis. Met die conclusie kon hij wel leven. In zijn vakgebied ging het er echter niet om wat er goed ging, maar waar gefaald was. En in dat andere deel van ‘Operatie Tomaat’, was dat het geval. Althans, dat was de insteek voordat hij er in Madrid daadwerkelijk mee aan de slag ging.
Twee doden en vierendertig gewonden, waarvan twaalf ernstig. Burgers, al wilde het ministerie van Justitie het volk anders doen geloven. Evenals de veertien Marokkaanse gewonden, werden zeventien van hun gearresteerde landgenoten beschuldigd van terrorisme. Dat deze aantijging geheel bezijden de waarheid was, deerde het ministerie allerminst. Tijdens de rellen waren veel opnames door toeristen gemaakt. Aangezien het ondoenlijk was al dit beeldmateriaal uit handen van de media te houden, paste de regering haar koers aan.
De televisiemaatschappijen werd gevraagd de gezichten van de ‘undercoveragenten’ zo veel mogelijk te retoucheren. Dit

vanwege voor de hand liggende redenen. Met het uitzenden van het beeldmateriaal had de regering geen enkel probleem, sterker nog, er werd op aangedrongen zo veel mogelijk van het buitensporige geweld op de tv te vertonen.
Het ging om de interpretatie. Alleen een zwakzinnige kon na het aanschouwen van de beelden de Marokkanen steunen, de rest zou ervan gruwelen. Natuurlijk wist het ministerie dat de aanklacht van terrorisme nergens op gebaseerd was. Iedere weldenkende rechter zou het achteloos van tafel vegen en de jongeren voor openbare geweldpleging of iets van dien aard een straf opleggen. Maar dat was allemaal van later zorg. De publieke opinie werd door deze uitspatting van zinloos geweld exact gevormd naar de wens van de machthebbers.
Het lobbyen voor Marokko was een ernstige fout geweest die hersteld diende te worden. Met dit soort beesten wilde het Spaanse volk niets van doen hebben. De regering had al openlijk het boetekleed aangetrokken, en begon iets van de verloren sympathie terug te winnen. Ook internationaal, zodat Spanje langzamerhand op de kaart terugkeerde.
Hoewel Silva wel degelijk met het politieke gekonkel te maken had gekregen, liet hij zich tijdens het analyseren van de beelden hierdoor niet beïnvloeden. De arrestatie van de lokvogels en het uitbreken van de rellen waren weliswaar met elkaar verbonden, maar politieke of terroristische motieven hadden hier niets mee van doen. Uit de verhoren was dit gebleken. De jongeren vonden een aanleiding om eens flink herrie te trappen, zo simpel lag het.
De leden van Nueve waren in deze loop van omstandigheden klem komen te zitten. Na het uitvoerig nalopen van de beelden kon hij slechts tot de conclusie komen dat zijn mannen niets te verwijten viel. De instructies waren tot in detail opgevolgd. Na code rood was er gericht op ledematen geschoten. Geen enkele kogel was fataal voor de aanvallers geweest. De twee slachtoffers waren een Duitse vrouw en een Marokkaanse jongen. Doodsoorzaken waren respectievelijk schedelbasisfractuur en gebroken nek. In het geval van de jongen

gepleegd door omstanders die in afwachting van hun proces in verzekerde bewaring vertoeven.
'Papa, nu?'
Opnieuw gefluister.
Je bent geweldig, Grace, denkt Silva. Hij wil het nu afmaken. Hier in de Canarische zon. Die onzekerheid overboord zetten, voer voor de knagende vissen. Daarna verdergaan met een lege kop.
Resteert de eindafrekening, later deze maand.
Op het moment dat de vrouw werd afgetuigd, handelde hij fout. Nadat het misdrijf in beeld kwam, had hij direct de order voor een alternatieve route moeten geven. De opdracht komt altijd als eerste.
Ook had hij voor een directe arrestatie van de geweldpleger door zijn teamleden kunnen kiezen. Onlogisch, maar toch een mogelijkheid. Alles was beter dan de halfslachtige keuze die hij had gemaakt.
Geen vlees, geen vis.
Of voor het team kiezen en wegwezen, of ingrijpen. Een halve minuut toekijken sloeg helemaal nergens op.
Was het team wel op tijd weggekomen? Had hij de vrouw kunnen redden? Deze twee vragen spoken al maandenlang door zijn hoofd. Voor beide geldt het antwoord 'Nee'. Door toeristen gemaakte opnames wezen uit dat op het moment dat zijn team met de mishandeling geconfronteerd werd, de bendes al posities hadden gekozen. Het was hoe dan ook op een handgemeen uitgedraaid.
Uit de lijkschouwing bleek dat de vrouw zo goed als op slag dood was. Zelfs bij supersnel ingrijpen was de moord niet door zijn mensen te voorkomen geweest. Merkwaardig genoeg was het tweede slachtoffer de jongen die het halsmisdrijf op zijn geweten had. Een groep Engelsen schopte hem letterlijk dood.
Hiermee hield het aantal bizarre toevalligheden niet op.
De reusachtige kerel die door de teamleden in de Yumbo werd overmeesterd, bleek dezelfde vent te zijn die de terrorist in de Kasbah had geplet. Ernst Ulm, een naam om nooit te

vergeten. Tweemaal door de bliksem geraakt worden en het toch overleven. De grijsgedraaide banden vertelden hem dat deze Duitser zich tijdens de rellen kranig had geweerd. Met geboeide handen nog wel. Mede doordat hij als een losgeslagen stier door de vechtende meute heen walste, wist Ulm te ontsnappen. De dag daarop meldde hij zich echter op het politiebureau waar hij direct werd gearresteerd.
Zes dagen later was Ernst Ulm weer een vrij man. Het door Silva gevoerde telefoongesprek met de hoofdofficier van justitie in Las Palmas was daar verantwoordelijk voor. Op basis van de feiten kon Silva slechts concluderen dat de mastodont tot de categorie 'miskende helden' behoorde. Na een lichte aarzeling ging de hoofdofficier akkoord met zijn invrijheidstelling.
Saillant detail was de relatie die er tussen Ulm en de vermoorde vrouw, Helga Kaufmann, bestond. Zij werkte als serveerster bij één van zijn horecagelegenheden. Aangezien er zich geen nabestaanden meldden, nam Ulm de kosten voor haar begrafenis op zich. Tijdens deze door vele cameraploegen bezochte droeve aangelegenheid stond de enorme Duitser als een klein kind te huilen.
Ernst Ulm is een man met een duister verleden, weet Silva terwijl hij langzaam zijn oogleden opent. Daarvoor hoeft hij niet te gaan spitten. Wat deze man ooit heeft uitgespookt, zal hem echter een zorg zijn. In twee hachelijke situaties heeft de zwaargewicht moedig gehandeld en bewezen dat zijn hart op de juiste plaats zit.
De dood van Helga Kaufmann dragen zij beiden met zich mee. Ieder op zijn eigen manier. De grote overeenkomst is dat zij zichzelf nog meerdere malen af zullen vragen of ze haar hadden kunnen redden. Door eerder op de onheilsplek aanwezig te zijn of adequater in te grijpen. Vragen die hen de eerstkomende tijd nog zullen achtervolgen. Om uiteindelijk te vervagen.
Silva kijkt naar zijn grootste bezit. In het heetst van de strijd zijn ze zich onbewust van zijn gespeelde ontwaken. Rondom Grace een minimuseum van zandvormpjes die met grote re-

gelmaat door Carmens actieve handen en knieën geplet worden.
Hij glimlacht nederig, als een man die begrijpt dat er zich voor zijn ogen een wonder voltrekt. Want dat is het, beseft hij elke dag weer een beetje meer. Wonderen bestaan, het bewijs daarvan zit recht voor hem.
Na het debacle in de Yumbo spoedde hij zich naar huis, Castro kreeg de leiding. De uren in het vliegtuig waren een lijdensweg. Zichzelf blamerend vanwege de gang van zaken, terwijl zijn gedachten enkel op zijn gezin gefocust waren. Een helletocht van tweeledigheid. Geen lichtpuntje drong er tot de inhoud van zijn schedel door. Vakkundig werden zijn hersens door een legertje demonen tot pulp vermalen. Gesloopt door zichzelf kwam hij in Madrid aan.

Voorbereid op het ergste opende hij de voordeur en trof Grace en Carmen spelend aan. De begroeting was ontroerend, zonder dat er tranen vloeiden. Dat zou later komen, wisten ze.
Door de escalatie op Gran Canaria, de maatschappelijke onrust die dreigde, het doortastende optreden van de regering, de analyses en de reguliere werkzaamheden, kon hij onmogelijk hele dagen vrij nemen. Wel bracht hij elke beschikbare minuut met zijn gezin door.
De eerste twee weken gingen in een merkwaardige roes voorbij. Thuis, en onder leiding van een psychiater die voor het ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, werd er over Grace' afschuwelijke belevenis gesproken. De sessies waren eerder pijnlijk dan helend. Volgens de psychiater kon dat geen kwaad. Zij dachten daar allebei echter anders over. De man werd bedankt voor zijn diensten; ze kwamen er verder zelf wel uit.
Parallel met deze sessies liep de begeleiding van Carmen. Onder leiding van een vrouwelijke psychiater gebeurde dit bij Silva thuis. Na vijf weken kwam de arts tot de verbluffende, tevens bevrijdende conclusie dat Carmen niets schadelijks van het voorval had meegekregen. Tenminste, dat was haar

eerste diagnose. Ze wees hen er terdege op dat trauma's zich pas in een veel later stadium konden openbaren. Voorzover zij het kon inschatten, had Carmen die avond in een soort roes beleefd. Als in een droom. En aangezien een kind van haar leeftijd dagelijks zoveel nieuwe indrukken opdeed, was het heel goed mogelijk dat de droom hierdoor daadwerkelijk uit haar geheugen was gewist.
Nadat de vrouw vertrok, vielen ze elkaar opgelucht in de armen. Natuurlijk dienden ze voorzichtigheid te betrachten, maar het begin was er. Een goed begin.
Hij kijkt naar zijn schatten. Zijn glimlach groeit en groeit. Ze zijn nu een goed halfjaar verder. Zijn band met Grace is geweldig. Ze lachen, kibbelen, discussiëren en vrijen innig met elkaar. Ze zijn nog nooit zo gelukkig geweest. Drijvende kracht hierachter is Carmen. Ze is een ongecompliceerd kind dat de hele dag straalt. Nergens een spoortje van littekens op haar zieltje. Elke dag groeit hun hoop. Elke dag krijgt die hoop meer vaste grond.
'Wakker!'
Haar mollige rechter wijsvinger prikt zijn kant op.
'Papa, spelen, nu.' Ze werpt hem een glimlach toe die het hart van elk ijskonijn direct zou doen smelten.
Silva staat op, tilt zijn kleine meid omhoog en drukt haar zachtjes tegen zijn borst.
'Papa lief.' Een kus op zijn kin volgt.
'Papa auw.' Met een verongelijkt gezicht kijkt ze naar zijn baardstoppels.
Hij gooit zijn hoofd naar achteren en schatert het uit. Ook Grace ziet er de humor wel van in. Ze lacht mee, zij het ingetogener.
'Nou,' zegt Price met een grote grijns, 'zo'n slim dametje lust zeker wel een ijsje?'
Zijn vraag wordt met gejuich ontvangen. Hij geeft Grace een teken dat ze een poosje voor zichzelf heeft en wandelt hand in hand met Carmen naar het verderop gelegen ijstentje. Op een stuk waar het zand behoorlijk onder hun voetzolen brandt, versnellen ze hun pas. Een paar meter

verder zorgen uitlopers van de branding voor verkoeling. 'Boot, boot!' opgewonden wijst ze naar de rubberboot die volgeladen met duikers de stevige golfslag trotseert. De rijzige gestalte van Matthew Price springt direct in het oog. Hij houdt zijn pas in en kijkt de boot die nu naar open zee koerst na.
Vier mannen en één vrouw. Een Amerikaan, Zwitser, Belg, Spanjaard en een Duitse. Als enigen zijn zij winnend uit de strijd gekomen die enkel verliezers kende. Hun optreden vertoonde veel gelijkenissen met dat van Ulm. Het grote verschil was echter dat de door het vijftal gevoerde strijd uitgebreid de pers haalde, terwijl de logge Duitser geruisloos van het toneel verdween.

In tal van nieuwsuitzendingen en talkshows maakten zij hun opwachting. De bescheiden Amerikaan Matthew, zijn aantrekkelijke Duitse vrouw Claudia, Jens, de Zwitser met de opvallende paardenstaart, de norse Belg Dirck en gangmaker tevens beroepsidioot Carmelo. Deze Spanjaard verraste menig programmamaker door te beweren dat zijn Ierse bloed hem tot de heldhaftige daden had aangezet, terwijl hij even daarvoor vertelde van Spaans-Engelse afkomst te zijn. Ook presteerde deze grappenmaker het om tijdens een serieus interview doodleuk een mop te vertellen. Het publiek smulde van het dappere vijftal, waarbij men vooral Carmelo in de armen sloot. Hij werd voor even het nationale knuffeldier. De mannen konden namelijk lachen om zijn grappen en daarbij passende jongensachtige uitstraling. Het vrouwelijke deel genoot van zijn natuurlijke charme, dat weer uitmondde in honderden huwelijksaanzoeken. Met een stralende glimlach accepteerde Carmelo ze in een live-programma allemaal, wat vanzelfsprekend voor de nodige deining zorgde.
Zoals zovele dingen in het leven, vervaagde na verloop van tijd de belangstelling voor het vijftal. Ook Carmelo's inmiddels vertrouwde gezicht verdween uit de spotlights. Het leven ging door. Actuelere zaken namen de plaats in van de

vijf duikers die voor even het hart van de Spaanse bevolking hadden gestolen.
'Papa.'
Ongeduldig trekt Carmen aan zijn hand. Ze probeert zijn blik te vangen die op de steeds kleiner wordende rubberboot is gericht. Haar oogjes schieten van zijn gezicht naar de zee.
'Wie boot?' Ter verduidelijking wijst ze naar de horizon.
Silva neemt haar op z'n arm, waardoor haar gezichtsveld wordt verbreed.
'In die boot zitten de dapperste mensen van de wereld, lieve schat van me.'
Ze lacht haar parelwitte tandjes bloot.
'Papa weer raar!'
Zijn antwoord is niets meer dan een gefluister dat door de zilte adem van de oceaan wordt geabsorbeerd.

Epiloog

Woedend is hij, al een half etmaal lang. Het wil maar niet verminderen, wat na verloop van tijd toch hoogst merkwaardig genoemd mag worden.
Na telefonische meldingen van de opzichters in Ketama moest hij eerst enkele minuten op zijn geliefde bank gaan zitten. De emoties waren zo gigantisch dat hij even dacht erin te blijven. Toen de pijn die zijn hele lijf in een houdgreep had weg begon te zakken, kon hij weer normaal denken. Ook lukte het hem te spreken zonder na elk woord te vloeken.
Zijn twee grootste plantages waren tot aan de grond toe afgebrand.
Platgebombardeerd. Door vliegtuigen van het Marokkaanse leger.
Er kon geen misverstand zijn, meldden zijn mensen. Ze hadden het met hun eigen ogen gezien. Tijdens zonsopgang waren de helse machines verschenen, waarna de gehele oogst binnen tien minuten in as was veranderd.
De hele dag heeft hij aan de telefoon gezeten. Maar wie hij ook sprak, niemand kon een zinnig antwoord geven. Zelfs zijn tipgevers in regeringskringen, mensen die hij dik betaalde voor informatie, wisten nergens van.
Hij streelt het ijzer. Na de kwalitatief hoogstaande maaltijd, die hem smaakte als hondenvoer, zit hij op zijn favoriete plekje. Aangezien het 's winters na zonsondergang razendsnel afkoelt, heeft hij een deken om zich heengeslagen. Eigenlijk is het overbodig, omdat binnenin de woede nog koortsachtig gloeit en de kou daarom geen vat op hem krijgt.
Naast de woede is er langzamerhand een tweede gevoel zijn lichaam binnengeslopen. Een gemoedstoestand die zich nergens mee laat combineren, aangezien het altijd overheerst.
Angst.
De order om zijn velden te vernietigen komt vanuit de top.

Een machtsblok waarop zelfs hij geen invloed kan uitoefenen. Hij krijgt slechts als één van de eersten te horen wat ze hebben besproken of beslist. Dit gebeurt door omgekochte ambtenaren die belast zijn met de uitvoering van de genomen besluiten.
Niemand van dit verrotte korps had echter enig idee waar de order vandaan kwam. Zíj hadden het in elk geval nooit onder ogen gekregen.
De enige conclusie die hij hieruit kan trekken, is tevens de meest onheilspellende. De ministeriële raad wil hem een lesje leren. En het is hun menens, aangezien niemand gelekt heeft. Het waarom lijkt duidelijk, maar is tevens onwaarschijnlijk. Als ze hem ergens anders van verdachten, dan was hij allang opgepakt. Of vermoord.
Terwijl een scala aan speculaties zijn hersens pijnigt, komt een bediende bedeesd aangelopen. In zijn hand een telefoon. De man buigt licht en overhandigt deze aan hem.
Voor de eerste maal sinds dertien uur glimlacht hij. Dit nummer is namelijk alleen bekend bij mensen die iets te melden hebben, een selecte groep. Hij gokt op een verklikker, iemand die hem in het kort uit de doeken doet wat er gaande is.
'Ja?' zegt hij kortaf, terwijl er onbewust een zweem van verwachting in doorklinkt.
'Goedenavond, Abdelkader Ben Brahim,' zegt een monotone mannenstem in het Engels.
Geschrokken kijkt de Marokkaan op. Slechts weinigen weten dat hij deze taal beheerst.
'Vanmorgen vroeg is een eskader bommenwerpers van de Marokkaanse luchtmacht opgestegen met als doel twee drugsplantages die aan u toebehoren te vernietigen. Dit gebeurde in opdracht van de minister van Defensie. De missie is geslaagd.'
Ben Brahim hapt naar adem, zijn keel is plotsklaps gortdroog.
'Dit is slechts één van de sancties die men heeft besloten u op te leggen,' dreunt de stem die rechtstreeks uit de hel lijkt te komen, verder.

'Tijdens een bijeenkomst achter gesloten deuren van Marokkaanse en Spaanse regeringsafgevaardigden, is de tegen u verzamelde bewijslast grondig doorgenomen. Alle aanwezigen verklaarden u schuldig aan landverraad en moord met voorbedachten rade.'
Hij voelt zichzelf lijkbleek worden, een vreselijke gewaarwording. Al zou hij de man willen interrumperen, dan is het fysiek onmogelijk. Zijn keel is dichtgesnoerd door een onzichtbaar touw.
'Vanaf morgenochtend wordt er zowel op uw bezittingen als banktegoeden beslag gelegd. Nadat de benodigde procedures zijn doorlopen, zullen deze door criminele activiteiten verkregen goederen en liquide middelen verbeurd worden verklaard. De staat beslist wat er met de vrijgekomen middelen zal gebeuren. Ondersteuning van daklozen- en kansarme-kinderen-projecten staan hoog op de reeds bestaande lijst.'
Even zwijgt de stem. Stilte voor de ware storm, weet Ben Brahim. Het moet er een met orkaankracht zijn, gezien de schade die al is aangericht. Wezenloos kijkt hij voor zich uit.
'Enkel ter verrijking van uzelf, zijn tientallen onschuldige mensen op een afschuwelijke wijze aan hun eind gekomen. Tevens is door uw toedoen het prestigieuze plan om Marokko te laten profiteren van de westerse economie, gedwarsboomd.
Vanwege uw misdaden tegen de mensheid komt er slechts één straf in aanmerking. Om geen maatschappelijke onrust in de hand te werken, is het onmogelijk deze publiekelijk te voltrekken. Vandaar dat de passende straf twee seconden nadat ik dit gesprek beëindig, zal worden uitgevoerd.'
De plotselinge stilte overtreft de dreiging die er vanuit de stem ging.
Panisch werpt Ben Brahim de telefoon weg.
'Aaargghhh.'
Dan ontploft de bank.
Zonder een spoor van emotie op zijn gezicht kijkt Silva naar het oplaaiende vuur, 2 kilometer verderop. Dit is de eerste,

denkt hij. Aansluitend stopt hij de mobiele telefoon en een zwart kastje van 10 bij 10 centimeter in de zakken van zijn leren jack.
'Kom, we hebben nog zat te doen.'
Castro knikt.

Om de pest uit zijn lijf te verjagen, denkt hij aan de goede dingen die hem de laatste maanden zijn overkomen. Een hele rij; hij kan kiezen.
Een stevige kuil teistert de schokbrekers, wat hem een vloek ontlokt. Dit soort zaken bederven de voorpret danig.
De uitnodiging die hij heeft ontvangen staat niet alleen borg voor ongeremd plezier, maar is tevens een grote eer. Een paar keer per jaar duikt Saddiki Khlifa onder in een hotel vlak bij Khenifra, een klein plaatsje ten zuiden van Meknès. De reden waarom Khlifa naar dit gehucht trok, was even apart als simpel. Hij viel als een blok voor het uiterlijk van de vrouwen die deze streek bevolkten. Door een speling van het lot waren de meesten onder hen gezegend met grote borsten, harde gelaatstrekken en een atletisch figuur. Een genetisch samenspel waartegen Khlifa eens in de zoveel tijd geen verweer had. Op het moment dat zijn libido zwaar opspeelde, stuurde hij een handvol ondergeschikten vooruit om met zakken vol geld dames te ronselen. Het unieke was echter dat prostituees, voorzover die er waren, niet in aanmerking kwamen. Alleen de lokale dames konden een smak geld verdienen. Een jaarsalaris, aangezien de bevolking aldaar op de armoedegrens leefde. Het onmenselijke dilemma dat Khlifa's mannen voorlegden, was onderdeel van het mensonterende spel. Doordat huismoeders door achtenveertig uur seksueel beschikbaar te zijn het hele jaar de monden van hun kinderen konden voeden, en opgroeiende tieners het geboden geld als dé mogelijkheid zagen om uit de naargeestige omgeving weg te geraken, ontstonden er elke keer weer hartverscheurende taferelen in menig huiskamer.
Voor de eerste keer nadat hij hoorde dat zijn vliegtuig aan de grond moest blijven vanwege mechanische problemen, ver-

schijnt er een glimlach op Mossaouis gelaat. De duivelse grijns die helemaal past bij de invitatie. Niet eens zó velen zijn hem voorafgegaan, denkt hij. Khlifa staat erom bekend voor de slotdag – de eerste vierentwintig uur brengt hij samen met zijn lijfwachten bij de vrouwen door – hooguit vijf personen uit te nodigen. Zonder uitzondering machtige en/of schatrijke personen. Daarom is het 'sjeikgehalte' op zijn feestjes uitzonderlijk hoog.
Dat hij nu tot dit selecte gezelschap toe gaat treden, is het absolute bewijs dat zijn ster rijst. Een proces dat zich na het succesvolle Canarische project in gang heeft gezet. In de wereld waar hij vertoeft, is een geheim naar de knoppen als er meer dan één persoon van afweet. Helemaal wanneer het Khlifa betreft. Zijn selectieve loslippigheid heeft er inmiddels voor gezorgd dat een stevig aantal investeerders op de hoogte is van de voortsnellende carrière van zijn 'huurder'.
Saddiki Khlifa, de man die tegenover zijn mannen een puriteinse levensstijl predikte. Wars van geld en vleselijk genot. Ja, ja. Hemel nog aan toe, wat had ook hij zich in deze 'heilige' vergist. Wat overigens wel aangaf dat Khlifa een topper op zijn vakgebied was.
Nog twee uur voordat ze Khenifra bereiken, schat hij zo. Hij kijkt verveeld door de geblindeerde ramen naar buiten. Het is een heldere winterdag waarbij de zon de woestijn van een gouden aureool voorziet. Een uitzicht dat hem nauwelijks kan boeien.
Zijn gedachten zijn al in het afgehuurde hotel. Bij de vrouwen die twee dagen de hoer spelen. En alle dingen die hij met ze gaat doen.
De explosie achter hem is oorverdovend. Zijn schouders trekken bijeen. Terwijl hij zichzelf dieper in het leer drukt, kijkt Mossaoui naar links waar Lamtaka onverstoorbaar voor zich uit zit te kijken.
Zijn schreeuw gaat verloren in de tweede explosie die de auto voor hen in een brandend wrak verandert. De chauffeur reageert adequaat op het gevaar recht voor hem en stuurt de limousine knap langs het rijdende crematorium.

Met de snelheid van een cobra schiet Lamtaka naar voren. Zijn linkerarm sluit zich rond de luchtpijp van de chauffeur en verbrijzelt deze. Gelijktijdig trekt zijn rechterhand de handrem aan. Slippend, glijdend en hobbelend komt de limousine tot stilstand.
Mossaoui is te verbouwereerd om iets te zeggen. De houding van zijn lijfwacht speelt daar een cruciale rol in. Zonder tekst of uitleg neemt deze namelijk weer op zijn vertrouwde stek plaats.
Nu het geluid van de explosies langzaam uit zijn oren is verdwenen, bemerkt hij het monotone geratel dat aan kracht wint. Snel draaiende wieken. Helikopters.
De deur wordt aan Lamtaka's kant geopend. Het gezicht dat in de deuropening verschijnt is bekend en gevreesd. Mossaoui weet een kreet van ontsteltenis te onderdrukken.
In zijn linkerhand heeft Silva een aantal foto's die hij in de enorme hand van de reus drukt. Zonder iets te zeggen geeft Lamtaka het stapeltje aan zijn broodheer.
Op de eerste foto die hij onder ogen krijgt, staat Ahmed Lotfi. Beter gezegd, hij hangt. Aan een elektriciteitskabel die rond zijn nek is gewikkeld. Onder zijn slappe benen een omvergeschopte stoel.
Het tweede kiekje is hoofdzakelijk gevuld met het door kogels ontzielde lichaam van Omar Adneffi. Haastig gooit Chillaba het angstaanjagende plaatje van zich af. Hij heeft het idee dat hij zich in een carrousel bevindt die zijn hersens steeds sneller laat draaien. Door de snelheid wordt logisch denken steeds lastiger. Hij zoekt naar vastigheid, maar grijpt in het luchtledige.
De derde foto brengt de door messteken om het leven gebrachte Rashid Nasserbet in beeld. Op de achtergrond onmiskenbaar de contouren van New York, de stad waar hij de laatste details van een mega-aanslag aan het bespreken was.
Bij het aanschouwen van de vierde foto sluit Mossaoui een ogenblik zijn ogen. Een pijnlijke trek tekent voor even zijn magere gezicht.

Een betere symboliek voor deze schoft is nauwelijks denkbaar, weet Silva. 'De zwerver' kijkt namelijk naar de puinresten van wat eens zijn opleidingskamp was. Met de grond gelijkgemaakt door een jachteskader van de Marokkaanse luchtmacht.
Op de laatste foto het bebloede lijk van Saddiki Khlifa. Hij ligt op een bed, aan zijn voeten een stapel aan flarden geschoten lichamen die eens zijn stoere lijfwachten waren. Om de lijken heeft zich een kring van lachende vrouwen gevormd.
'We hebben bijna alles van je afgenomen,' zegt Silva op een toon die slechts minachting verraadt. 'Je bent het meest afzichtelijke stuk vreten dat op deze aardbodem rondkruipt.'
'Ik heb gehoord dat jouw vrouw van grote lullen houdt,' antwoordt Mossaoui ogenschijnlijk kalm. Woede, verwarring en wanhoop staan echter met grote letters in zijn gifgroene ogen geschreven.
'Je had nooit aan mijn gezin moeten komen, schoft. Daarom neem ik nu ook het laatste wat je bezit van je af.'
De terrorist opent zijn mond. De woorden die hij spreekt moeten zelfverzekerd klinken, maar zijn stem laat het afweten.
'Jij bent een laffe hond die zijn zaakjes door anderen op laat knappen,' komt er verre van vloeiend uit.
'Het eerste is een leugen,' zegt el jefe van Oficina numero nueve.
'De tweede bewering gaat vandaag inderdaad op.'
Aansluitend geeft hij een teken aan Lamtaka.
Mossaouis hoofd verdwijnt in diens twee enorme handen. Een korte, heftige beweging veroorzaakt een scherp knakkend geluid, waarna Chillaba als een lappenpop in elkaar zakt.
Bedaard stapt de lijfwacht uit. Hij sluit het portier en opent zijn rechterhand.
Silva knikt. Uit de binnenzak van zijn jack haalt hij een Spaans paspoort. Het is voorzien van alle benodigde stempels, alleen de persoonsgegevens ontbreken.
'Ik stel Juan Baptista Arroche voor, kun je daarmee leven?'

Het norse gezicht van Lamtaka breekt open, waardoor een bijzonder clowneske glimlach ontstaat. Hoofdzakelijk doordat het gebit ontbreekt.
Samen stappen ze in de helikopter.

Dankwoord

Onderstaande personen waren van essentieel belang bij de totstandkoming van dit boek. Zij droegen aanwijzingen en feiten aan, ik maakte de fouten.
Azzouzi Abdel Majid, Arnold Timmer, John Brogan, Bhiku Vadera, het team van Canariaoline, Sander en Elsbeth Verheijen, Robert van den Berg en mijn vrouw Annemiek.

Binnenkort verschijnt bij A.W. Bruna Uitgevers B.V.

Paul Goeken

De orde

Op vrijdag 13 oktober wordt in Granada een imam vermoord. Op het lijk wordt een stukje stof ter grootte van een hand gevonden, een kleine, witte lap met in het midden een rood kruis. Korte tijd later is het weer prijs. Wederom een executie, ditmaal een imam in Barcelona. Ook nu treft men op het lichaam weer dezelfde merkwaardige relikwie aan.

De aanslagen veroorzaken grote maatschappelijke onrust in Spanje. De link naar de lang vergeten Orde der Tempeliers wordt gelegd en de pers ruikt een sensatie. Alfonso Silva en Carmen Marrero van de antiterreureenheid Nueve krijgen de taak 'de Tempelridder', zoals de moordenaar is gedoopt, te vinden. Maar terwijl de jacht op de Tempelridder wordt ingezet, ontwikkelt zich in de politieke arena een nog veel groter gevaar. Een charismatische politicus begint steeds populairder te worden onder de bevolking. De idealen die hij koestert zijn regelrecht afkomstig uit een van de zwartste periodes in de geschiedenis van Spanje...

ISBN 90 229 8995 X

PAUL GOEKEN

CAMOUFLAGE

Op het moment dat de Spaanse regering druk lobbyt om Marokko bij de Europese Unie te krijgen, ontploft er een bom in een winkelcentrum op het eiland Gran Canaria, waarbij tientallen doden vallen. De hulp van de Spaanse geheime dienst wordt ingeroepen. Al snel blijkt dat de gruweldaad het werk is van een aan Al-Qaeda gelieerde Marokkaanse terroristenbeweging.
Alfonso Silva, leider van Nueve, de elite-eenheid van de geheime dienst, moet alles op alles zetten om een volgende aanslag te voorkomen. Geholpen door een fanatieke club duikers, wordt geprobeerd een groot gevaar af te wenden…

'Goeken is een genre op zich.'
– Ester Verhoef, auteur van *Onrust*

ISBN 90-461-1151-2
9 789046 111512

NUR 313
www.zwartebeertjes.nl